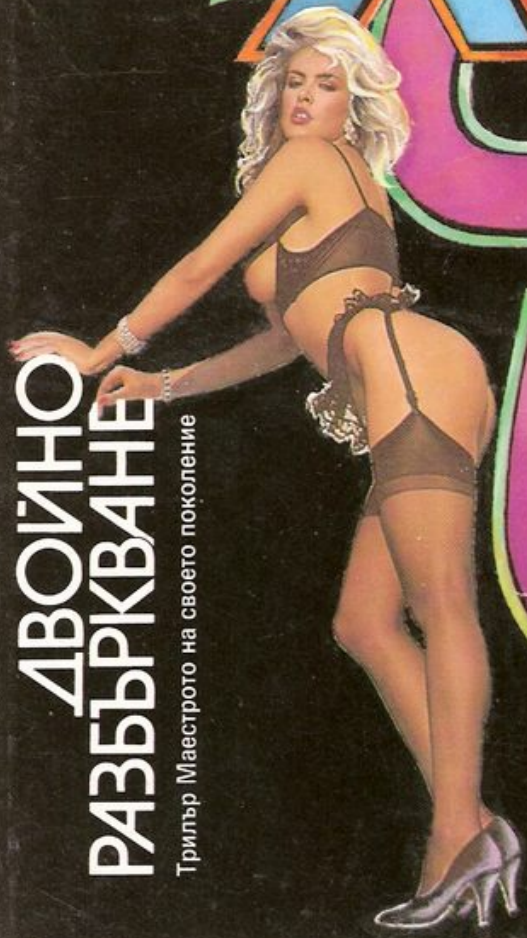

ДЖЕЏМС АДАМС ЖЕЛТ С

ДВОЙНО
РАЗБЪРКВАНЕ

Триплър Маестро на своето поколение

Джеймс Хадли Чейс
Двойно разбъркване

ПЪРВА ГЛАВА

I

Твърдят, стържещ глас на Медъкс изляз от интеркома на бюрото ми и така рязко прекъсна съня ми, че едва не си счупих врата:

– Трябваш ми, Хармъс.

Припряно смъкнах краката си от бюрото и съборих телефона, докато се опитвах като обезумял да натисна копчето на интеркома.

– Идвам – казах, като се мъчех да звуча по-малко упоен, отколкото се чувствах в действителност. Ще бъда при теб след секунда.

Апаратът изръмжа и замлъкна.

Освен че оглавяваше Юридическия отдел и беше мой шеф, Медъкс бе и най-интелигентният експерт в застрахователния бизнес, а това означава нещо в този бранш на безмилостна конкуренция. Имах нещастieto да бъда един от неговите следователи. Конкретно задачата ми се състоеше в това да проучвам всеки евентуален клиент, за когото Медъкс решаваше, че е съмнителен, а тъй като той се отнасяше с подозрение и към собствената си сянка, рядко оставах без работа.

Докато влязах в канцеларията на секретарката му, се питах какво ли ме очаква. През изминалата седмица в сградата на Градския съвет се проведе конгрес на застрахователите, на който се събраха застрахователни агенти и менажери по проблемите от цял свят, за да обсъдят бизнеса, да поговорят за бъдещата политика и да проверят колко уиски могат да погълнат. Тъй като и нашите агенти присъстваха на срещата, аз си позволих една хубава кротка почивка. Сега обаче имах предчувствието, че тя е свършила. Когато Медъкс ме потърси, това означава само едно нещо работа.

Когато влязох, Пати Шоу, русата секретарка на Медъкс, бясно чукаше по клавишите на пишещата машина. Спрях да ѝ се порадвам. Всеки, който можеше да се изтрепва от работа като нея и въпреки това да изглежда симпатичен, ме очароваше. Тя ми хвърли един поглед, без да прекъсва непрестанното тракане и ме дари с една слънчева усмивка.

– Не е за вярване казах аз, като се наведох над бюрото ѝ, за да видя какво пише, – но той ме потърси. Да вляза ли или да почакам?

– Влизай, иначе ще има неприятности. Ако не довърша това...

Тя въртна сините си очи и започна отново да удря по клавишите на

пищещата машина.

Почуках на вратата на Медъкс и той изрева, че мога да вляза.

Както обикновено, той беше затънал в купчината от документи, разпръснати по бюрото му. Оредяващата му сива коса беше в безпорядък и червеното му лице беше навъсено. Той не беше висок, но зад бюрото си изглеждаше такъв. Имаше туловище на професионален боксьор и крака на джудже. Когато някой искаше да го фотографира с рекламна цел, той винаги заставаше зад бюрото си.

– Сядай – нареди Медъкс отсечено, като посочи с оплесканата си с мастило ръка към едно кресло. – Имам за теб една работа. – Той избута настрана документите, които лежаха пред него. Повечето от тях паднаха на пода, но никой от нас не си направи труда да ги вдигне. Това беше работа на Пати. Всяка вечер тя прекарваше не по-малко от половин час в разчистване на кабинета на Медъкс, след като той си тръгваше. – Какво прави цяла седмица? Мога да се обзаложа, че не си правил нищо особено.

Седнах.

– Винаги си намирам работа – казах безгрижно. – Какво става?

Медъкс ме погледна навъсено, отвори кутия с цигари, извади една и бутна кутията към мен:

– Може би си спомняш, че преди около три месеца прекарах една седмица в Ню Йорк – каза той, като посегна към запалката, която лежеше на бюрото. – Може би си спомняш също така, че шефът на компанията пое и моите функции.

– Разбира се – казах аз. – Ти много ми липсваше.

– Зарежи тая работа – каза Медъкс, като навъсеният му поглед стана свиреп. – Зная колко работа си свършил през онази седмица – горедолу колкото и през тази.

– Всяка машина има нужда от почивка – казах миролюбиво, – но защо трябва да възкресяваме миналото?

– Докато ме нямаше – каза Медъкс, – нашата компания е акцентирала полица за застраховка, която аз не бих докоснал и с двайсетфутов прът. Шефът не е забелязал нищо обезпокоително около нея, а и този глупак Гудийър, който продал полицата, също не се усъмнил. Но това може де се очаква. Нашите застрахователни агенти мислят само за комисионния процент, който ще получат.

Това не беше справедливо. Алън Гудийър бе най-добрият ни продавач на застраховки и бедата се състоеше във факта, че той печелеше почти колкото Медъкс само от процентите, а това вбесяваше Медъкс.

– Какво не ѝ е наред на полицата?

Медъкс прокара пръсти през разбърканата си коса и така изпръхтя, че нови документи се отлепиха от бюрото и паднаха на пода.

– Нещо ѝ куца на тази полица. Това първо. Една компания от нашия ранг не може да си позволи да издава такава полица. – Той удари по бюрото със здраво стиснат юмрук. – Тази полица е била специално оформена да отговори на изискванията на клиента. Ти чувал ли си досега такава нещo? Всяка година харчим хиляди долари за наемане на адвокати, които да оформят гарантирани срещу измама типови застрахователни договори и изведнъж ние започваме да вършим тази работа.

– Имаш ли нещо против да започнеш от самото начало? – попитах аз. – Разбира се, ако желаш да разбера за какво говориш.

– Добре, ще започнем от самото начало – каза той, – но слушай, за бога. – Докато аз бях в Ню Йорк през юни – продължи той, – Гудийър отишъл в Холивуд във връзка със застраховката на Джойс Шърмън срещу обир и пожар. Джойс Шърмън, филмовата звезда.

Като се има предвид, че Джойс Шърмън беше почти толкова известна, колкото Джоан Бенет¹, не беше необходимо да ми казва коя е тя, но Медъкс никога не вярваше, че някой друг може да знае нещo за някого.

– След като Гудийър уредил подновяването – продължи Медъкс, – той отишъл на бар, вероятно да отпразнува случая – един пример за това как нашите агенти пилеят времето на компанията. Но това е друга тема. – Той тръсна пепел от цигарата върху купчината непрегледани полици на бюрото и продължи: – Според думите му излиза, че се заприказвал с някакъв тип – Брад Дени, дребен театрален агент. Разговорът се завъртял около застраховките срещу злополука и Дени казал на Гудийър, че едно момиче, чийто импресарио бил той, се интересува от лична полица срещу злополука. Само това да беше, Гудийър трябваше да се усъмени. Полиците срещу злополука, както знаеш, трябва да се продават, а не някой да дойде и да те моли за такава. И когато този някой отвори дума за застраховка срещу злополука за друг човек, предупредителният звънец трябва да се е обадил. Но това не важи за маломерния мозък на Гудийър, който си представял единствено как комисионният процент от сделката ще улесни изплащането на чудесната му нова кола. Той си уредил среща с момичето за същата вечер в хотел „Корт“. А това е друг повод да заподозре, че има нещo. – Медъкс продължи, като размахваше заплашително показалец срещу мен. – Дори аз зная, че хотел „Корт“ е

1. Джоан Бенет – известна американска актриса от 30-40те г. (Бел. пр.)

един бардак, където стаите се наемат на час без излишни въпроси. През живота си съм бил само веднъж в Холивуд и тогава прекарах там четири часа.

Ухилих се цинично, за да изразя възхищението си.

– Е, от това, което чувам, излиза, че не си си губил времето – казах аз.

– Не се занасяй! – излая Медъкс и ме загледа свирепо. – Един застрахователен агент, който си знае работата, няма да си търси клиенти сред наемателите на хотел „Корт“. Проблемът на Гудийър е в това, че поставя комисионния процент на първо място, без да мисли, че аз ще трябва да оправям неговите бъркотии.

Издадох сумтящи звуци. Гудийър беше мой приятел.

– Той се срещнал с момичето. Името ѝ е Сюзън Джелърт – продължи Медъкс. – Тя проявила интерес към лична застраховка срещу злополука за сто хиляди долара. Както изглежда, тя е от шоубизнеса, но засега все още пробива. Идеята ѝ е да използва застраховката за реклама. Не виждам как пресата ще се впечатли от това, че една нищо и никаква актриса Се е застраховала срещу злополука за сто хиляди долара, а и Гудийър не си направил труда да попита. – Той яростно подръпна големия си нос и продължи. – Ако аз бях там, щях първо това да попитам. Според нея полицата ще бъде използвана само за реклама. Тя заявила, че двамата с Дени нямат никакви пари и щели да се съгласят за застраховката, само ако вноската е малка. Това е бил моментът, когато Гудийър е трябвало да се разкара, но той не го сторил. Той ги осведомил каква е вноската за пълна застраховка и те били на път да се откажат. – Той спря, за да попита: – Как ги се струва тази работа?

– На мен ми звучи съвсем убедително – казах аз. – Лично аз виждам как може да бъде използвана една застраховка за сто хиляди долара с рекламна цел. Местните вестници ще клъвнат, но от друга страна, може би аз нямам твоята проникателност.

– Да – каза Медъкс горчиво, – ти си като Гудийър. Никога не виждаш по-далече от носа си.

Оставих забележката без коментар и попитах:

– И какво е станало след това?

– Момичето и Дени направили предложение. Те подчертали, че застраховката не ги интересува заради изплащането на обезщетение, а само като средство името на момичето да се появи във вестниците. Техният план предвижда ние да не носим отговорност за определени рискове, които ще бъдат изброени в полицата. По този начин, според тях,

застрахователната вноска може да се сведе до минимум и те пак ще притежават документ, който да могат да покажат на вестниците, ако някой се усъмни в съществуването на полицата.

Той млькна, колкото да прелисти останалите документи върху бюрото си. Накрая намери каквото му трябваше.

– Това е полицата – каза той, почуквайки по документа. – Те тримата взели, че съставили списък на злополуките, които могат да предизвикат смърт и го вписали в полицата. – Той вдигна поглед и ме изгледа кръвнишки. – Следиш мисълта ми, нали? Ако това момиче вземе, та умре при някоя от изброените тук злополуки, ние не сме длъжни да плащаме, но ако умре при злополука, която не е отразена, няма да ни се разминне. Загриваш ли?

– Да. Гудийър ли е съставил списъка?

– Тримата заедно. Ще ти го прочета. Слушай внимателно. Списъкът си го бива – той зачете от документа. – Застрахованото чрез тази полица лице не може да предявява претенции към компанията, ако загине при злополука, предизвикана от огнестрелно или хладно оръжие, отрова, огън или удавяне; при злополука, свързана с обществения транспорт; при самолетна или автомобилна катастрофа; при транспортно произшествие с велосипед, мотоциклет или каквото и да е превозно средство на колела; при самоубийство или вследствие на болест; при падане от голяма височина или от падащи предмети; от задушаване или удушаване; от попарване или каквато и да е рана на главата; при злополуки, свързани с домашни или диви животни, насекоми или влечуги; при неизправна електрическа инсталация или каквато и да е машина. – Той хвърли полицата на бюрото си и избърса зачервеното си, лъскаво лице с носна кърпа. – Как ти се струва сега?

– Нормално. Ти за какво се задръстваш?

Той бутна стола си назад, за да може по-свободно да размахва ръцете си.

– Като оставим настрана тези рискови ситуации, тя получава застраховка за сто хиляди долара при годишна вноска от петнадесет долара.

– В такъв случай ние я ограбваме – казах аз и се ухилих. – Гудийър е елиминирал всички рискове.

– Така ли мислиш? – Медъкс се наведе напред. – Ще се върнем на това по-късно. Чакай да свърша. Гудийър се допитал до шефа за предложението. Ако аз бях там, Гудийър щеше да изхвърчи с идеята си, преди да е разбрал какво става. За някакви петнадесет долара на година ние си просим да ни прекарат със сто хиляди. В тази работа няма смисъл.

Когато казах това на шефа, той ми отговори, че наше задължение е да обслужваме клиентите и че не е възможно ние винаги да сме печелившата страна – той изсумтя яростно. – Чакай да видиш какво ще стане, ако това момиче умре и ни бъде предявен иск. Ще вдигне врява до небето и ще се опита мен да обвини – той вдигна полицата и я размаха срещу мен. – Тук пише черно на бяло, че ние ще платим сто хиляди долара, ако смъртта на това момиче бъде предизвикана от каквато и да е причина, извън отразените. КАКВАТО И ДА Е ДРУГА ПРИЧИНА! Не е ли това идеална възможност някой хитър мошеник да ни изиграе?

– Нима? – казах аз малко нетърпеливо. – Струва ми се, че Гудиър е изключил всички рискове. Освен това, не забравяш ли факта, че момичето само си е уредило застраховката? Как я виждаш тя да организира собствената си смърт по някакъв необикновен начин, за да увеличи състоянието си със сто хиляди долара? Не ми се вярва.

Медъкс се облегна назад. Доста време той не каза нищо, само ме фиксираше с поглед. Накрая каза:

– Зная. До вчера и аз мислех така. Но промених мнението си. Днес обядвах с участници в конгреса.

– Какво общо има това със случая?

– Много. Заприказвах се с Ендрюз от „Дженеръл лайъбилити“. Стана дума и за това момиче, Джелърт. Та той ми каза, че неговата компания е акцентирала застрахователна полица при точно същите условия и за същото момиче.

Той вдигна ръка, когато се опитах да кажа нещо.

– Почакай. Още не съм свършил. Пообиколих тук и там и разговарях с други хора от бранша. – Той започна да се рови в документите на бюрото си и накрая намери някаква хартийка. – Мис Джелърт е получила подобни полици на същата сума от други девет застрахователни компании, което ѝ осигурява обща застраховка за един милион долара, при 150 долара годишна вноска. Е, сега как ти харесва?

II

Тиктакането на часовника върху бюрото изпълни тишината, която последва. Смачках цигарата си, запалих нова и бутнах кутията към Медъкс.

– Един милион! – казах аз и тихичко подсвирих. – Това се казва пара. Но не доказва, че зад сделката се крие измама.

– За измамата няма съмнение – каза Медъкс мрачно. – Нещо повече: зад нея се крие убийство!

Погледнах глупаво.

– Чакай сега...

– Това е – каза Медъкс, като удари по бюрото. – Досега никога не съм бъркал за такова нещо; нито веднъж за двайсет години. Надушвам убийство!

– Дени ли имаш предвид?

– Възможно е. Не зная. Едно е ясно – тази история вони на убийство. Да огледаме Дени. Той е дребен театрален агент, вероятно без пукнатата пара. Измисля някакъв невероятен начин как да пречука момичето – съвсем нестандартно убийство. Изплита мрежата си. Първо, пробутва ѝ идеята да се застрахова за един милион долара, като изтъква рекламната полза от това. После пробутва същата идея на нас и на още девет други компании. Изчаква няколко месеца, пречуква я и прибира парите. Как ти се струва?

– Звучи добре, но има една дреболия. Обясни ми как ще я убие и счел това ще предяви иск към нас Кажи де!

Медъкс сви рамене.

– Този, който е в дъното на цялата работа, е измъдрил нещо хитро, което ние няма да разгадаем за пет минути. Но не това ме тревожи. Искам тази полица да бъде анулирана, преди те да се задействат. А ето и твоята задача. Искам пълна информация за Сюзън Джелърт и за това приятелче Дени. Искам да зная какво ги свързва. Ако не откриеш нищо нередно и ако не успеем да развалим договора, не ни остава нищо друго освен да седим с вързани ръце и да чакаме, докато нещо се случи на момичето. – Той удари с юмрук по бюрото и лицето му почервения. – И когато това наистина стане – нещо, в което съм съвсем сигурен – тогава ще ни се отвори истинска работа!

– Няма ли да е по-добре, ако се свържем с другите компании? – казах аз. – Ако на нея действително ѝ се случи нещо и една-две от тях удовлетворят иска, ние няма да имаме никакви шансове в съда.

– Погрижил съм се за това – каза Медъкс. – Свиках среща за утре сутринта, на която ще се опитам да ги убедя да оставят на нас разследването. Не искам десет агенти да ни се мотаят в краката.

– Не съм напълно убеден, че е замислена измама – казах аз. – Ако момичето беше дошло при нас за застраховка за злополука за един милион долара, дори шефът щеше да ѝ откаже. Навярно идеята ѝ за реклама е да има полица за един милион и тя е била достатъчно умна да се

обърне към десет компании, за да получи каквото иска.

Медъкс оголи зъбите си във вълча усмивка.

– Точно затова аз съм в този кабинет, а ти работиш за мен – каза той – Зад гърба ми има дълъг опит, от който развих инстинкт да подушвам неприятностите от цяла миля. – Той размаха полицата срещу мен. – Чуй ме какво ти приказвам, Хармъс. Зад това проклето късче хартия се крие убийство.

– О'кей. И какво ще правим?

– Освен списъка на евентуалните причини за смърт – продължи Медъкс, без да ми обръща внимание, – който би събудил подозрение у всеки с някакъв опит, има още една дреболия на дъното на страницата. Виж я!

Той ми хвърли полицата Под твърде детинския подпис, който Съюзът Джелърт беше драсната на докуметна, имаше едно мастилено петно и добре очертан отпечатък от пръст.

– Разбери от Гудиър – каза Медъкс – дали това е нейният отпечатък. Разбери и защо е на полицата. Струва ми се, че не е поставен там случайно. Вероятно целта е да не можем да избегнем плащане при съмнение в самоличността. Казвам ти, Хармъс, колкото повече гледам тази полица, толкова по-изпипана ми се вижда и този отпечатък само го потвърждава.

Изведнъж ми хрумна нещо.

– Не каза ли, че полицата изключва смърт, предизвикана от електричество?

Той взе отново документа.

– Така е. Точната формулировка е: смърт, предизвикана от неизправна електрическа инсталация или каквато и да е неизправна електрическа апаратура. То е същото.

– О, не, не е! Няма нищо неизправно в инсталацията или в механичката част на един електрически стол.

Медъкс се наежи и навъсеният му поглед стана свиреп.

– Какви ги дрънкаш?

– Я си представи, че това момиче е извършило убийство и знае, че рано или късно ще бъде разкрито? Няма ли да се чувства по-сигурна, ако знае, че стигне ли се до съд, зад гърба ѝ ще застанат десет мощни застрахователни компании?

– Откъде накъде? Какво искаш да кажеш?

– Ако момичето отиде на електрическия стол и знаем, че това ще струва 100 хиляди, няма ли да организираме защитата ѝ, да платим на

най-добрите адвокати, да направим всичко, което е по силите ни, за да смекчим присъдата ѝ или дори да я оправдаем.

Медъкс погледна стреснато.

– Може и да го направим.

– Искаш да кажеш – ще го направим. Така ще сторят и останалите девет компании. Чудеса ще направим, само и само да я спасим от електрическия стол. Обърни внимание на формулировката – неизправна електрическа инсталация. Защо не просто – смърт, предизвикана от електричество.

Медъкс се почеса по челюстта.

– Това е идея, но не ми харесва кой знае колко. Иди виж момичето. Порови се наоколо. Поразпитай. Не забравяй, че това може би е добре замислена измама и няма да се справиш, ако не проучиш всички възможности. И огце нещо – опитай се да откриеш кой ще има изгода от смъртта на момичето. Провери дали е направила завещание. Мота да се обзаложа, че в дъното стои този, който ще получи парите. Провери тези неща и можеш да смяташ, че работата е наполовина свършена.

– Къде да я намеря?

– Дала е адрес в Лос Анжелос.

Той погледна полицата:

– Четвърта улица, № 2567.

– Тук ли е Гудийър?

– Откъде да знам. Сигурно е в някой бар. Изчезвай сега и ме остави да работя. Но не забравяй – не искам шефът да разбере, че проучвам тази полица. Ако успея да докажа, че има измама, искам аз да съм този, който ще влезе при него и ще го цапардоса с нея по главата.

Когато тръгнах към вратата, той ме спря.

– Защо не вземеш с теб жена си? Тя има акъл в главата и винаги бих предпочел нейната преценка пред твоята. Вземи я. Разходката ще ѝ хареса.

– И аз така смятам – казах, без да пропускам удобния случай – но не мога да си позволя да я взема. Ти какво си мислиш – че аз съм направен от чисто злато?

Медъкс подръпна носа си.

– Е, добре. Можеш да харчиш за нея до 30 долара седмично – каза той щедро. – Пиши ги в представителните разходи.

– 30 долара? – казах аз и се засмях. – Че те няма да ѝ стигнат и за храна. Откакто престана да работи за теб, тя разви невероятен апетит. Направи ги 100 на седмица и ще я взема.

– 30 долара! – изляя Медъкс. – Нито цент повече! А сега изчезвай!

III

Успях да открия Алън Гудиър едва към седем часа същата вечер и странно то е, че го спиха в един бар.

Алън беше красив млад юначага, висок и дългокрак, чевръст като совалка. Общителният му характер отваряше пред него вратите, които често се затръшваха под носа на неговите колеги. Той беше с около шест години по-млад от мен, а вече печелеше три пъти повече. Работеше в застрахователния бизнес едва от три години и през това време си беше създал репутацията на най-ловкия и преуспяващ пласьор. Миналата година той получи мечтаната от всеки награда „Уилямс“, връчвана от президента на Застрахователната асоциация на най-добрия пласьор през годината и вече се, носеха слухове, че тази година пак ще я грабне.

Той ми махна с ръка, докато си проправях път към него праз бара.

– Здравей, Стив – каза той, като бутна един стол към мен. – Какво те води насам? Къде е Хелън?

Той даде знак на келнера да ми донесе една бира.

– Търся те из всички долни кръчми – казах, като сяхах. – Хелън си е къщи и се чуди къде се губя – или поне се надявам да е така.

Келнерът дойде и сложи халба бира до лакътя ми. Алън плати.

– Наздраве – казах аз, отпих една дълга глътка, въздъхнах и оставих бирата. – Добре ми дойде. Става дума за онова момиче Джелърт, Алън.

Той ме погледна изненадано.

– Какво има? Да не би да се интересуваш от нея?

– И още как. Медъкс също.

– Защо? Полицията беше одобрена преди три месеца. Тя е платила три вноски. Договорът вече се изпълнява и не можеш да го развалиш. Какъв е проблемът?

– Медъкс ми нареди да го анулирам веднага.

Лицето на Алън пламна. Той мразеше Медъкс, колкото и Медъкс мразеше него.

– Не можеш – каза той разпалено. – Шефът сам одобри тази полица и аз няма да позволя Медъкс да се бърка.

– Успокой се. Почакай да ти кажа какво е станало.

Казах му какво е открил Медъкс на конгреса.

– Така тя получава обща застраховка за един милион долара, Алън.

Не можеш да обвиняваш Медъкс, че иска да провери, когато става дума за толкова голяма сума.

– Да провери какво? – настоя той. – Какво нередно има? Виж, Стив, ти не си се срещал нито с мис Джелърт, нито с Дени, докато аз съм – той се наведе напред загрижено. – Мислиш ли, че бих продал тази застраховка, ако не бях убеден, че при тях всичко е наред? Откакто съм в този бизнес не съм имал нито един провал, а и не смятам да имам. Искам отново да докопам наградата, а ако с тази полица стане гаф, няма да я получа. Тези двамата са о'кей – на се съмнявай!

– Може и да са, но нищо не губим, ако направим обикновената проверка.

– О, проверявай, щом искаш – каза той сърдито. – На мен не ми пука. Но зная кой се крие зад това. Дали този тлъст тип Медъкс се е запитал колко ще получа аз от сделката? Добре, нека пресметне и може би тогава няма да бъде чак толкова сигурен, че мисля само за комисионния процент. Нищо не печеля от сделката. Тя беше само загуба на време, но исках да помогна на тези двамата. Те са почтени хора и се нуждаят от помощ. Така прецени и шефът.

– Представяш ли си как ще кажа това на Медъкс?

– По дяволите Медъкс! Тези двамата се нуждаят от реклама. Те са на дъното и се опитват да изплуват. Зле са с парите. Обикалят малките градчета, играят по разни мрачни дупки, спят всяка седмица в различно легло и така безкрай. Конкуренцията в техния бранш е убийствена. Представи си какво ще стане, ако успеят по някакъв начин да привлекат вниманието на пресата – за тях ще се заговори. Затова залагат толкова на идеята за застраховката. Добре, признавам, не знаех, че те са се застраховали и другаде, но какво от това. Защо тя да не се обърне и към други компании? Представяш ли си ние да я застраховаме за един милион долара?

– И аз така казах на Медъкс. Той твърди, че зад тази история се крие убийство.

– Убийство? – Алън зяпна от удивление. – Този тип е луд. Трябва да го пенсионираш. Това е невероятно. Е, добре, иди поговори с тях. Не възразявам. Виж ги за собствено успокоение. Готов съм да се обзаложа, че ще се съгласиш с мен, че около тях няма нищо съмнително.

– Сигурен съм, че си прав – казах аз успокоително. – Във всеки случай това ми дава възможност да прескоча до Холивуд. Къде да я намеря? Нейния г постоянен адрес ли е написан на полицата?

Алън погледна злобно.

– Не, не е. Адресът е на кантората на Дени. В момента те са на турне. Обикалят от град на град. Нямам никаква представа къде може да са сега. Предстои ги едно малко преследване.

– Това ме урежда – казах аз, като довърших бирата си. – Имам нужда от почивка. Между другото, Алън, онази клауза за неизправната електрическа инсталация... Твоя ли беше идеята или тяхна?

– На Дени, струва ми се – каза Алън озадачен. – Какво не ти харесва?

– Просто ми хрумна, че формулировката е малко странна. Защо не – смърт, предизвикана от електричество?

– Не виждам какво значение има – каза той нетърпеливо. – Ако бъдеш убит случайно от електричество, уредът или инсталацията трябва да бъдат неизправни. Ако не са, и човек все пак иска да умре, това е самоубийство. И в двата случая ние сме осигурени, така че какво те тревожи?

– Както и да е – казах. – Просто ми хрумна една идея. И нещо друго, Алън. Какво търси онзи отпечатък на полицата?

Той се облегна назад и ме погледна с досада.

– Знаеш ли, започваш да приличаш на Медъкс. Отпечатъкът попадна на полицата по случайност. Писалката пускаше и тя неволно размаза с палец петното. И какво от това?

Но отпечатъкът ме тревожеше. Не изглеждаше да е попаднал на полицата случайно. Беше твърде добре очертан.

– Сигурен ли си, че е било по случайност? Не е ли поставила умишлено отпечатъка на полицата?

– За бога! – избухна Алън и ми стана ясно, че вече ще загуби контрол над себе си. – Сега пък какво се опитваш да докажеш? Разбира се, че стана случайно. Видях го с очите си. А дори и да не беше така, какво значение има?

– Може и да си прав – казах аз. – Недей да се палиш толкова. Възложено ми е разследване и ти си единственият, който може да ми помогне.

– Съжалявам, Стив, но това може да накара всеки да побеснее. Като Медъкс я е подкарал, човек може да си помисли, че не иска да продавам полици.

Запалих цигара и попитах рязко:

– Спомена ли мис Джелърт кой ще получи парите, ако нещо ѝ се случи?

Той решително закопча куфарчето си и посегна за шапката.

– И дума не може да става за иск – каза той с подчертана сдържаност, – а следователно и за облагодетелстване. Бързо ще разбереш това, ако си направиш труда да проучиш полицата. Става дума за рекламен фокус и нищо повече.

Той се изправи.

– Е, аз трябва да изчезвам, за да си събера багажа.

Придружих го до тротоара, където бяхме паркирали колите си.

– Довиждане, Алън. Не се впрягай. Нещата ще се изяснят.

– Няма да е зле да се изяснят – каза той. – Ако Медъкс продължи да се пречка, отивам право при шефа. До гуша ми е дошло от него. Ако не престане, ще напусна. Не са малко тези, които искат да работя за тях. Довиждане, Стив.

Той се качи в колата си, запали и потегли, като грубо превключи скоростите.

IV

Медъкс беше съвсем прав като каза, че би предпочел мнението на Хелън пред моето. Тя беше негова лична секретарка в продължение на пет години и бе развила невероятна интуиция за съмнителни искове. Беше дяволски умна и ми вземаше акъла с начина, по който пресмяташе вноските без помощта на таблица.

Още не мога да си обясня защо тя се ожени за мен, но зная защо аз го направих – тя готви като богиня, върти къщата икономично, говори за работа, когато аз поискам, учи ме как да се справям с Медъкс, щом се наложи, а това става твърде често, изглежда като филмова звезда, сама си шие дрехите и ме предпазва от дългове – нещо, което сам никога не постигах.

Имахме четиристаен апартамент на двадесет минути с кола от службата и понеже парите малко не ни достигаха, минавахме без прислужница – Хелън се справяше сама. Това, което спестявахме по този начин, отиваше за пиене и някое и друго кино.

Закъснях с повече от час за вечеря, но имах добро извинение и история, която да разкажа, така че съвестта ми беше чиста като кладенчова вода.

Хелън става малко дребнава, когато zákъснявам за ядене-почти единственото нещо, което я ядосва – това и моят навик да разпилявам пепел от цигари по килима, вместо в пепелниците, с които ме обгражда.

Отворих външната врата и влязох в малкото преддверие, като усилено се опитвах да подуша миризмата на някоя вкуснотия.

Никаква апетитна миризма не зарадва търсещите ми ноздри. Това беше тежък удар. По всичко личеше, че на масата щеше да има нещо студено, а моят стомах съвсем не се отнасяше гостоприемно към подобни ястия.

Влязох в хола.

– Ти ли си, скъпи? – изчурулика Хелън от спалнята.

– Не, не съм аз – изръмжах в отговор, – а сбирщина от хърватски емигранти, които не са имали свестно ядене от месеци и очакват да бъдат щедро нахранени.

Тя се появи на вратата. Погледнах я, защото винаги си струваше човек да я погледне. Тя е малко над средния ръст, тъмна, с добре очертани рамене. Косата ѝ е разделена на път и пада, без да ги закрива. Кожата ѝ е гладка, с цвят на слонова кост, има големи, но не прекалено червени устни, а очите ѝ са сини като незабравки. Освен че прилича на интелигентна филмова звезда, ако въобще такова животно съществува, тя има фигура, която е удачно съчетание на Бети Грейбъл² от кръста надолу и Джейн Ръсел³ нагоре.

– Закъсня – каза тя, като се приближи до мен. – Реших, че ще вечеряш навън. Гладен ли си?

– Гладен? Това е меко казано. Умирам от глад. А закъснях, защото бачках като петима негри в памучна плантация.

– Да, скъпи. Усеща се. Веднага ще ти приготвя нещо. Страхувам се, че няма да е нещо особено. Бях много заета и съвсем забравих за вечерята.

Тъй като такова нещо досега не се беше случвало през нашия тригодишен семеен живот, имах пълното право да се направя на обиден.

– Хайде да отидем в кухнята и докато приготвиш нещо по-съществено и колкото може по-бързо, ще ми обясниш какво толкова ти е попречило да се сетиш за моя стомах – казах аз, като я хванах здраво за ръката. – Осъзнаваш, разбира се, че това ми дава повод за развод?

– Съжалявам, скъпи – каза тя, като ме потупа по ръката, – но не мога винаги да мисля за твоя стомах. Събирах ти багажа.

– Събирала си ми багажа? Откъде знаеш, че заминавам?

2. Бети Грейбъл – американска актриса от 30-60-те години, известна със своята сексапилност (Бел. пр.)

3. Джейн Ръсел – американска актриса от 30-60-те години, известна със своята сексапилност (Бел. пр.)

– Имам си агенти – каза тя, чупейки шест яйца едно след друго в тигана със сръчност, която винаги ме е поразявала. – Не са много нещата, които пропускам.

– Пати Шоу ли ти се обади?

– Е, наистина, обади се.

– Така си и Помислих. Сигурно тя ти е казала, че отивам в Холивуд. Това може да е големият ми шанс. Току-виж ме забелязал някой кинорежисьор. Не би ли искала да стана втори Кларк Гейбъл⁴?

– Би било чудесно, скъпи.

Спрях да търся отварачката за консерви и я погледнах подозрително.

– Не помисли ли за жените, които ще се търкалят в краката ми?

– Ако само ще се търкалят, аз не възразявам.

– Може някои от тях да стигнат по-далеч, разбира се. Това е риск, който трябва да поеме всяка филмова звезда.

Спрях, за да напсувам отварачката.

– Все се чудя защо не си купим една свестна отварачка. Тази за нищо не става.

– Пати каза, че ще отсъстваш около седмица. Сложила съм ти и вечерни дрехи. Може да решиш до отидеш на нощен бар, когато нямаш работа – каза тя, като взе консервата от ръцете ми и ловко я отвори.

– Дарих я с лъчезарна усмивка.

– Е, това се казва наистина предвидлива съпруга. Да, не е лоша идеята да отида един-два пъти на нощен бар. Чудя се дали Хеди Ламар⁵ посещава нощни барове.

– Предполагам, че ги посещава, скъпи.

Внезапно се почувствах малко виновен.

– Няма ли да бъдеш самотна? – казах аз. – Ето какво ще направим. Ще наема едно куче да ти прави компания. Няма смисъл да харчим пари, за да си купим, тъй като ще бъда на твоё разположение след една седмица. Познавам един тип от нашата улица, който ще ми отстъпи своя еридал териер за долар на ден. Не е лоша идея, нали?

– Не смятам, че можем да помъкнем един териер в Холивуд – каза Хелън, като се замисли по въпроса. Хотелите, ако са от висока класа, хич не си падат по кучета.

– Ние? Откъде го измисли това „ние“? Кой твърди, че и ти ще

4. Кларк Гейбъл – холивудска звезда от 30-40те г., идол за жените.

5. Хеди Ламар – американска актриса от 30-50те г., секс-символ (Бел. пр.)

дойдеш?

– Първо шефът ти, а след това и аз. Това прави двама срещу един, скъпи.

– Почакай сега – казах аз неспокойно. – Нямаме достатъчно мангизи, знаеш това. Имаме да плащаме сметки. Дължим още петнадесет вноски за колата. А и този телевизор, за който ти настояваше, не е платен. Не можем да си го позволим. Разбери ме, би било прекрасно да дойдеш с мен, но нека бъдем разумни.

– Зная, няма да бъде лесно при моя ненаситен апетит – каза Хелън замечтано, – но може би ти ще се поограничиш и по този начин ще компенсираме.

– Тази змия Пати Шоу ли те информира? – попитах аз. – Не вярвай на нито една нейна дума. Всеки в службата знае каква лъжкия е тя. Ето онзи ден...

– Вечерята е сервирана, мистър Хармс – каза Хелън студено и отнесе яденето в столовата.

Едва когато погълнах половината от шунката и повечето от яйцата и възвърнах силите си, поднових атаката.

– Знам, че Медъкс настоява да дойдеш с мен – казах аз, като бутнах назад стола си и посегнах за една цигара. – Но тъй като предлага само 30 долара за твоите услуги и това е под тарифите на профсъюза, трябва да погледнем разумно на нещата. Ако имах някакви излишни мангизи...

– Не се тревожи – каза Хелън, като се усмихна. – Идвам с теб и това няма да ти струва и цент. Намерих си работодател.

– Искаш да кажеш, че ще спечелиш пари?

– Да, скъпи. За щастие все още имам някакво влияние в застрахователния бизнес. И въпреки че съм омъжена за теб, репутацията ми си остава неопетнена. Щом Пати ми каза каква каша се забърква, аз се обадох на Тим Андрюс и го попитах дали не иска да го представям в това разследване. Той беше очарован от идеята и до ми плаща хонорар от 100 долара, както и текущите разходи.

Опулих се.

– Но това е невероятно щедро! И Андрюс ли мисли, че зад застраховката на Джелърт се крие измама?

Отначало не мислеше, но аз го убедих – каза Хелън безсрамно.

– Сто долара! Та ние още сега можем да изплатим някои от сметките си. Но чакай малко. Аз познавам Андрюс. Той е вълк, който дори не си прави труда да си слага овча кожа. Надявам се, че не очаква освен бачкането и да му танцуваш гола върху бюрото?

– Ти имаш ли нещо против? – попита Хелън, повдигайки вежди.

Замислих се.

– Е, за сто долара човек трябва да бъде готов да направи и някои жертви. Зависи от това какъв танц ще поръча и какво аз ще получа.

Тя заобиколи масата, застана зад мен и обви ръце около врата ми.

– Наистина ли нямаш нищо против да дойда с теб, Стив?

– Все ще го понеса някак.

– Ако искаш, мога да те пусна до полудуваш.

– За лудуване ми стига и собствената ми територия-отвърнах аз, като я придърпах върху коленете си. – Позволете да ви направя практическа демонстрация, мисис Хармъс.

ВТОРА ГЛАВА

I

Пристигнахме в Лос Анжелос около три часа следобед и докато Хелън се настаняваше с багажа в хотел „Кълвър“, където бях резервирал двойна стая, аз отидох при Тим Фаншоу – шефа на местния филиал.

Фаншоу беше едър, дебел, обръснат до синьо образ, който, изглежда, смяташе полицата на Джелърт за едно от най-забавните неща, които е срещал. Не му се сърдех. Тази история не му мътеше водата.

– Медъкс се обади преди около час – каза той, след като обсъдихме заедно подробностите по полицата. – Проверил е отпечатъка, но нищо не се получило. Сигурно се е надявал, че момичето има досие.

– Никога не съм вярвал в това – казах аз. – Тя не би оставила отпечатъка на полицата, ако го има в някое полицейско досие. Но все още не смятам, че отпечатъкът е попаднал там случайно. Много ти е лесно да седиш и да се хилиш, но ти нямаш таралеж в гащите, ако такъв въобще съществува.

Фаншоу продължи да се хили.

– Не гледам на тая работа сериозно – каза той. – Проблемът с Медъкс е, че тая негова подозрителност накрая ще го вкара в гроба. Защо не се довери поне малко на Гудийър. Това момче е адски добър агент. За мен е голям късмет, че го прехвърлиха тук. Не знам дали си чул, но той уреди страхотна сделка с Джойс Шърмън. Това е може би най-съвършената полица, която аз съм виждал. Тя покрива риска от всякакъв ъгъл. А от вноската, която измъкна от нея, може да ти се изправи косата. И той уреди цялата тази работа, само като си направи труда да отиде и лично да ѝ напомни да поднови застраховката си срещу кражба и пожар. Повечето от мухльовците, които работят при мен, щяха да ѝ се обадят по телефона или да я уведомят писмено, а Гудийър отиде лично. Заслужава си да му се довериш, а не да го оплюваш.

– Зная това. Той е най-добрият в бизнеса, но няма смисъл да се надяваме, че Медъкс ще се довери някому. Във всеки случай самият аз не се оплаквам. Тази работа няма да ме затрудни, пък и се откачих от службата и от ноктите на Медъкс.

Фаншоу ми се ухили широко.

– Обади ми се, ако ти се прииска да се позабавляваш през

свободното си време. Имам едно тефтерче, пълно с телефонни номера на сърдечни отзивчиви палавници, които биха се радвали да те поразвлекат.

– Благодаря за предложението, но жена ми е с мен – казах аз, като станах. – Нейната сърдечност и отзивчивост ми стигат. Надявам се, че ще имам време да посетя кантората на Дени, като начало. Ще ми се да впечатля жена ми с начина, по който работя.

– Ако нямате какво да правите тази вечер, наминете към Атлетик клуб. Ще ви почерпя.

Казах му, че ще видя как ще потръгнат работите. Стиснахме си ръце и аз излязох на улицата.

Докато карах по булевард Лонг бийч, си мислех, че няма да е зле да се опитам и аз да се прехвърля в службата на Фаншоу. Той изглеждаше твърде симпатичен образ, а и би било хубаво да се отърва от Медъкс. Но знаех, че само се зальгвам. Медъкс не би се разделил с мен, пък и самият шеф не би ме пуснал.

По мен изби пот още щом излязох.

Сградата, в която се намираше кантората на Дени, беше притисната като в сандвич между една дрогерия и един китайски ресторант. Входът беше съоръжен с двойни въртящи се врати и месингови орнаменти, които, по всичко личеше, не бяха чистени нито тази, нито миналата година. Бутнах вратата, влязох и попаднах в задимена, задушна атмосфера, изпълнена с разнообразни миризми – от застоял боклук до мръсни тела.

От надписите до стълбището се информирах, че кантората на Дени е на шестия етаж. На малка скромна бележка, написана с неравни главни букви и залепена върху името на бивш наемател, се четеше:

БРАД ДЕНИ
АГЕНТ СТ.10 ЕТ6

Това не беше надпис, който би привлякъл звезди от ранга на Джойс Шърмън, но на тоя свят има всякакви агенти.

Дени делеше шестия етаж с пожарния изход и мъжката тоалетна. Вратата на кантората му гледаше към пожарния изход.

Не беше кой знае каква врата. Може и да е била боядисвана при поставянето ѝ, но със сигурност не бе пипана оттогава. На нея беше залепена визитна картичка със същите скромни данни като тези на бележката долу.

Почуках, без да се надявам твърде много. Последва тишина, на

която човек можеше да се облегне. Натиснах дръжката. Вратата не подаде, което ме накара без особени умствени усилия да стигна до извода, че е заключена.

Отдръпнах се, изрових една цигара и се вторачих във вратата. Беше снабдена с ключалка „Йейл“, която не би ми създавала особени трудности да я отворя, но реших, че сега не му е времето.

Направих си една дълга самотна разходка надолу по стълбите.

Спрях в преддверието и се огледах. Стори ми се, че вратата до асансьора е тази, която ми трябва. Приближих се и почуках. Нищо не се случи.

Почуках отново, след което натиснах дръжката и бутнах. Вратата се отвори и миризмата на прокиснала бира и застояла канализация се втурна покрай мен и се присъедини към останалите миризми в преддверието.

Коридорът пред мен водеше към каменни стъпала. Изкачих ги и погледнах над железните перила. Под мен имаше обширно помещение с циментов под, пълно с кофи, метли, празни бурета, кутии, дървени чайги и миризма на мишки и гранясала храна.

На една от чайгите седеше възрастен мъж по ръкави, с очила с телени рамки, бомбе и износени панталони. Той четеше страницата за конни надбягвания и си тананикаше, сякаш нямаше никакви грижи. В лявата си ръка държеше кутия бира и докато го гледах, той отмести поглед от вестника и отпи една глътка.

Почаках да свърши и слязох по стъпалата.

Той ми хвърли един остър поглед, намести очилата си, остави кутията и примигна. Изглеждаше достатъчно безобиден, но за всеки случай аз си лепнах една широка приятелска усмивка, дълго преди да го доближа.

– Здравсти! – казах, като стигнах до него. – Търся домоуправителя. Вие ли сте?

Тежките, наляти с кръв очи премигнаха отново.

– А?

– Портiera – казах аз търпеливо. – Човекът, който се грижи за това място. Ти ли си?

Хич не изглеждаше сигурен, но след като поразмисли, каза, че може и той да е.

Вече се чувствах доста загрят и лепнех от пот. Атмосферата в стаята беше достатъчно плътна, за да се нареже на филийки. Пресегнах се и придърпах към себе си едно обърнато нагоре с дъното буре, издухах

прахта и седнах.

– Бих обърнал една бира, ако ми я продадеш – казах.

– Нямам излишна – отвърна той бързо.

Измъкнах кутия „Кемъл“, извадих две цигари и му предложих едната. Той я грабна по-бързо, отколкото гущер би спипал муха. След като запалихме и издишвахме тютюнев дим в лицата си известно време, той пое инициативата и каза:

– Мен ли търсите?

– Точно така – казах аз и извадих портфейла си. Избрах една визитна картичка, на която пишеше с какво се занимавам, и му я подадох. Той я взе, взря се в нея, размисли и ми я върна.

– Хич не ми трябва – каза той. – Не вярвам на застраховки.

Зачудих се как Алън Гудийър би се справил с него. Вероятно накрая щеше да му продаде и въздуха в стаята. Бях щастлив, че не си изкарвах хляба с продажба на застраховки.

– Търся Брад Дени – обясних аз.

Тъй като се бях научил да наблюдавам хората, когато говоря с тях, забелязах как слабата му приведена фигура леко се напрегна. Нищо повече, но това ми подсказа, че съм го изненадал, а може би и уплашил.

– Шести етаж – каза той. – Стая 10.

– Зная. Бях горе. Него го няма.

– Нищо не мога да направя тогава – отвърна той и прошумоля с вестника си. По своя вял и немощен начин той се опитваше да ме разкара.

– Знаеш ли кога ще се върне?

– Май не.

– Знаеш ли къде е?

– Не.

– Искам да се свържа с него. Важно е.

Той хвърли един поглед на вестника, но не посмя да се зачете.

– Нямам нищо общо с тая работа, мистър.

– Я да видим – казах аз и извадих два долара.

Той скочи толкова бързо, сякаш беше седнал на пирон. Отиде до скрития си запас и се върна с кутия бира, която пхна в ръката ми. Дадох му двата долара.

– Хайде да започнем отначало – казах аз, като отворих кутията. Къде е Дени?

– Не ми е работа да приказвам за наемателите – каза той. – Но нямам нищо против да ви услужа...

– О'кей, почини си – казах аз. – Дай да прескочим това.

Отпих една глътка. Бирата беше блудкава като следобеден чай у епископ.

– Кога го видях за последен път?

– Миналия месец. Дойде да си плати наема.

– Знаеш ли къде е сега?

Той се опита да изрази съжаление.

– Струва ми се, че не. Той пътува много. Когато го видях, ми каза, че е обиколил всякакви места като Стоктън, Оуклънд, Джаксън.

– Значи нямаш представа как мога да се свържа с него?

– Не. Казах на она тип...

Той млькна, погледна ме косо, помести се неспокойно и смукна през зъбите си.

– Какъв тип?

– Не ми е работа да приказвам...

Изправих се.

– О'кей. Върни ми парите и ще се чупя – казах аз.

Не смятах да се оставя на стария мухльо да ме будалка.

– Хайде, дядка, дай ги и не се офлянквай.

Мръсните му пръсти се впиха в банкнотите със силата на капан за мечки.

– Преди няколко дни един тип разпитваше за мистър Дени – каза припряно. – Той идва вчера, а също така и тази сутрин. Гореше от желание да приказва с него.

– Каза ли си името?

– Не, а и аз не го попитах. Беше корав тип, с който по-добре да си нямаш работа. Хич не ми хареса да разговарям тук сам с него.

Това леко ме заинтригува.

– Може да е бил някой актьор, който се е вживял в ролята си. Дени се разправя с актьори, нали?

Портиерът поклати глава.

– Този приятел не беше актьор – каза той сериозно. – Изкара ми аγκла. В очите му имаше нещо, от което по гърба ми полазиха тръпки.

Реакциите на неговия гръб не ме интересуваха особено, но предпочетох да си замълча.

– И тази сутрин ли беше тук?

– Да. Той не ме забеляза, но аз го наблюдавах. Промъкна се нагоре по стълбите като си мислеше, че няма никой наоколо. Малко са нещата, които ми убягват в тази сграда.

– Какво е правил там горе, след като Дени го няма?

Изпитото старческо лице стана безизразно.

– Откъде да знам? Или смятате, че е трябвало да го попитам. Той е опасен, зная това. Лош човек.

– Как изглежда?

Отпих още една глътка от бирата.

– Как изглежда? – портиерът се намръщи. – Нали ви казах, какво повече искате?

– Как беше облечен? Висок ли е или нисък, дебел или слаб? Избръснат или с брада?

Портиерът се замисли.

– Хич не ме бива да описвам хора – рече накрая.

Това не ме учуди. От външния му вид ставаше ясно, че твърде малко са нещата, за които го бива.

– Май имаше вашата фигура, тъмен, със склучени вежди. От това изглеждаше постоянно намръщен. Доколкото си спомням, носеше сако на светлосини и бели карета, светлокафяви панталони и кафява шапка с увиснала периферия.

На мен това ми прозвуча като описание на актьор, при това малко дилетант.

– Е, няма значение – казах аз, като запалих нова цигара. – Мей ме интересува Дени. Знаеш ли къде си държи багажа? Няма ли си някое място, където си оставя нещата, когато е на турне?

– И да има, не го знам.

– А кореспонденцията?

– Тук я получава. Но не е много.

Май доникъде нямаше да стигна.

– Идвала ли е тук някаква си мис Джелърт? – попитах аз, без много да се надявам.

– Коя е тя?

– Едно момиче, с което той ходи.

– Не знам нищо за момичета.

Това не ме изненада.

– Не го ли търсят приятели? Някой, когото познаваш?

– Гледам си моята работа. Не се интересувам от наемателите.

Зачудих се КАКВО ли го интересува.

– Май трудно ще го открия – казах аз, като се изправих. – Е, благодаря за помощта.

– Ти нали си плати.

– Така е. Ако продължавам да хвърлям пари на вятъра, накрая и на мен ще ми потрябва някой и друг долар. Май е време да си вървя.

Той посочи кутията с бира до мен.

– Не си я довършил.

– Да, но тя почти ме довърши – казах аз и се запътих към изхода.

II

Администраторът в хотел „Кълвър“ – мазен, загладен тип, който гонеше шейсетте, ми каза, че Хелън е в коктейл-бара. Тя явно нямаше намерение да остави сметката си за разходи да залежава.

Забързах се през фойето, за да ѝ помогна. Нямаше и следа от нея в лъскавия бар и аз реших, че е отскочила до тоалетната.

Избрах една тиха маса в ъгъла, където бихме могли да поговорим, когато тя се върне, и седнах.

В залата имаше около дузина двойки, като всички се опитваха да създават впечатлението, че са от филмовия бизнес. Моето появяване предизвика сериозно раздвижване. Двойка възрастни мъже с надежда ми показаха отпуснатите си профили. Една млада червеночоса дама в зелена вечерна рокля с открити рамене, която ѝ седеше като втора кожа, ми показа крака си, търсейки усилено несъществуваща бримка. Една блондинка демонстрира таланта си като дари тавана с мила и куха усмивка. За момент се стреснах, после се сетих, че в Холивуд всеки непознат е режисьор, докато се окаже обратното.

Дори барманът започна да прави фокуси с бутилката и не престана с номерата си, докато ме питаше какво ще пия. Усмивката му беше ярка като неонов надпис.

– Скоч – казах аз достатъчно високо, за да ме чуят всички в залата. – Една шепа ще свърши работа. Съблечи го. Предпочитам го голо.

– Да, сър. Разбира се, сър. – Барманът направи стойка като ловджийско куче. – В киното ли работите, сър?

Всички в бара заеха стойка. Ако Хелън беше с мен, можех да продължа да блъфирам, но без моралната ѝ подкрепа, нервите ми не издържах.

– Кой ли би работил в киното, за бога? – казах аз.

Интересът, който бях предизвикал, изчезна като пясък между пръстите. Момичето, което ми показваше крака си, го скри с бързо презрително движение. Моят момент беше отминал.

Барманът дойде и сложи пред мен висока чаша до половина пълна с уиски и натрошен лед. Взе парите ми, сякаш бяха заразени с чума.

Страшно ми олекна, когато видях Хелън да се носи към мен. Изглеждаше чудесно в строга маслинозелена рокля и бяла панделка на тъмната коса. Седна до мен.

– Водиш ли ме вече или ще ти е първото? – попитах подозрително.

– Пих вече едно – отвърна тя весело. – Сега ще взема сухо мартини.

Тя ме потупа по ръката.

– Толкова се радвам, че дойдох. Хотелът ми харесва. И стаята е прекрасна, а вече два пъти ме взеха за филмова звезда.

Дадох знак на бармана.

– Това е нищо. Мен ме взеха за режисьор и мога да ти кажа, че в Холивуд това е най-важната личност.

Барманът се появи и повдигна вежди с безразличие. Поръчах едно голямо сухо мартини.

Докато той го приготвяше без всякакъв ентузиазъм, Хелън каза:

– Не си се забавлявал с Фаншоу през цялото това време, нали?

– Знам ли и аз – върнах на удара. – Можех да прекарам една доста бурна вечер. Той ми каза, че разполага със списък от телефонни номера, дълъг цял лакът и с готовност би го споделил с мен.

– А ти какво му каза? – Хелън огледа носа си в малко огледалце, остана доволна и прибра огледалцето.

– Е, бях изкушен, разбира се – казах безгрижно, – но размислих и реших да не изпускам питомното, за да гоня дивото. Не съм чак толкова предприемчив.

Барманът постави мартинито на масата, прибра своя дял и се върна зад бара.

– Реших да поогледам кантората на Дени – продължих аз. – Ще разбереш, като поработим рамо до рамо, че твоят съпруг не обича да си губи времето. Както изглежда, няма да е лесно да открием нашия приятел Дени. Портриерът не можа да ме насочи към никаква следа и тъй като е важно да намерим мистър Дени колкото е възможно по-бързо, реших след една хубава вечеря с теб, да се върна в кантората му с надеждата да откроя в личните му книжа някакъв ориентир за неговото местонахождение. Харесва ли ти тази идея?

– Искаш да кажеш, че ще влезеш с взлом? – попита Хелън, като разтвори широко очи.

– Може и така да се каже. Вратата не изглеждаше много солидна.

– Ще дойда с теб.

– В никакъв случай – казах твърдо. – Това не е момичешка работа. Ти ще останеш тук, а аз ще ти дам пълен отчет, когато и ако се върна.

– Идвам с теб – каза тя със същата твърдост. – Впрочем сигурно би било по-добре, ако ти останеш тук, а аз свърша работата сама. Едно момиче ще се справи с това много по-лесно и с по-малко шум.

– Виж сега – казах. – Това е работа за опитен детектив, а не за аматьор. Ти няма да можеш да се вмъкнеш. Става дума за влизане с взлом, справяне с ключалки – тънка работа. Бих искал да видя как някоя фуста отваря заключена врата.

– В такъв случай ела с мен и ще видиш – каза тя.

III

Излязохме от хотел „Кълвър“ малко след 11. Времето след 8 часа бяхме запълнили с още няколко чашки и отлична вечеря и докато се хранехме, обсъдихме застраховката на Джелърт. Беше ми интересно да чуя мнението на Хелън сега, когато бе имала време да осмисли случая, но тя не пожела да каже нещо определено.

– Зная, че тази работа изглежда съмнителна – каза тя, – но това съвсем не означава, че има нещо. Застраховката може и да е направена с рекламна цел. Звучи убедително. Алън е добър агент и ще загуби много, ако сгафи. Щом той е доволен, а хич не е лесно да бъде заблуден, тогава с ония двамата всичко е наред. Когато говорих с Тим Андрюс, той ми каза, че напълно одобрява полицата. Изказа много високо мнение за Алън. Каза ми, че бил готов да акцентира полицата, така както била оформена, просто защото Алън е участвал в съставянето ѝ. Струва ми се, че е прав. Разбира се, Медъкс не си пада по Алън. Той намира кусур на всяка полица, но, от друга страна, не трябва да забравяме, че надушва неприятностите по невероятен начин. Досега никога не е бъркал и е възможно Алън да е бил прекаран.

– Знам – отвърнах аз. – Но това, което ме тревожи е: ако има измама – как ще бъде убито момичето. Засега имам само една идея.

Разказах ѝ за клаузата за неизправната електрическа инсталация и как тя не покрива екзекуция на електрическия стол.

На Хелън не ѝ хареса много тази идея.

– Но колко често екзекутират жени? Ако има измама, без съмнение този, който е в дъното, ще направи така, че със сигурност да прибере парите.

– Идеята ми е, че тя вече е извършила убийство – обясних аз – и прави тези застраховки, за да си гарантира най-добрата защита, ако я спипат. Съгласен съм, че възможността тя да отиде на електрическия стол е малка, но докато съществува, ние и останалите компании ще организираме защитата ѝ, за да се осигурим срещу евентуален иск.

Но Хелън хич не си падна по идеята. Стори ѝ се твърде фантастична.

– Ако има измама – каза тя сериозно, – тогава тя е заради пари. В това съм сигурна. Всичко дотук прилича на подготовка на някой илюзионист за хитър фокус. Докато привлича вниманието ти с дясната си ръка, той прави номер с лявата. Може и да бъркам, пък и само си губим времето в приказки, преди да сме се срещнали с ония двамата, но не забравяй какво ти казах. Ако е измама, ще трябва много да внимаваме да не извадят внезапно някой скрит коз.

– Да не си ясновидка? – казах аз. – Или се проявява прословутият ти инстинкт?

Тя се засмя.

– Не зная, скъпи. Просто изказвам мислите си на глас. Може и да съм на съвсем погрешен път.

Спряхме дотук. След вечеря се качихме да се преоблечем. Взех от куфара си шперц и един полицейски пистолет калибър 38. Хелън намъкна широки панталони и тъмно яке, а косата си прибра под стегната барета.

Взехме асансьора до подземния гараж. Служителят скочи на крака, когато видя Хелън, и засия в усмивка.

– О'кей, мис. Веднага ще я докарам – каза той с готовност и изчезна.

– Ако бях слязъл сам, той нямаше и да се помръдне – казах аз. Да не би да си го обработила?

– Просто бях учтива с него, нищо повече – отвърна Хелън хладно.

– Ще ми се да те бях видял – казах аз, докато служителят караше шикозния Буик по коридора от коли. – Та той дори го е почистил.

– Напълних резервоара, госпожо – каза служителят, като изскочи от колата и започна да лъска предното стъкло, – а преди това я измих.

Той плъзна поглед по фигурата на Хелън, която си струваше да бъде огледана в това облекло.

– Забелязахте ли съединителя? Е, аз го оправих.

Тя му благодари със сияйна усмивка, докато аз му бутнах един долар в ръката. Той го взе, без да откъсва очи от нея.

– За една бройка да забия един юмрук в носа на този тип. Забеляза ли как те гледаше? – казах, докато карах нагоре към изхода.

– Понякога, мистър Хармъс, вие ме гледате по съвсем същия начин – отвърна тя – и аз не си спомням да съм ви удряла с юмрук по носа.

– Няма значение. Сега приближаваме четвърта улица. Има паркинг на Войл авеню. Няма да е зле да оставим колата там, да не вземат ченгетата да станат любопитни. И не забравяй, мила, ако нещо се обърка-бягай. Да сме наясно по този въпрос. Аз ще се оправям. За това ми плащат. А ти използвай хубавите си крачета.

– Какво може да се обърка?

– Нямам представа, но по-добре да имаме готов план за действие за всеки случай. Ако се появят ченгетата или стане нещо, изчезвай бързо. Върни се в хотела и ме чакай.

– А ако не се върнеш?

– Тогава ще се обадиш на Фаншоу и ще го накараш да ме измъкне под гаранция.

Не говорихме нищо повече, докато не паркирахме колата, и след това, като се връщахме на четвърта улица, Хелън каза:

– Нали ще бъдеш внимателен, Стив? Няма да ми е приятно, ако се наложи да си търся друг съпруг.

– Ако си намериш нов съпруг, ще му се явявам насън. Дай сега да огледаме задната част на сградата. Може да са забравили някой прозорец отворен. Ето алеята, която сигурно води към входа на портиера.

Убедихме се, че на улицата никой не ни наблюдава и се потопихме в мрачната заплашителна алея. Бяхме я прекосили наполовина, когато в тъмнината се чува забързани стъпки. И двамата спряхме рязко, като се взирахме напред.

Неочаквано от полумрака бързо изскочи една жена, шмугна се край мен и се насочи към улицата. Беше твърде тъмно, за да я разгледам, видях само шала, увит около главата ѝ, и дълго черно палто.

Тя се появи толкова неочаквано, почти като призрак, че ми изкара акъла. Хелън също се уплаши и се впи в ръката ми.

– Откъде, по дяволите, изскочи тя? – казах аз и се опитах да се върна по алеята. Бях направил само няколко крачки, когато чух запалване на кола. Забързах се и стигнах края на алеята навреме, за да видя как една голяма мощна кола без светлини се стрелна от отсрещния тротоар.

Хелън ме настигна и двамата се загледахме след колата.

– Каква беше тая работа? Изхвърча без светлини като някой прилеп от ада.

– Усети ли парфюма й? – попита Хелън. – „Джой“, най-скъпият парфюм в света.

– Дай да огледаме тази алея – казах аз и ние се върнахме по стъпките си.

След двадесет ярда стигнахме само до сляпа стена. Алеята водеше единствено към входа на портиера.

– Трябва да е излязла оттук – казах аз, като спрях пред вратата, на която беше написано с бяла боя:

ДЖО МЕЙСЪН
ПОРТИЕР
САМО ЗА СТОКИ

– Може да й се е скъсала някоя важна част от тоалета и се е вмъкнала тук да я оправи – каза Хелън.

– Не можеше ли да го направи и в колата? – отвърнах аз и извадих фенерчето си да осветя вратата.

– Я, тя е отворена – бутнах вратата и тя хлътна навътре. – Знаеш ли, мисля, че е била тук.

– Може да има кантора тук – рече Хелън, като понижи глас. – Ще влизаме ли?

– Да – отговорих и влязох в преддверието. – Затвори вратата след себе си.

Тя така и направи, след което се наведе и пъкна малка тресчица под нея.

– Това ще я задържи, ако някой полицай се опита да я отвори – каза тя. – Научих този номер от една книга.

– Много хитро – отвърнах. – А сега върви до мен и не вдигай шум. Ще се качим по стълбите. Нямам никакво доверие на асансьора.

Тръгнахме тихо по каменните стъпала. Тя се движеше на две крачки зад мен. От време на време светвах с фенерчето, но се изкачвахме повече в мрак.

Хелън ме дръпна за самото, когато стигнахме до четвъртия етаж. Спрях.

– Какво има? – попитах, като доближих глава до нея.

– Стори ми се, че чух нещо – прошепна тя. – Имам чувството, че в сградата се крие някой.

– За бога, не е сега моментът да упражняваш инстинкта си. Това ме изнервя.

Стояхме един до друг, целите в слух, но нищо не се чу.

– Няма нищо – казах. – Просто си напрегната. Хайде да се качим на последния етаж.

Продължихме и когато стигнахме до шестия етаж, вече и двамата дишахме тежко.

– Сега ми светни – казах аз – и ще ти покажа как отварям заключена врата. Това е нещо, за което и по-бедни от теб биха платили доста пари, само за да гледат.

– Може и да ти светна – отвърна тя, като гласът ѝ леко трепна, – но май не е необходимо, нали?

Вратата беше полуотворена. Ние я гледахме и си признавам, че космите на тила ми настръхнаха.

– Кой ли е бил вътре? – прошепнах аз. – Днес следобед вратата беше заключена.

– Защо смяташ, че той не е вътре все още? – каза тя, като пристъпи зад мен.

Бръкнах в самото си и измъкнах пистолета.

– Дай да хвърлим един поглед – казах аз, отворих вратата с крак и обходах с лъча на фенерчето малката прашна стая.

Вътре имаше бюро, два стола, протрито килимче и шкаф за папки. Нямахме никой.

– Странно – казах аз, като влязох в стаята. – Чудя се дали Дени не се е връщал днес следобед.

Хелън затвори вратата, отиде до прозореца и дръпна щорите, след което запали лампата.

– Не мисля, че е бил Дени – каза тя. – Била е жената, с която се сблъскахме. Не усещаш ли парфюма ѝ?

Подуших, но без резултат. Знаех, че носът ми не може да конкурира този на Хелън, що се отнася до миризми.

– Сигурна ли си? Нищо не усещам.

– Сигурна съм, Стив.

Огледах кантората. Нищо не изглеждаше да е пипано.

– Жена, която използва такъв парфюм, едва ли е от клиентите на Дени – продължи Хелън. – Това чудо струва доста пари.

– Тогава коя ли е била? И какво е търсила тук?

Отидох до прашното бюро и отворих едно чекмедже. Беше пълно с боклуци: кламери, парчета хартия, непочистени прибори за лула, няколко празни кутии за тютюн. Нищо интересно. Претърсих и другите чекмеджета. В едно от тях имаше мръсна риза, а в друго – кърпа за лице,

бръснач, сапун за бръснене и огледало.

– Просто един дребен агент със скромно имущество – казах аз, като извадих цигара и я забучих в устата си.

Хелън беше отворила шкафа с папките и прелистваше някакви писма. След малко тя го затвори, като поклати глава.

– Нищо, което да ни подсказе къде е той сега – каза тя.

– Опитай най-долното чекмедже – предложих аз.

Тя измъкна най-долната папка. Там лежеше внимателно подредена и стегната с червена лента връзка от застрахователни полици.

– Източникът на бедите – казах аз. – Дай да им хвърлим един поглед.

Наредихме десетте полици на бюрото и се наведохме над тях.

След няколко минути внимателно разглеждане, ми стана ясно, че те са точно копие на полицата, която Гудийър беше договорил.

– Направили са най-разумното – казах аз. – Ако са искали да избегнат всякакви рискове, трябвало е да повторят нашата формулировка. Чудя се дали се е намерила компания, която да откаже застраховка.

Обърнах една от полиците, за да погледна подписа.

– Хей, я погледни. Мазилено петно и отпечатък от палец.

– Има го навсякъде – каза Хелън, като бързо прегледа останалите полици.

Спогледахме се.

– Алън се закле, че отпечатъкът е случайност. Това тук доказва обратното. Струва ми се, че попаднахме на нещо, но не знам на какво.

Хелън се намръщи, като гледаше полиците.

– Може първият отпечатък да е бил случаен – каза тя. – Идеята ѝ е харесала и тя е сложила отпечатъци и на останалите.

– Инстинктът ли ти подсказва това?

Тя поклати глава.

– Не. Ще трябва да разберем от останалите застрахователни агенти дали и те са останали с впечатлението, че отпечатъците са попаднали случайно на техните полици – рече тя, като сгъваше полиците. – Мисля като теб, Стив. Има нещо много съмнително около тези отпечатъци.

Върнах полиците в чекмеджето.

– Няма какво повече да гледаме. Да се измитаме оттук. Поне не си загубихме времето, макар че още нямаме представа къде да ги открием.

Оставихме вратата както я бяхме намерили и излязохме на площадката. Постояхме заслушани в далечния шум на уличното движение. После тръгнахме надолу по стълбите. Движихме се тихо и бързо.

На площадката на третия етаж Хелън спря и ме хвана за ръката.

– Почакай – прошепна тя настойчиво. – Чуй!

Изгасих светлината и застинахме един до друг в тъмнината. Тогава го чух – приглушен стържещ звук, който идваше някъде отдолу. Звук, сякаш някой влачеше много бавно чувал по каменен под.

Хелън се вкопчи в ръката ми.

– Какво е това? – попита задъхано.

Приближих се до парапета и надникнах надолу в тъмния кладенец. Нищо освен мрак, една черна празна бездна. Стържещият звук продължаваше.

– Там долу има някой – прошепнах аз. – Сякаш влачи нещо.

Чакахме, облегнати на перилата, целите в слух.

Скърцащите звуци се приближиха към нас в тъмнината, след което внезапно трясък на метал почти ни накара да изскочим от кожата си от страх.

– Асансьорът – казах аз. – Някой се изкачва.

Дръпнах Хелън настрана от перилата.

– Кой ли е? – каза тя и почувствах как трепери до мен.

– Успокой се. Да изчезваме.

Отстъпихме назад и чухме как скърцащият асансьор бавно се изкачва. Натиснах дръжката на вратата на една кантора, но тя беше заключена.

– Стълбите – прошепна Хелън. – Ще се спуснем, докато той се изкачва.

Хванах я за ръка и пипнешком намерихме началото на стълбите. Докато търсехме първото стъпало с крака, нов звук ни прикова на място: ужасен, тежък стон се понесе от шахтата на асансьора и сякаш изпълни цялата сграда.

– Някой е ранен – каза Хелън. – Страх ме е, Стив.

Притиснах я към себе си, докато се вслушвахме. Асансьорът се изкачваше бавно. Вече беше близо до нашата площадка. През прозорчето на вратата зърнах неговите очертания. Той се приближаваше все по-бавно и по-бавно, докато накрая спря на няколко ярда от нас.

Отвътре долетя слаб звук, който пресече дъха на Хелън – тежка въздишка и шум от свличащо се тяло.

Извадих пистолета си, дръпнах Хелън зад мен и запалих фенерчето. Лъчът освети решетката на асансьора. Хелън тихо изпищя – по пода на асансьора се процеждаше кръв и се стичаше в шахтата.

Пристъпих напред и надникнах в асансьора, като фенерчето

трепереше в ръката ми.

Портиерът се поклащаше, облегнат на стената. Телените му очила висяха от едното ухо. По лицето му имаше кръв и очите му бяха безжизнени. Когато тръгнах към него, отпуснатото му тяло се помръдна, той се отлепи от стената и се свлече по решетката.

Някъде в далечината тишината на нощта бе раздрана от пронизителния вой на полицейска сирена.

ТРЕТА ГЛАВА

I

– Кой е този? – попита Хелън с леко треперещ глас. Тя се приближи и застана до мен.

– Портiererът – отвърнах, като се вслушвах в звука на приближаващата сирена. – Дръж фенерчето.

Пъхнах ѝ го в ръката, извадих носната си кърпичка и отворих с нея решетката. Наведох се над неподвижното тяло и го обърнах. Той беше намушкан между врата и рамото. Повдигнах клепача му, но можех и да си го спестя. Знаех, че е мъртъв.

Полицейската сирена стана оглушителна и аз мярнах червената лампа през прозорчето на главния вход.

– Нагоре по стълбите! – усетих дъха на Хелън, която ме хвана за ръката. – Ще им наскочим, ако използваме алеята. Бързо!

Някой започна да блъска по входната врата. Отдръпнах се от тялото на портиера и двамата с Хелън се втурнахме нагоре по стълбите. Чу се остро извъняване от стаята на портиера и блъскането по вратата се поднови.

Стрелнахме се безшумно нагоре по стълбите.

– Най-горния етаж! – каза Хелън задъхано. – Там има пожарен изход.

Стигнахме последния етаж и звуците отдолу ни подсказваха, че полицията е влязла в сградата. Хелън вече сваляше резетата, когато аз насочих фенерчето към вратата на пожарния изход.

– Знаеш ли накъде води? – попита тя.

– Скоро ще разберем. Не можем да я залостим след нас и това ще им покаже накъде сме тръгнали.

Тя отвори вратата и надникна към нощното небе, слабо осветено от далечни неоновы надписи, и към огрените от прожектори покриви на скъпите кина и ресторанти.

Когато я последвах на покрива, един глас изрева от приземния етаж.

– Има ли някой горе?

Припряно затворих вратата. Един бърз поглед към железната противопожарна стълба ме убеди, че тя води към алеята. Забелязах също

един патрулиращ полицай, който стоеше пред сградата и наблюдаваше улицата.

Хелън беше отишла до задната част на зданието и ми махаше. Отидох при нея.

– Едно ченге наблюдава предния вход. – казах аз. – Не можем да използваме стълбата.

– Ще слезем оттук – отвърна тя, като посочи. – Малко е височко, но ще се справим.

На около двайсетина стъпки под нас имаше плосък покрив. От мизмизмата, която се носеше от една полуотворена капандура, се досетих, че това е китайският ресторант, който бях забелязал днес следобед.

– Ще счупим някой крак – казах аз колебливо.

– Няма, ако паднем както трябва – отговори тя и преди да успее да ѝ попреча, седна на ръба на покрива, хвана се за улука и увисна. После се пусна и демонстрира жиу-жицу падане, като се приземи в бърза последователност на пети, ръце и рамене. Само секунда по-късно беше отново на крака.

– Няма нищо страшно – извика тя шепнешком. – Хайде, скъпи!

Изругах тихо, докато се провесвах от ръба на покрива. Бях много по-тежък от нея и си представих ясно как ще си счупя най-малко някой глезен. Пуснах се, като се опитвах да имитирам нейното падане. Приземих се с трясък, който ми изкара въздуха. Останах за момент зашеметен, след което тя ме дръпна за ръката и аз се изправих бавно на крака.

– Не се пада така – каза тя. – Удари ли се?

– Сигурно съм си счупил гръбначния стълб и двата крака-казак с патос. – Но ти недей да се притесняваш.

Тя явно не се притесняваше, защото дори не ме слушаше. Беше се навела над капандурата и когато отидох при нея, тя я отвори.

– Дай да се направим на гладни – каза тя с усмивка. – Ако не друго, поне мирише хубаво.

Тя провеси крака през отворената капандура и изчезна.

Губя известен контрол над положението, помислих си аз. Тя ставаше твърде инициативна, но все пак я последвах. Озовахме се в дълъг тъмен коридор, в дъното на който имаше стълби. Надникнахме над перилата. Две площадки по-долу се виждаха сервитьори, които разнасяха табли нагоре-надолу.

– Не можем да слезем долу – казах. – Ще се сетят, че сме дошли оттук.

– И през ум няма да им мине – отвърна тя бързо. – Твърде са заети,

за да ни забележат. Хайде, скъпи, няма друг изход.

Тя слезе по стълбите до следващата площадка. Последвах я.

– Аз ще вляза тук да си напудря носа и да се отърва от баретата – рече тя и посочи една врата, на която пишеше: жени. – А ти слез и запази маса.

Тя изчезна, преди да успее да кажа нещо. Облегнах се на перилата за малко и когато долната площадка опустя, аз се шмугнах по стълбите, стрелнах се през десет стъпала, после бързо се обърнах и започнах лениво да се изкачвам. Точно тогава иззад една завеса от мъниста, която водеше към горната част на ресторанта, се появи висок китайчуга, облечен в смокинг, който не му беше по мярка.

– Добър вечер, сър – каза той с лек поклон. – Имате ли запазена маса?

– Не – отвърнах аз. – Необходимо ли е?

– Няма проблеми – каза, като се поклони. – Тази вечер има много свободни маси. – Той ме огледа. – Случило ли се е нещо навън? Стори ми се, че чух сирена.

Извадих кутия „Кемъл“, избрах една цигара и я запалих, преди да отговоря, колкото се може по-небрежно.

– Няколко ченгета си играят на стражари и апаши. Не знам какво толкова ги е възбудило. Сигурно някой е забравил котката си заключена.

Хелън се появи с ръце в джобовете и отегчен израз на лицето. Тя беше махнала баретата и тъмната ѝ копринена коса приятно очертаваше лицето ѝ.

– Двама ли сте, сър? – попита китайчугата, като гледаше Хелън с възхищение.

– Да. Оставихме шестте си деца и кучето отвън.

Той примигна, погледна отново към Хелън и ни поведе към ресторанта.

– Трябва ли да дрънкаш глупости? – изсъска тя яростно като го последвахме.

– Нищо не приспива подозрителността по-добре от домашната атмосфера – прошепнах аз, като се ухилих.

Ресторантът беше обширен и безвкусен. На цяла стена беше изобразен отвратителен жълто-червен дракон, който бълваше огън и сяра през отворената си паст. Независимо от късния час, няколко души все още вечеряха и вдигнаха очи към нас, когато влязохме. Мъжете без изключение се вторачиха в Хелън с неудържим интерес. Забелязах със

съжаление, че нито една жена не ми обърна каквото и да е внимание – те бяха твърде заети да отклоняват погледите на придружителите си от Хелън.

Седнахме на една маса в ъгъла и се опитахме да изглеждаме заинтригувани от менюто, дълго цял метър, което китайчугата разгърна пред нас. Накрая, отчаяни, поръчахме нещо пикантно и леко, и уиски със сода. Китайчугата се оттегли, вдървен като бастун от възмущение.

Трябваше да минат няколко минути, докато се разсее интересът на хората от съседните маси към нас и когато почувствахме, че можем да говорим на спокойствие, казах тихо:

– Не знам доколко беше разумно да бягаме по този начин. Може да се забъркаме в голяма каша.

Хелън поклати глава.

– Трябваше да се разкараме. Щеше да стане по-зле, ако бяхме останали. В края на краищата, ние наистина влязохме с взлом и ако бяхме казали защо и пресата научи, това би означавало да си разкрием картите.

– Някой трябва да се е обадил на ченгетата, иначе нямаше да се появят толкова бързо. Мислиш ли, че някой може да ни е видял да влизаме?

Хелън се намръщи.

– Възможно е. Няма да е зле да поостанем тук. Ако имат нашето описание...

– Да.

Китайчугата се върна и сложи чинии пред нас. Помолих го да ми донесе ново питие след пет минути. Имах страшна нужда от още едно.

Когато той си отиде, Хелън попита:

– Сигурен ли си, че беше мъртъв?

Кимнах и отпих една дълга глътка. Добре ми дойде.

– Няма съмнение. Артерията беше прерязана. Кръвта му е изтекла.

– Как ли е попаднал в асансьора?

– Сигурно е допълзлял вътре и се е опитал да стигне до някой телефон – предположих аз. – В неговата стая нямаше.

Хелън се зае с ястието си.

– Бих предпочела да не ми се налагаше да го ям – каза тя. – Мислиш ли, че смъртта му има нещо общо с Дени?

Но аз почти не я слушах, защото цялото ми внимание беше насочено към един мъж, който се появи зад ъгъла, където се намираха маси, скрити за нашия поглед. Той беше висок и с фигура на професионален

боксьор. Надвисналите му вежди се склочваха над едър нос. Тежкото му намръщено лице беше загоряло и застинало в студена, безизразна маска на играч на покер.

Носеше спортно сако на сини и бели карета и бежови панталони, а в ръката си държеше светлокафява шапка с широка периферия.

Веднага го познах. Описанието на портiera му пасваше като ръкавица. Това беше човекът, който така упорито се опитваше да се срещне с Брад Дени.

II

Звукът на сирените, които виеха нагоре по улицата, нахлу през отворените прозорци на ресторанта. Няколко от вечерящите скочиха, за да видят за какво е цялата тази дандания.

– Не гледай натам – казах припряно на Хелън. – Нашият човек с карираното сако е тук. Сега излиза. Аз тръгвам след него. Ти стой тук. Ще се видим в хотела. О'кей?

Тя отвори чантата си, извади ключа от колата и го плъзна към мен.

– Колата може да ти потрябва. Аз ще взема такси.

За пореден път ѝ поставих отлична оценка за бързо мислене.

Човекът с карираното сако вървеше към изхода. Бутнах назад стола си, станах и се запътих към касата. Китайчугата ме изгледа с безразличие.

– Ще ида да видя каква е тая шумотевица отвън – казах аз и хвърлих една петдоларова банкнота. – Дайте рестото на дамата.

– Да, сър.

Отместих мънистената завеса и излязох на площадката. Мъжът, когото следях, беше спрял точно на изхода. Наблюдавах го над перилата и когато той излезе и се отдалечи от сградата, която полицията претърсваше, аз се стурнах надолу по стълбите, като взимах по три стъпала наведнъж. Успях да стигна до улицата навреме, за да го видя как изчезва бързо в тъмнината.

Хвърлих бегъл поглед към линейката и трите патрулни коли пред сградата. Беше се събрала тълпа от хора, които стояха в полукръг около входа. Две ченгета с усилие ги държаха на разстояние и бяха твърде заети, за да се занимават с мен.

Тръгнах след мъжа, който току-що бе напуснал ресторанта. Той се движеше бързо към паркинга, където бях оставил Буика.

Той крачеше с ръце в джобовете, с килната назад шапка и не се огледа нито веднъж. Докато се мъкнех след него, не преставах да се чудя какво ли търсеше в ресторанта. Той ли беше влизал в кантората на Дени? Той ли беше убил портиера? Може и да ни е забелязал и след това се е вмъкнал в ресторанта, за да се обади на полицията, така че да загизим. Това беше само налучкване, но идеята ми хареса. Но коя беше жената, която тичаше по алеята? Беше ли свързана по някакъв начин с убийството?

Високата широкоплещеста фигура пред мен спря пред входа на паркинга, за да хвърли един поглед през рамо. Едва успях да се прилепя към стената. Бях напълно убеден, че не ме е забелязал. Той влезе през портала и изчезна. Затичах се бързо и безшумно и стигнах до портала с десетина скока.

Мъжът с карираното сако не се виждаше никъде, но знаех, че е вътре. Оградата беше твърде висока, за да се прескочи лесно и аз прецених, че щях да го чуя, ако се беше опитал.

Реших, че той или търси пипнешком колата си, или е разбрал, че го следя и сега изчаква да види каква ще бъде моята следваща стъпка.

Хич не ми беше леко, като знаех, че е много вероятно той току-що да е извършил убийство и че още едно не би променило много нещата за него. Извадих пистолета от кобура и го пуснах в джоба си, като вдигнах предпазителя.

В продължение на няколко минути стоях в тъмното, убеден, че той не може да ме види, като напразно се опитвах да го открия. С всяка следваща минута все повече се убеждавах, че той е разбрал, че го следя и ми готви капан. Тръгнах край оградата, като се придържах към сянката и налягах очи да го зърна.

Успях да различа само шест коли, подредени в средата на паркинга, и няколко секунди изчаквах нещо да помръдне, но нищо не се случи. Тръгнах и всеки път, когато се доближавах до някоя кола, спирах, за да я огледам.

Тази игра продължи около пет минути и вече се потях обилно, когато изведнъж фаровете на една кола се появиха на входа и осветиха паркинга като коледна елха. Проснах се по лице и бързо се огледах наляво и надясно. Нямаше и следа от човека с карираното сако.

Колата спря и светлините угаснаха. Едно момиче и един мъж излязоха от нея и забързано тръгнаха към изхода. Чух възбудения глас на момичето:

– Представяш ли си – убийство на четвърта улица! Мислиш ли, че

ще можем да видим трупа?

Проследих ги с поглед как изчезват и се изправих. Човекът с карираното сако някак бе успял да ме прекара. Сигурно беше изкачил оградата, без да го чуя. Веднага се запитах какво би казала Хелън. Нямах никакво желание да ѝ съобщя, че този тип се е измъкнал под носа ми. Не исках да разбивам илюзиите ѝ, че съм страшно хитър детектив.

Тръгнах бързо към изхода покрай шестте коли, подредени в средата на паркинга, като се прокленах. Когато стигнах третата, чух тихо изсвирване, което сякаш идваше отзад. Заковах се, като че ли пред мен бе изникнала тухлена стена. Обърнах се и се взрях в тъмнината, като съдържах дъха си, за да чувам по-добре. Изведнъж осъзнах, че така както стоях на открито, бях отлична мишена за един добър стрелец. Вече бях готов да падна на ръце и колене, когато чух слабо изшумолява-не зад себе си. Бързо се извърнах, като ръката ми се стрелна към джоба за пистолета.

Широкоплещестата, неясна фигура вече се стоварваше върху мен. Един юмрук ме блъсна в гърдите и аз загубих равновесие. Измъкнах пистолета, когато втори юмрук се стрелна от тъмнината и се заби в челюстта ми.

Полетях в едно небе, пълно със звезди и ярки светлини.

III

Когато влязох, Хелън крачеше напред-назад в спалнята. Щом зърна пребитото ми лице и прашните дрехи, тя се втурна към мен, с очи, широко разтворени от уплаха.

– О, Стив! Какво се е случило? Ранен ли си?

Усмехнах се криво. Това беше най-доброто, което можех да постигна в момента, понеже и аз бях изпълнен със самосъжаление.

– Всичко е наред – отговорих, като се отпуснах върху леглото. Сети ли се да вземеш онази бутилка скоч, която си бях скътал? Една глътка ще ми дойде добре.

Тя изтича към куфара, изкопа бутилката, влезе бързо в банята и дойде с чаша, напълнена с безценното питие.

– Ще се справиш ли, скъпи?

– Трябва да съм умрял и заровен, за да не се справя с чаша уиски – отвърнах аз. – Успокой се, мила. О'кей съм.

Изпих част от уискито, оставих чашата и потърках челюстта си.

Имах късмет, че не загубих някой зъб.

– Точно в този момент-продължих горчиво – пред теб стои Глупак № 1 в страната. Огледай го добре.

– Всичко това сигурно означава, че си го изгубил? – каза Хелън, като седна на леглото до мен. – Дори и най-добрите детективи не винаги успяват да проследят човека, който им трябва.

– Не го изгубих – казах аз. – Де да бях. Оставих се той да ме намери. Проследих го в паркинга. Там беше тъмно като в рог и той изчезна. Слухтах наоколо, но не го открих. После влезе една кола и освети мястото – пак нищо не видях. А през цялото време, разбира се, той се е криел зад някоя кола, като се е надявал да помисля точно това, което и помислих: че се е измъкнал И когато тръгнах към изхода, унил и скапан, изведнъж той се появи изневиделица и ме тресна – раздвижих челюстта си напред-назад. Стори ми се доста разхлабена. – Юмрукът му е като ковашки чук и е бърз като светкавица. Трябваше ми половин час да се свестя и още десет минути, докато раздвижа онова нещо, което досега наивно бях смятал за мозък. Той бе претърсил джобовете ми, разпилял цялото им съдържание и изчезнал.

– Какво имаше в портфейла ти, Стив?

– Попадна право в целта. Винаги съм твърдял, че ти си мозъкът на семейството. Слагаш пръст в раната. Всичко беше там: служебните ми визитни картички, от които да му стане ясно кой съм, адресът на Фаншоу, за да научи, че тук съм по работа, разрешителното ми, за да няма съмнение, че съм детектив, а сега това ще те довърши – и списък на причините за смърт, при които Джелърт няма право на иск. Всичко беше там! Ако той е някой човек на Дени, можеш да смяташ, че съм разкрил картите си.

– Е, стореното сторено – каза Хелън и ме целуна. – Случва се. Всеки може да попадне в капан. Не трябва да се обвиняваш.

– Много мило от твоя страна да го формулираш по този начин, но ако Медъкс разбере, сигурно ще му се спуска някоя артерия. Е, писна ми. Стига ми за днес случаят Джелърт.

Започнах да се събличам, а Хелън каза:

– Когато ти си тръгна, аз излязох и се присъединих към тълпата. Позяпах малко и се сприятелих с един от полицаите. Той ми каза, че е бил направен опит за разбиване на сейфа в кантората на някакъв търговец на диаманти на третия етаж. Крадецът бил аматьор. Само надраскал сейфа. Полицията смята, че Мейсън, портиерът, го е чул, качил се да види какво става и е бил наръган.

Тъкмо си свалях панталоните, но спрях, за да кажа:

– Прилича ми на някой съвсем отчаян аматьор. Тези врели-некипели не ми звучат много убедително. Споменаха ли нещо за Дени?

Тя поклати глава.

– Не, полицията е убедена, че целта на убиеца са били диамантите в кантората на търговеца.

Продължих да се събличам.

– Ако е така, макар че се съмнявам, убийството на портiera няма нищо общо с Дени. Разбира се, ние не знаем със сигурност дали онзи тип с карираното сако е бил в сградата и дали той е убил Мейсън. Фактът, че в продължение на три дни се е навъртал наоколо и е търсил Дени, и че тази вечер се оказа до мястото на престъплението, навежда на мисълта, че той е убиецът, макар че нямаме никакво доказателство. Да не забравяме и дамата със скъпия парфюм. Каква ли е пък нейната роля?

Докато аз приказвах, Хелън беше заменила дрехите си с нощница. Скоростта, с която се съблича, винаги ме е смайвала. Последвах я в банята.

– Ако се замисли човек, може да се окаже, че приятелчето с карираното сако няма нищо общо с нашия случай. Може да е използвал името на Дени от бележката при входа като претекст да огледа кантората на търговеца.

Хелън закима енергично, докато си миеше зъбите.

Върнах се в спалнята и намъкнах пижамата си.

Когато Хелън излезе от банята, аз казах:

– Трябва да намерим тази Джелърт. Най-голям шанс ще имаме, ако разпитаме дребните театрални агенти. Те може да знаят къде се намира. Ще направим списък на агенциите и ще видим какво можем да разберем от нея. Имаш ли някоя по-добра идея?

– Да – каза Хелън, като скочи в леглото. – Престани да се правиш на детектив и да заспиваме. Известно ли ти е, че минава два?

– Трябва да знаете, мисис Хармъс – казах аз, като се изправих, че един детектив не може да си позволи да спи. Той трябва да бъде на линия по всяко време на деня и нощта.

– Доколкото си спомням, ние се разбрахме, че ти си Глупак № 1 в страната и че хич не те бива за детектив – каза Хелън, като се зави до раменете. – Престани да се надуваш и лягай.

IV

На следващата сутрин, малко след 9.30, след закуската, която ни поднесоха в леглото, ние хванахме телефонния указател и направихме списък на всевъзможните театрални агенции в града. Бяха цял легион и когато свършихме, списъкът бе дълъг колкото ръката ми.

– Сигурно ще ни се родят внуци, докато свършим с всичките – казах аз с отвращение. – Господи! Какво ли печелят тия типове при такава конкуренция.

– Може да имаме късмет и от първия път да уцелим някой, който ги познава – каза Хелън с надежда. – Скъсай списъка на две. Аз ще взема едната половина, а ти опитай с другата.

– Много мило от твоя страна – казах аз. – Но ти не си длъжна да го правиш, ясно ли е? Трамбоването по улиците, задаването на идиотски въпроси и пъхтенето нагоре-надолу по стълби е това, за което на мен ми плащат. Теб те наеха, за да мислиш.

– Така и ще направя – отвърна Хелън. – Дай ми списъка и да започваме. Ще се срещнем ли тук в един часа за обяд?

– Добре. Съсредоточи се върху едноличните фирми. Големите едва ли ще знаят за момичето. И се пази!

Въоръжен с моя списък, аз се хванах за работа. Това не беше от нещата, които обичам да върша, но такива винаги изникват и знаех от опит, че търпението се възнаграждава. Издирването на някой изчезнал, както би ви казало всяко ченге, е 90% трамбоване, 5% вдъхновение и 5% късмет.

След няколко часа упорито влачене нагоре-надолу по стълби и кантори, аз стигнах до извода, че преизпълнявам плана по трамбоването и изоставям с късмета. До момента бях посетил десет агенции, само за да бъда посрещан с безизразното и незаинтересовано: „Не съм чувал за такава“, когато питах за Съюзън Джелърт. Не бяха чували и за Брад Дени, нещо повече – нямаха и такава желание.

Беше горещ ден и към 11.30 се чувствах като старец, който е прекалил със сауната в някоя турска баня. Реших да вляза в една дрогерия, за да ми отпочинат краката и да изпия едно кафе. Трябваше да обходя 22 театрални агенции и всичките се намираха на последните етажи на различни сгради, които още не се бяха уредили с асансьор. Реших, че няма да е зле да се консултирам с възрастния продавач, който ми сервира кафето.

– Опитвам се да открия едно момиче от шоу-бизнеса – казах аз, като попивах потта от лицето и врата си. – Името ѝ е Джелърт, Сюзън Джелърт. Да си чувал за такава?

– Сюзън Джелърт? – повтори той и поклати глава. – Не мисля. Корин Джелърт, но не Сюзън. Може и да са сестри. Чух отнякъде, че Корин Джелърт има сестра.

– Коя е тази Корин Джелърт? – попитах аз, без голяма надежда, макар че името не бе от тези, които чуваш всеки ден.

Онзи се ухили, като демонстрира три зъба и голяма част от венеца.

– Едно време доста си я биваше. Честичко наминаваше тук. Същинска лудетина – не съм срещал по-откачена от нея.

– В какъв смисъл – лудетина?

– Не ѝ пукаше за нищо и за никого. Правеше стриптийз в Кийхолд клуб на 10-та улица преди около 6–7 години. Една нощ така се отрязва, че излезе направо от клуба на улицата гола като дланта ми. Има късмет, че ченгето, на което налетя, я познаваше и бързо я разкара от улицата. Страхотно маце, можеш да ми вярваш.

– Знаеш ли къде е сега?

– Нямам представа. Не съм я виждал вече три години. Чух, че се е омъжила. Зная само, че зарязва шоу-бизнеса, а може и шоу-бизнесът да я е зарязал.

– Да си срещал някога един тип – Брад Дени? Трябва да е импресарио.

– Май не. Но защо не прескочиш до Моси Филипс от другата страна на улицата? Той, струва ми се, е фотографирал всеки от шоу-бизнеса по едно или друго време. Е, не големите звезди, разбира се, но целия дребосък с положителност. Всичките ходят при Моси. Може би той ще ти помогне.

Това изглеждаше добра идея. Платих кафето, благодарих му и отново излязох под палещото слънце.

На отсрещната страна имаше малко фотографско ателие с много лъскави снимки зад витрината. Фирмата беше изписана с избледнели златни букви:

М. ФИЛИПС ПОРТРЕТИ РЕГ. 1897

Бутнах вратата и влязох в миниатюрното помещение. Вътре имаше един тезгях, който разделяше наполовина и без това малкото пространство, и четири големи табла със забодени на тях снимки на момичета от

шоу-бизнеса, танцьори, ченгета, акробати и комици. Някакъв звънец избръмча остро, когато вратата се отвори. Мина доста време, преди някой да се появи.

Зяпах снимките й се чудех колко от тези хора са още живи-повече-то от тях, изглежда, бяха клиенти на мистър Филипс от времето, когато е започнал бизнеса си. Чух леко покашляне зад гърба си.

Обърнах се.

Висок, побелял негър с тъжно лице стоеше зад тезгяха и ме гледаше с любопитство и надежда. Със своите седемдесет и пет години той се справяше с лекота. Рединготът му, тясната вратовръзка и безупречно чистият нагръдник бяха реликви от миналото.

– Добро утро – каза той, като отпусна костеливите си ръце на тезгяха. – Мога ли да ви помогна?

– Надявам се да можете – отвърнах аз и като начало пузнах в ход широката си, приятелска усмивка. Той реагира като дружелюбно настроено куче, на което щракаш с пръсти. Зъбите му се оказаха значително по-бели и по-големи от моите. – Трябва ми малко информация – продължих, като сложих визитната си картичка на тезгяха пред него.

Той проучи картичката и кимна.

– О, да, мистър Хармъс. Познавам добре вашата компания. Синът ми се застрахова при вас. Той има много високо мнение за хората ви.

– Това е чудесно – казах аз и му подадох ръка. – Опитвам се да издира едно момиче от шоу-бизнеса във връзка с нейната застрахователна полица.

– Бихте ли влезли в ателието? Ще можете да се разположите удобно, а и е малко вероятно някой да ни обезпокои.

Той вдигна капака на тезгяха и аз го последвах в една удобно мебелирана стая, част от която явно служеше за ателие. Голям, старомоден фотоапарат, покрит с кадифе, стоеше на триножник, насочен срещу обширно платно от сива канава, на което бяха нарисувани няколко доста абсурдни облака.

Седнахме един срещу друг в столове като вани – доста удобни, ако ви харесва да седите изправен като свещ.

– Не обръщайте внимание на обстановката – каза Филипс с нотка на извинение. – Зная, че изглежда много старомодна, но на хората от шоу-бизнеса така им харесва. Те са доста консервативни и суетни и няма да ми е от полза да променя каквото и да е, дори и нещо дребно. Да не говорим за цялостно осъвременяване.

Не му повярвах и за секунда. Казах, че зная как е с тия от шоу-

бизнеса.

– Кое е момичето, от което се интересувате, мистър Хармъс? – тъжните очи ми казаха, че е наясно, че не съм повярвал.

– Името ѝ е Сюзън Джелърт, а неин импресарио е Брад Дени. Нищо повече не зная за нея.

– Сюзън Джелърт? – челото на Филип се набръчка. – Но да, сестрата на Корин Джелърт. Тя ли ви трябва?

– Нямам представа. Не знам дали има сестра или не.

– Тя трябва да е. Корин беше по-умната. Имаше доста талант. Сюзън беше едно малко красиво създание, но се страхувам, че тук нямаше кой знае колко – и той почука по костеливото си чело. – Те са близначки и ако не е цветът на косите, човек направо не може да ги различи.

– Близначки? – казах аз и се наведох напред.

– Да. Наистина забележителна прилика. Сюзън е руса, а Корин тъмнокоса. Веднъж изпълниха заедно един номер. Сюзън носеше тъмна перука и заблуди публиката – той се изправи. – Имам някъде тяхна снимка. Може би искате да я видите?

Казах, че е така. Опитвах се да си дам сметка дали съм попаднал на нещо важно.

Старият негър се рови доста време в купчина снимки, които извади от една папка. Зрението му изневеряваше и той практически си завираше носа във всяка снимка, преди да успее да я различи. Бях готов да се изкатеря по стената от нетърпение, когато той неочаквано изгруктя леко от задоволство и се приближи с една снимка дванайсет на осем в ръката.

– Ето я – каза той, като ми я подаде. – Вижте що за номер беше. Не пожъна особен успех. Убеден съм, че Сюзън нямаше достатъчно талант да се конкурира със сестра си.

На снимката се виждаше момиче, което се любуваше на отражението си в огромно огледало. Едва когато е разгледах внимателно, осъзнах, че то стои пред празна рамка и няма никакво огледало. Отражението в действителност беше нейната сестра-близначка, застанала в същата поза. Наистина беше ефектно, а и момичетата си приличаха като две капки вода – хлапачки, които хващаха окоето – хубави фигури и стройни крака. Бяха облечени в обичайните набрани полички и корсажи с пайети, каквито могат да се видят в програмите на стотици евтини кабарета.

– Имам снимка на Сюзън без тъмната, перука – продължи Филип. – Ще видя дали мога да я намеря.

Докато търсеше снимката, аз го попитах дали има представа къде мога да открия Сюзън.

– Страхувам се, че не – отговори той. – Не съм я виждал от доста време. Корин се ожени преди около три години и напусна шоу-бизнеса. Чух, че била отишла в Буенос Айрес. Не зная с какво се занимава Сюзън сега. Не ми се вярва да има особен успех без сестра си, която, май ви казах, беше надарената.

– Чувал ли сте за Брад Дени?

– Но да. Мистър Дени е идвал тук един-два пъти.

– Снима ли се?

– Той е от новациите в бизнеса и, струва ми се, намира методите ми за малко старомодни. Дойде само, за да си купи няколко снимки.

– Що за човек е?

– Много приятен младеж – каза Филипс, все така заровил нос в снимките. – Доста го бива като танцьор.

– Мислех, че е импресарио на Сюзън.

– Възможно е. Не знам. Когато го срещнах преди около шест месеца, той пееше и танцуваше. В занаята е едва от няколко години. Не ми се вярва да е на повече от двадесет и три-четири години.

– Бихте ли му се доверили, мистър Филипс?

Старият негър се изправи и примигна срещу мен.

– Да му се доверя? Май не ви разбирам.

– Смятате ли, че е честен?

– Доколкото човек изобщо може да се довери на някого днес – отвърна той тъжно, – бих се доверил на мистър Дени. Не съм имал вземане-даване с него, но ми се вижда честен младеж. Той е много приятен и ми хареса.

Кимнах. Той просто потвърждаваше онова, което бе казал Алън Гудийър.

– А сестрите Джелърт? Те каква репутация имат?

Филипс се почувства малко неудобно.

– Е, не бих казал, че ми е приятно да изкажа мнението си. Оттогава може много да са се променили. Бяха малко шурави, но като погледнеш, толкова хора от шоу-бизнеса са такива. Не съм ги виждал от доста време. Бих предпочел да спра дотук.

Останах с впечатлението, че премълча доста неща. По лицето му се виждаше обаче, че няма да измъкна повече и затова се отказах.

Най-после той намери снимката. Разгледах я с интерес. Сюзън беше хубаво момиче, със засмени очи, които можеха да станат дръзки, когато ѝ се случеше да бъде в настроение. Определено не беше лошо или злобно лице и имах ясното чувство, че някъде съм я виждал, но не можах да

се сетя къде.

– Мога ли да купя тази, а също и другата? – попитах аз. Като видях, че се колебае, извадих петдоларова банкнота и я сложих на масата. – Моята компания много би искала да има тези снимки, мистър Филипс, ако не са ви необходими.

– Разбира се, но това е твърде много за тях. Един долар е достатъчен.

– Всичко е наред. Благодаря за информацията. Нямате ли някаква идея как да се свържа със Съюзън Джелърт или Дени?

– Бихте могли да попитате във Водевил клуб. Намира се на булевард Файър стоун. Ако са членове, клубът ще ви даде адресите, чрез които да се свържете с тях.

– Ще опитам. Благодаря – ръкувах се с него, съгласих се да взема един плик за снимките и се забързах към колата.

Беше вече един без пет и реших да посетя Водевил клуб след обяд. Бях уморен и слънчасал, и умирах от жажда. Карах към хотела с максималната скорост, която ми позволяваше обедният трафик.

Хелън седеше във фоайето и четеше вестник. Изглеждаше толкова равнодушна и свежа, че се вторачих в нея с подозрение.

– Ето те и теб, скъпи – каза тя, като вдигна поглед и се усмихна. – Изглеждаш доста сгорещен. Сигурно си имал трудна сутрин?

– Така е – казах аз. – Изтрепах се от пренебрежение. А ти нямаш вид дори да си подхванала някаква работа.

– Видя ми се доста горещо за ходене, така че не съм излизала.

Седнах до нея и впих пръсти в подгизналата си от пот яка, която заплашваше да ме задуши.

– Искаш да кажеш, че цяла сутрин не си си мръднала задника? – зяпнах от удивление. – Почиваш си, докато нещастният ти съпруг се бъхтя нагоре-надолу по хиляди стъпала. И имаш нахалството да седиш и да ми разправяш това? Не обеща ли, че ще работиш по списъка, който ти дадох?

– Така беше, скъпи – каза тя, като ме потупа по ръката, – но след като ти замина, аз реших да използвам акъла си, вместо краката. Ти нали каза, че за това са ме наели?

Избърсах лицето си с вече мократа носна кърпа.

– Хайде, давай нататък. Знаеш къде са, нали?

– Разбира се, че знам. Имат представление в Палъс тийтър, Уилингтън.

– Сигурна ли си? – изръмжах аз. – Нали не си измисляш?

– Съвсем сигурна съм.

– И как разбра?

– Погледнах във „Вариете“. Сетих се, че артистите обикновено пускат реклами за следващия си гастрол в колоната за лични обяви. Там ги открих. Опитах се да се свържа с теб, но ти беше потънал вдън земя.

Замълчах и тръгнах към бара.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

I

Оказа се, че докато аз се бях скапвал от трамбоване цяла сутрин, Хелън не беше стояла със скръстени ръце, както се опитваше да го изкара. Веднага щом открила къде Съзън Джелърт и Дени имат представление, тя се бе информирала от портиера за най-добрия път към Уилингтън, купила карта на района, събрала багажа, уредила сметката в хотела, телефонира на единствения хотел в Уилингтън и запазила стая за тази нощ.

Уилингтън, както изглеждаше, беше затънтено градче на около 120 мили от Лос Анжелос и Хелън смяташе, че ако напуснем хотела веднага след обяда, ще стигнем навреме за вечерното представление в Палъс тийтър.

Докато ядях и пиех, бях твърде зает, за да ѝ разкажа какво съм открил, но щом се качихме в Буика и поехме по Фигеро стрийт, описах подробно срещата си с Моси Филипс.

– Близначки! – възкликна тя, като свърших. – Това ще развихри възбуждението ми! Тук може да е ключът на загадката, Стив. Не съм сигурна, но може и да става дума за подмяна на ролите.

– За бога! – казах аз. – Не усложнявай излишно нещата. Още не сме видели Съзън, а пък Корин е в Южна Америка.

– Не знаем това със сигурност. Но би било забавно, ако можехме да прескочим и дотам, нали? Винаги съм искала да видя Южна Америка. Разправят, че мъжете там са чудесни.

– По-добре се съсредоточи върху карането и остави мъжа си да поспи! – отвърнах аз. – Докато ти си седяла цяла сутрин, аз не съм. А освен това, май прекалих с яденето.

– Добре, скъпи, тогава си подремни – каза тя съчувствено. – Токущо ми хрумна една идея. Ако реша, че е добра, ще те събудя, за да ти я кажа.

– Запази я за Уилингтън – отговорих аз и затворих очи.

Стигнахме Уилингтън малко след 7 ч. вечерта. Градът не беше кой знае какъв, но все пак изглеждаше малко по-добър, отколкото бях очаквал. Намерихме единствения хотел в една пресечка на главната улица.

След като се измихме и похапнахме набързо, ние се запътихме към

театъра. Както ни каза човекът от рецепцията, той се намираше на стотина – ярда по главната улица.

– Представяш ли си да живееш в такава дупка – казах аз, докато вървахме по прашния тротоар. – Как ти се струва?

– Не е за мен – отвърна Хелън, като поклати глава. – Какви са плановете ти, Стив? Детектив ли ще бъдеш, когато отидеш зад кулисите или заплепен поклонник?

– Детектив. Чул съм за другите полици и се безпокоя за безопасността на мис Джелърт. Такава е версията. Ще посоча опасностите, с които е свързана една полица за един милион; ще ѝ обърна внимание, че някой заинтересован може да се изкуши да я очисти. Ще ми е интересно да видя реакцията ѝ. Ако я предупредя директно, че сме наясно с подготовения план, тя може да загуби самообладание и да се откаже от замисленото. Бих искал също да разбере кой ще получи парите, ако нещо ѝ се случи все пак.

– Искаш ли да дойда с теб или смяташ, че ще преча?

Ухилих се.

– Ти никога не пречиш, скъпа. Идваш с мен.

Палъс тиътър явно беше твърдо решен да докаже на зрителите, че не са си хвърлили парите на вятъра. Освен Скокливия Касиди, се появи и една певица, която ме накара да настръхна, един комик, който принуди Хелън да се изчерви, и накрая светлините изгаснаха, за да излезе Брад Дени, описан в програмата като „Момчето с щастливите крака“.

От разговорите, които се водеха шепнешком около нас, прецених, че дубликата беше дошла, за да види Сюзън. Забелязах, че мъжете превъзхождаха по брой жените приблизително шест пъти. Залата забръмча нетърпеливо, когато името на Дени проблесна върху светещото табло.

– Да беше излязла вече – промърморих на Хелън. – Тази потилия ме убива.

Нейният отговор бе удавен от трясъка на петчленния оркестър, който изведнъж се оживи. Светлините заляха сцената и един младеж в смокинг се появи с типична потропваща стъпка.

И двамата го наблюдавахме с интерес.

Беше хубав младеж: типично момче от колеж: рус, широкоплещест, с ослепителна усмивка и будни, бляскави очи. Въпреки че не беше Астер, той успя все пак да изпълни танца си с достатъчна жизненост, за да спечели одобрението на потящата се аудитория. Повторното му появяване обаче бе посрещнато с по-малко ентузиазъм. Публиката беше дошла заради Сюзън и вече ставаше неспокойна.

– На вид изглежда съвсем порядъчен – казах аз, когато Дени дойде до светлините на рампата, за да направи последния си поклон.

– Мисля, че е сладур – отвърна Хелън.

Когато последните аплодисменти отшумяха, Дени вдигна ръце.

– А сега, дами и господа – каза той, – имам огромното удоволствие да ви представя тази блестяща, смела и красива млада танцьорка, която два пъти всяка вечер рискува живота си, за да можете да видите най-сензационния танц на века. Дами и господа: Съюзън Джелърт в Целувката на смъртта!

Той отстъпи назад и се разнесоха два оглушителни трясъка на чинели, последвани от непрекъснато биене на барабаните. Публиката започна да тропва с крака и да ръкопляска, а светлината бавно намаляваше, докато сцената потъна в мрак.

Седейки в горештата, задушна атмосфера, усетих внезапно електрическо напрежение, което се предаде в ужасния малък театър: напрежението, което се появява при премиера на Бродуей. Забелязах също абсолютната неподвижност на публиката и тишината, която настъпи.

Изведнъж светлините блеснаха. В средата на сцената стоеше блондинка с тясна препаска около бедрата и змия: това е най-доброто описание, което мога да дам на пълната ѝ голота.

Змията беше кобра, дълга 6 фута. Тя бе обвита около шията и раменете на момичето. С едната си ръка то я държеше зад съскащата глава, а с другата за опашката.

Цели 20 секунди тя стоя там, докато барабаните биеха и публиката викаше и ръкопляскаше. Имаше красива дребна фигура. Гледах я как стои неподвижна с люспестата змия, увила се около тялото ѝ, и усетих как, заедно с всички други мъже, внезапно застигнах на ръба на стола си.

– Ако имах представа, че така ще се захласнеш – каза Хелън малко кисело, – щях да ти донеса един бинокъл.

– Аз сам бих си донесъл, ако знаех, че ще бъде толкова добра – отвърнах. – Тихо, ако обичаш – давам заето.

Сюзън започна да се движи по сцената – явна грешка. В момента, в който се раздвижи, разбрах, че тя имаше почти толкова танцьорски талант, колкото и аз самият – при това меко казано. Нямах чувство за ритъм; беше дървена; липсваше ѝ професионализъм. Но очите на нито един мъж не се отлепиха от нея. Ако нямах талант, имаше поне тяло, за което мечтае всеки скулптор. Музиката премина в ритмичен валс и тя се задвижи по-бързо, поклащайки се наляво-надясно, като все още държеше главата на змията на една ръка разстояние. После изведнъж тя

освободи опашката и гадината сърдито изплюща във въздуха, след което се уви около ръката ѝ и се впи в плътта. Това предизвика неволно възклицание на ужас сред част от жените.

Красивата гола фигура продължи да се поклаща, върти и извива, и чак когато забави движенията си, видях, че зад ужасяващата глава на змията, шията започна да се издува във вид на качулка – сигурен знак, че е готова да нападне при първа възможност.

Казах си, че змията е безобидна, че торбичката с отровата ѝ е премахната, но дори с тези уверения стоях зяпнал и вкопчен в облегалките на стола си, когато танцьорката се закова отново пред светлините на рампата, а противното люспесто тяло на змията се увиваше и развиваше около ръцете и шията ѝ.

Барабаните започнаха да бият и тя бавно коленичи, а после, без да бърза, плавно размота змията от себе си и я постави отпред на пода. Отдалечи се, като се поклащаше, а змията с едно бързо движение се сви на стегнато кълбо. Качулатата ѝ глава стоеше изправена, а разцепеният ѝ език се стрелкаше към момичето.

Безкрайно дълго тя стоя неподвижна на колене, с лице към змията. После много бавно започна да се накланя към нея.

– Божичко! – промълвих аз, без да мога да се овладея. – Ако тази гадина я клъвне...

– Тихо! – сръза ме Хелън и по гласа ѝ усетих, че и тя самата не бе останала съвсем безучастна.

Някъде в тъмнината една жена сподави писъка си. Някакъв мъж скочи, но веднага бе дръпнат на мястото си от тези, които седяха зад него.

Момичето продължи да се навежда напред и между него и яростната съскаща глава остана не повече от един фут разстояние. Внезапно барабаните спряха да бият и в тишината, която можеше да се нареже на филийки, танцьорката изведнъж застина неподвижна.

Змията също не помръдваше. Хелън се хвана за ръката ми и впи пръсти в кожата ми. Сега цареше атмосферата, която настъпва в момента на убиването при борба с бикове. Това не беше вече старомодният танц със змия. Сякаш изведнъж в задушния малък театър влезе Смъртта и седна до мен. Хората наоколо стояха с отворена уста. Един-двама стеноха, сякаш щяха да получат припадък.

Момичето се раздвижи отново – малко по малко приближаваше все повече лицето си към змията. Разцепеният език се стрелкаше напред-назад. Вече ги разделяха само няколко инча. И когато момичето се

доближи съвсем, разцепеният език се плъзна по устните му. Това беше най-противното нещо, което някога съм виждал. Танцът явно бе стигнал своята кулминация, тъй като последва трясък на чинелите и светлините угаснаха.

Дълго време нищо не се случи. Отпуснах се на стола си, като се чувствах така, сякаш бях изкачил тичешком десет реда стъпала. Единственият звук, който се чуваше, бе тежкото, задъхано дишане, идващо от цялата зала. После някой започна да ръкопляска, един изсвири с уста, друг изкрещя. Това беше сигнал за отприщване на емоции, които разтърсиха сградата.

Светлините блеснаха. Съюзън се покланяше и усмихваше. Кобрата беше изчезнала, а тя носеше само смарагдовозелено наметало, което я покриваше чак до петите.

Тя се покланяше и изпращаше целувки в продължение на цели пет минути, докато публиката, сега вече изправена на крака, крещеше, свиркаше и ръкопляскаше. После завесата падна и лампите в залата светнаха. Дори тогава повечето от мъжете продължиха да крещят и свирят с уста.

– Хайде да се измъкваме оттук – каза Хелън. – Ох! Беше ужасно. Имаше нещо извратено в цялата работа.

Осъзнах, че съм плувнал в пот и сърцето ми се блъска в гърдите. Хелън беше права, разбира се. В танца имаше нещо извратено. По един мистериозен начин всичко беше пропито със смърт и секс.

Бяхме щастливи да излезем на хладния нощен въздух и запалихме цигари, облеgnати на стената, за да изчакаме тълпата да се изтегли по тротоара.

Всички говореха възбудено, със светнали очи. Някои мъже имаха гладен животински поглед, което ме накара да се запитам как изглеждам аз самият.

– Предполагам, че не се надява да изнесе това представление в Ню Йорк – каза Хелън.

– Едва ли. Полицията не би го допуснала. Но ми се струва, че публиката е виновна. Тя създаде тази атмосфера. Хайде да отидем да поговорим с момичето. Смяташ ли, че змията беше безопасна?

– Разбира се, че беше. Мислиш ли, че човек с нормален разсъдък би се будалкал с една кобра, ако тя не беше безопасна?

– Доволен съм, че сме осигурени срещу ухапвания от змии – каза аз. – Би било лесно да се смени една змия с друга. Хайде да идем да видим момичето.

II

Малка групичка от мъже стоеше до вратата към сцената. Едно ченге ги държеше настрани от тротоара. Повечето бяха възстари, очевидно дошли от отдалечени ферми в почивния си ден.

Показах визитната си картичка на ченгето.

– Искам да поговоря с мис Джелърт.

Той погледна мен, после Хелън и реши, че изглеждаме най-малкото почтени.

– Обадете се в канцеларията на управителя – каза той и отвори вратата. Ние се шмугнахме под ръката му и тръгнахме по слабо осветения коридор към канцеларията.

Управителят и въззрастният портиер стояха в канцеларията и разговаряха. Вдигнаха поглед, когато влязох.

– Търся мис Джелърт казах аз.

Управителят поклати глава.

– Не мисля, че ще приеме някого. Имате ли визитна картичка?

Дадох му една, той я погледна и я подаде на портиера.

– Изтичай до стаята на мис Джелърт, Джо, и виж дали ще приеме този джентълмен.

Портиерът тръгна. Не можеше и дума да става за изтичване. Почти се чуваше как му скърцат кокалите.

– Ама че шоу поставихте – казах аз, като предложих на управителя цигара. Той беше едър, отпуснат тип с плешива глава и лилави сенки под очите.

– Хареса ли ви? Да, това е вече нещо. Някои мухълъвци ми пишат обидни писма. Част от тях ходиха и до шерифа, но не успяха да го накарат да промени шоуто. Разбира се, повечето са направо шашнати, но не си правят труда да дойдат да ми го кажат. – Той запали цигара и огледа Хелън с интерес. – Досега в този театър не сме имали по-добър бизнес. И вие ли харесахте номера, мис?

– Страхувам се, че не. Разголени жени не ме вълнуват-отвърна Хелън. – Но Дени ми хареса.

– Да, не е лош – каза управителят с безразличие. – Късметлия е, че се събрал с мис Джелърт. Това момиче ще стигне далече.

– Освен ако не се озове в затвора – каза Хелън язвително.

Управителят я погледна неспокойно.

– Смятате ли, че попрекарахме?

Усетих, че Хелън се готви да направи жлъчна забележка и побързах да се намеся:

– Не бих се осмелил да приближа чак толкова лицето си до тази змия, както прави тя. Е да, има разлика, когато отровата ѝ е отстранена, но въпреки това не би ми харесало.

Бледото отпуснато лице изглеждаше шокирано.

– Защо смятате, че змията не е отровна? Не видяхте ли рекламата пред театъра? Ние предлагаме сто долара на този, който докаже, че змията не е отровна. Всеки може да я провери, когато иска.

– Провери ли я някой? – попита Хелън.

– Разбира се. Един фермер, който твърди, че е специалист по змии-те я разгледа през стъкления похлупак на кутията. Но не я докосна. Змията се опита да го клъвне и по стъклото остана чиста отрова. Предполагам, че хората затова се връзват толкова. Чакат змията да я ухапе и не могат да разберат защо, по дяволите, тя още не е ухапана – той попи лицето си с мръсна носна кърпа. – Да, това се казва номер.

Портиерът се върна.

– Ще ви приеме – каза той и посочи с палец към коридора. – Първата врата вдясно в оня край.

– Благодаря – казах аз и му бутнах един долар.

Кимнахме на управителя и излязохме в коридора.

– Може би има две змии – промълвих тихо. – Една безопасна и другата за показване.

Хелън не каза нищо. Вървеше пред мен вдървена.

Стигнахме до първата врата вдясно в края на коридора и аз почуках.

– Влез – чу се отвътре глас на момиче.

Хелън отвори вратата и ние надникнахме в малка непочистена стая, която по нищо не се отличаваше от обичайните провинциални гримьорни, каквито могат да се видят във всяка част на страната. Имаше два стола, тоалетна масичка, покрита със завеса ниша, която служеше за гардероб, малък килим и мивка с течаша вода. Сюзън Джелърт седеше пред тоалетката и яростно триеше косата си с кърпа. Личеше, че току-що я беше измила и аз не можах да се съдържа да не ръгна Хелън в гърба. И дума не можеше да става, че момичето носи перука и идеята на Хелън, че това е Корин, която се представя за сестра си, пропадеше. Като видях как Хелън се наежи, ми стана ясно, че и тя е разбрала какво означава яростното триене на косата.

Сюзън носеше син пуловер и черни фланелени панталони. Пушеше

и въпреки че нямаше никакъв грим, изглеждаше свежа и много млада.

– Влезте – каза тя усмихнато. – Каква изненада! – тя погледна Хелън. – Вие негова съпруга ли сте?

– Да – отвърна Хелън, – но в момента представям „Дженеръл Лайъбилити“.

Сините очи на Сюзън се разтвориха широко.

– О! – тя погледна бързо визитната ми картичка. – А вие сте от „Нашънъл Фиделити“? О, господи! Случило ли се е нещо? Но седнете, де. Страхувам се, че няма много място. – Тя бутна към Хелън единствения останал стол и ми посочи големия сандък, опрян на стената. – Моля да ме извините. Не очаквах посетители. Кой знае как изглеждам. – После, преди да успее да я успокоя, тя извика: – Хей, Брад! Ела тук.

Чухме да се отваря врата някъде по коридора и малко след това влезе Дени. Беше още със смокинга, който отблизо изглеждаше доста овехтял. Изненада се, когато ни видя, и хвърли бърз поглед към Сюзън.

– Това е Брад Дени – каза Сюзън и му се усмихна. – Той е мой импресарио и партньор. Това са мистър и мисис Хармъс. Мистър Хармъс е от „Нашънъл Фиделити“, а мисис Хармъс-от „Дженеръл Лайъбилити“.

За момент Дени изглеждаше стреснат, после се ухили.

– Гръм да ме поразии – каза той. – Не знаех, че застрахователните компании се сродяват. Това май означава, че номерът е разкрит, нали? Сигурно знаете и за останалите полици.

– Да – отвърнах аз. – Знаем.

Наблюдавах ги и двамата изкъсо, но по лицата им не видях израз на вина или смайване. Не изглеждаха много уверени в себе си, очевидно бяха объркани, но в същото време от начина, по който се усмихваха един на друг, личеше, че намират ситуацията за забавна.

– Не знаем дали не трябваше да ви осведомим – каза Дени, като се облегна на стената. – Не искахме да ви плашим. Никой не ни попита дали сме застраховани при друга компания и решихме да си мълчим.

– При вашия вид полица не е било строго задължително да ни каже за другите застраховки. Доколкото разбирам, сега мис Джелърт има застраховки за един милион долара?

– Да! – лицето на Сюзън светна. – Не е ли чудесно? Пресата ще се шашне като й го сервираме. Как ви се видя номерът? Направо ги убих тази вечер, а? Така е на всяко представление, нали, Брад?

– Разбира се – отвърна Дени, като я гледаше с гордост. – Все й повтарям да бъде търпелива, мистър Хармъс. Трябва да изпипаме този номер, преди да го представим в Ню Йорк. Тя иска да отидем веднага, но

аз смятам, че е по-добре още един месец да обикаляме затътената провинция. Виждате ли, на Белариус засега не може да се разчита напълно, а не искаме нещо да се провали, когато влезем в голямата игра.

– Белариус? – опулих се аз.

Сюзън се закиска.

– Това е моята змия. Нали е чудесна? Не мислите ли, че съм я дресирала прекрасно? Но Брад май е прав. Понякога Белариус не е в настроение и не иска да ме целуне.

Бутнах назад шапката си и издох бузи.

– Това, струва ми се, не може да е повод за притеснение. Чух, че бил отровен. Доколкото знам, ухапването от кобра е смъртоносно.

– Е да, може би – каза Сюзън меко, – но той няма да ме ухапе.

– Имате му голямо доверие – казах аз. – Но защо все пак не се подигурите като премахнете торбичката с отрова? Няма ли да е по-разумно?

– Няма да е честно – отвърна Сюзън, шокирана. – Та нали хората ще се чувстват измамани.

– Знам какво ви е – каза Дени, когато аз се обърнах да погледна Хелън. – И аз се почувствах така, като видях нейния номер за първи път. Трябваша ми няколко седмици, за да свикна, През първите два месеца работа с нея свалих към 6 кг, но сега привикнах. Сюзън прави с тази кобра каквото си поиска. Направо е като памук в ръцете ѝ.

– Не ми казахте дали ви хареса номера – попита Сюзън, като започна да реши косата си. – Развълнува ли ви?

– Това е много меко казано – отвърнах аз. – Направо е страхотен. Защо смятате, че ще мине и в Ню Йорк?

И двамата ме погледнаха стреснато.

– Защо не? – настоя Дени. – Божичко! Мистър Хармъс, никое свято ръководство не би се отказало от тълпите, с които ние ще напълним театъра му. Ама разбира се, че ще мине. Номерът е страхотен.

– Може би полицията ще има последната дума.

– О, имате предвид... – Сюзън спря и се смути. – Е, мисля да бъда с дрехи в Ню Йорк. Знам, че сега е малко прекалено, но в тези дупки го предпочитат така. А в Ню Йорк ще бъде по-изискано. Брад ще ме уреди в някой нощен бар.

– Така смятам – каза Дени. – Е, номерът не е за всеки, но точно това се търси. Затова мисля, че един нощен бар ще е най-подходящ.

– Желая и на двама ви късмет – казах аз. – А сега за полицата...

– Нали няма нещо нередно с нея? – попита Сюзън разтревожено. –

Мистър Гудиър каза, че всичко е уредено. Не е ли много мил? Наистина е готин. Толкова усилия положи...

– С полиците всичко е наред – казах аз, – но хората от моята компания сметнаха за редно да ви предупредим за опасностите, свързани с вашата застраховка за един милион при тези условия. Открито казано, от цялата работа може да се възползва някой безскрупулен човек.

Двамата се облещиха смаяни.

– Не разбирам какво имате предвид – каза Сюзън.

– Казано направо – отвърнах аз – вие сте застрахована за един милион срещу случайна смърт. Ако на някой му хрумне идеята да ви пречука, това ще бъде твърде лошо и за вас, и за нас.

– Да я пречука? – каза Дени. – Какво говорите!

– Един милион долара са много пари. Може би смятате, че това не е моя работа, но бих искал да знам кой ще получи парите от застраховката, ако вие случайно починете – казах аз, като говорех на Сюзън, пренебрегвайки Дени.

– Ами никой – каза тя и погледна неспокойно към Дени. – Мистър Гудиър ни обясни това. Той не ви ли каза?

– Да, знам всичко – отвърнах аз, – но полицата не ни дава съвсем пълни гаранции. Според нея, ако умрете поради някоя причина извън посочените, ние сме длъжни да платим.

– Но това е невъзможно – намеси се Дени. – И затова плащаме толкова ниски вноски. Мистър Гудиър каза, че е покрил всички известни рискове.

Освен ако не бяха превъзходни актьори, тези двамата, изглежда, вярваха във всичко, което ми говореха.

– Точно тук е проблемът – казах аз търпеливо. – Всички известни рискове, но не можем да бъдем напълно сигурни, че няма някой риск, който не сме предвидили и който един хитър мошеник може да използва в своя изгода.

– О, Брад – възкликна Сюзън, като скочи. – Той ме плаши!

– Вижте, мистър Хармс – каза остро Дени, – не бива де се държите така. Ние не смятаме да ви даваме съвети за вашата собствена работа. Доверили сме се на мистър Гудиър и той ни увери, че не може да има никаква вероятност за иск от наша страна. Защо искате да я плашите?

Прокарах пръсти през косата си и погледнах безпомощно към Хелън, с което й прехвърлях топката.

– Мисля, че си губим времето – каза Хелън студено. – Да не спорим, мис Джелърт. Факт е, че вие сте застрахована за един милион

долара срещу всички непредвидени рискове. Нека да допуснем, че невъзможното стане; няма значение как, но да допуснем, че стане – вие неочаквано сте убита и срещу нас е предявен иск. Кой ще получи парите?

– Каква полза има да говорим за това? – каза Сюзън. – Няма да има никакви пари. Не може да има, вие само ме плашите.

– Кой ще получи парите? – Хелън повиши тон.

– Не знам.

– Направила ли сте завещание?

– Не.

– Имате ли майка или баща?

– Не, нямам.

– Някакви роднини?

– Имам само сестра, никой друг.

– Тогава значи сестра ви ще ги получи?

– Предполагам, но не виждам какъв смисъл има всичко това. Няма да има никакви...

– Сестра ви в шоу-бизнеса ли е? – попитах аз нетърпеливо, за да спра разговора, който се въртеше в кръг.

– Да, но го напусна преди няколко години – каза Сюзън и седна отново. Тя изглеждаше разтревожена и непрекъснато поглеждаше към Дени за подкрепа. – Работехме заедно. Тя се омъжи.

– Ще бъда много доволен, ако ми кажете къде живее – продължих аз. – Ако ви се струвам прекалено любопитен, трябва да вините само себе си. Щом се застраховате за един милион долара, би следвало да очаквате, че ще се наложи да отговорите на няколко въпроса.

– О, нямам нищо против, но нали ви казвам...

– Да, знам. Какъв е адресът на сестра ви?

– Нима ще отидете да говорите с нея? Тя не знае за тази наша идея. Исках да бъде изненада.

– Адресът ѝ ми е нужен само за нашата документация.

– Тя е мисис Корин Кон и живее на Мъртвото езеро, Спрингвил, Калифорния.

Записах си набързо адреса, без да показвам изненадата си. Бях очаквал адрес в Южна Америка.

– Отлично – казах аз и погледнах въпросително към Хелън, която поклати глава. – Това е всичко, струва ми се. Сега знаем кой ще бъде благодетелстван и няма за какво друго да ви безпокоим. Благодарим, че ни отделихте толкова време.

И двамата ме погледнаха с очакване.

– Но все пак има нещо нередно, нали? – попита Сюзън. – Говорехте за убийство. Изплашихте ме до смърт.

Ухилих й се.

– Не ми се вярва – казах. – Да поговорим сериозно – когато една млада жена при вашето положение застрахова живота си за един милион долара по такъв потаен начин, при фантастично ниски вноски, Юридическият отдел е склонен да се усъмни. Това разследване се прави главно по ваша вина. Ако ни бяхте казали за другите застраховки, нямаше да бъда тук. Но сега, когато ми обяснихте и знам, че не сте била принудена против волята си да подпишете тази полица, всичко е наред. Това е.

– Искате да кажете, че няма проблеми? – попита Сюзън. – За нас е важно. Сигурна съм, че застраховката ще ни направи голяма реклама, а това ни е нужно повече от всичко.

– Защо поставихте отпечатьци от палеца си върху полиците и направихте така, че да изглежда случайно? – рязко попита Хелън.

– Има ли нещо, което да не знаете? – каза Дени. – Май наистина сте подозрителни. И това ли ви тревожи?

– Защо направихте така, че да изглежда случайно? – повтори Хелън, без да обръща някакво внимание на Дени.

– Но то наистина беше случайно – каза Сюзън, ококорила очи. – Направих мастилено петно на полицата на мистър Гудийър и го размазах с палец. Той изглеждаше много доволен от това и аз реших, че е добра идея да сложа отпечатък и на другите полици.

– Защо да е добра идея? – настоя Хелън.

– Мистър Гудийър каза, че така не може да има съмнение за подписа ми.

– Ако сте толкова сигурна, че по никоя от полиците няма да бъде предявен иск, какво значение има дали ще се появи съмнение за подписа ви? – сръза я Хелън.

Докато тя говореше, аз наблюдавах Сюзън внимателно: по лицето й се четеше единствено объркване.

– Казвам ви само какво чух от него. Май не подписвам често важни документи. Брад прави това вместо мен. И когато мистър Гудийър каза, че идеята за отпечатъка е добра, помислих, че и другите компании ще бъдат доволни. Не биваше ли да го правя?

Хелън изглеждаше вбесена.

– О, сигурно – каза тя. – Може би е добра идея.

Сюзън я погледна с разтревожени очи.

– Ох, много съжалявам, ако съм ви създала неприятности. Тогава просто мислех, че ще бъде много хитро.

– О да, много е хитро – каза Хелън и се насочи към вратата.

Сюзън ме погледна умолително.

– Това ли е всичко, мистър Хармъс? Трябва да се преоблека. Става късно.

Реших да стрелям напосоки.

– Само още една дреболия, преди да си тръгнем. Познавате ли случайно висок здравеняк със сако на сини и бели карета? Има гъсти вежди, склучени над носа.

И двамата ме погледнаха неразбиращо.

– Май не – каза Сюзън. – Не познавам такъв човек. Кой е той?

– Търси ви – казах на Дени. – Разбрах, че се навърта около кантората ви от няколко дни.

Дени поклати глава.

– Може би някой актьор, който търси работа. Не ми е известен човек с това описание. Едва започвам като импресарио и не познавам и половината от хората, които идват при мен.

– О'кей. Няма да ви задържаме повече – отворих вратата и Хелън излезе пред мен в коридора. – Беше ни приятно да се запознаем. Успех с номера.

Мълчаливо преминахме през коридора и излязохме на улицата.

– Това е то – казах аз, след като си проправихме път през тълпата от мъже, които още чакаха с надежда пред вратата към сцената. – Май съвсем се взривява твоята теория за подмяна на ролите. Тя очевидно не беше с перука. Не знам какво мислиш ти, но мен ме спечелиха. Много приятна двойка, както каза и Алън. Винаги съм имал чувството, че това е налудничаво подозрение, родено от изчанчения мозък на Медъкс. И аз самият бих им продал тази полица, ако бях на мястото на Алън.

– Знаеш ли какво си мисля? – попита Хелън. – Мисля, че тези двамата изглеждат прекалено порядъчни, за да е истина.

– Съвсем по женски. Имаш си една шантава теория и не искаш да признаеш, че издиша.

– Докато тя те сваляше – каза Хелън студено, – аз й свих огледалцето. Върху него има няколко чудесни отпечатъка от пръсти. Искаш ли да ги сравниш с тези върху полицата?

– Разбира се, че искам. Много си досетлива, моето момиче. На мен не би ми хрумнало за отпечатъците.

Стигнахме бързо до хотела и веднага отидохме в стаята си. Отключих куфарчето и извадих фотокопие на полицата. Хелън ми даде малкото джобно огледало, което беше взела от тоалетната масичка на Сюзън. Върху него имаше няколко добри отпечатъка и беше лесно да се открие този от палеца.

– Мога ли да взема малко от твоята пудра за лице? – попитах и когато тя ми я даде, поръсих от нея върху огледалото. – Чудесен отпечатък. Направо като по поръчка. Дай да видим сега дали има нещо характерно в него. Виж, има една ивица, която се разклонява под прав ъгъл наляво и ясно очертана спирална извивка точно в центъра. – Приближих полицата към светлината и разгледах отпечатъка върху петното под подписа на Сюзън. – Същият е – няма съмнение. Ето разклонената ивица и спиралната извивка. Е, това стига ли ти?

– Не напълно, Стив. Смятам, че трябва да видим и Корин Кон, преди да докладваме на Медъкс.

– Спрингвил е на няколкостотин мили оттук. Защо да губим повече време?

– Но няма да бъде честно да се явим пред Медъкс, ако не сме видели Корин, Стив. Признавам, че нито Сюзън, нито Дени изглеждат съмнителни, но все пак имам чувството, че тук някъде има номер. Мисля, че те са почтени, но ти забравяш мъжа с карираното сако, а и онази жена. Забравяш, че портиерът беше убит и неговото убийство лесно би могло да се свърже с тези двамата. Искам да съм сигурна относно Корин, а също и да видя съпруга ѝ. Не забравяй – ако нещо се случи със Сюзън и Корин наследят парите, съпругът ѝ ще ги дели с нея. Може би той е в дъното на измамата – ако има такава.

Вдигнах рамене.

– О'кей. Щом ще вървим докрай, да я свършим и тая работа. Веднага ще се обадя на Фаншоу, за да му кажа къде отиваме.

ПЕТА ГЛАВА

I

Пристигнахме в Спрингвил в шест и четиридесет вечерта, след като прекосихме с колата една от най-красивите провинции в света. Спрингвил се намира на около 20 мили източно от Грейпвайн Грейд и на 3500 фута над морското равнище.

Докато обръщах Буика пред широко разпространената дървена сграда с надпис „Хотел Спрингвил“, Хелън погледна часовника си.

– Не е зле, струва ми се – като се има предвид, че загубихме пътя поне шест пъти.

– И позволи ми да отбележа – казах аз, като излизах от колата, – че това не беше по моя вина. Ако аз разчитах картата, можеше да пристигнем преди няколко часа.

– Сигурно си спомняш – каза Хелън, – че ти настоя да завием наляво след Оукланд и почти ни вкара в едно блато. Аз може и да съм те насочила няколко пъти погрешно, но поне още не сме изгубили колата си.

Възрастен мъж в кафява карирана риза, бричове за езда и ботуши до коленете, слезе по стълбите на хотела. Той беше широк почти толкова, колкото и висок. Ивица бяла коса опасваше плешивото теме, придобило тъмен загар.

– Добре дошли в Спрингвил – каза той и сините му пронизателни очи огледаха Хелън одобрително. – Аз съм Пийт Ийгън, собственикът на хотела. Надявам се, че сте решили да отседнете при мен.

– Ако ни настаните за тази нощ, ще ни бъде приятно да останем – казах аз. – Това е съпругата ми. Аз съм Стив Хармъс. Дойдохме тук по работа.

– Е, заповядайте – каза той, като се ръкува. – Обзалагам се, че сте гладни. Планинският въздух събужда дори и моя апетит.

След като се подписахме в книгата за регистрация, Ийгън каза:

– Вечерята ще е готова след двадесетина минути. Какво ще кажете за едно питие?

– Точно това мислех да предложа – казах аз. – Шофирахме цял ден и ме мъчи жажда, на която не би могла да издържи и камила.

Той ни поведе по коридора към един добре зареден бар.

– Сега при нас е спокойно – каза, докато сипваше уиски със сода. –

Не е сезон. Имаме само две момчета на ловен излет и един човек по работа. Ако бяхте дошли миналия месец, или следващия, тук щеше да е пълно.

Седнахме на високите столчета пред бара.

– Знаете ли къде можем да намерим семейство Кон? – попитах аз, след като бяхме изказали възхищението си от бара, поговорили за това-онова и изпили по още една чаша. – Те живеят тук, нали?

Той кимна.

– Точно така. Живеят горе на Мъртвото езеро, най-усамотеното място в цялата област, струва ми се. Предстои ви доста път, ако имате намерение да ги посетите. Ще ви бъде по-лесно да изчакате тук три дни, ако можете да отделите толкова време. Кон слиза тук на първи всеки месец, за да събира пощата и да купува продукти.

Поклатих глава.

– Не можем да чакаме толкова дълго. Трябва да бъдем в Лос Анжелос утре вечерта. Как се стига до мястото?

– Ще продължите след хотела още пет мили – обясни Ийгън, – докато стигнете до пътен знак. Завийте наляво и минете още три мили. Ще стигнете до разклонение. Тръгнете надясно. Пътят е широк само колкото за една кола. Точно в началото му ще видите една измишльотина, която Кон е инсталирал там. Става въпрос за въже и звънец. Не забравяйте да позвъните. Това предупреждава превозните средства за вас. Не че има изобщи превозни средства за предупреждение, но ако Кон случайно е тръгнал по пътя, някой от вас ще трябва да се върне назад няколко мили, и това няма да е Кон. – Той се ухили, поклати глава и продължи: – Има и друг път до езерото, но той е с около 25 мили по-дълъг. Жилището на Кон е на острова. Няма начин да не го видите като изкачите пътя. На кея обикновено има лодка. Можете да прекосите езерото с гребане, а ако лодката не е там, ще намерите звънец. Дръпнете го и Кон ще дойде. Доста трудно ще се доберете до мястото, но мисля, че е едно от най-прекрасните кътчета на земята.

– С какво се занимава Кон? – попита Хелън небрежно.

– Ами не знам – отвърна Ийгън. – Той има ферма за норки на острова, но, както съм чул, не изкарва нищо от нея. Напоследък изгуби доста животни. Изглежда, той и жена му водят твърде труден живот.

– Мисис Кон е била в шоу-бизнеса, преди да се омъжи, нали? – казах аз, като посегнах за уискито си. – Чудно как е пожелала да се закопае накрай света, след като е била на сцената.

– Да, и аз съм се чудил за това. И е толкова хубаво момиче. Но

изглежда щастлива. И забележете – аз самият не бих искал да бъда усамотен с Джек Кон месеци наред. Той е доста костелив орех, а и лесно избухва.

– Какъв е бил преди да дойде на острова?

Ийгън поклати глава.

– Не знам. Никоой нищо не знае за него. Почти не отваря уста, когато идва тук, а не е човек, когото бихте разпитвали. Пристигна на Мъртвото езеро преди около шест месеца и направи фермата. Аз дори не знаех, че е на острова, докато чак след месец не дойде тук за уиски. Около шест седмици по-късно пристигна и мисис Кон. Тя е чудесно момиче. С нея добре се спогаждаме, но съпругът ѝ не ми допада много. Твърде лесно размахва юмруци, за да ми хареса.

– Как се разбира с него мисис Кон? – попита Хелън.

Ийгън вдигна рамене.

– Не знам. Никога не съм ги виждал заедно. Те се редуват да слизат тук.

– Онзи ден попаднах на сестра ѝ, Сюзън Джелърт. Гледахме нейно представление в Уилингтън. Тя идва ли тук изобщо?

– Беше тук веднъж – каза Ийгън – около месец след като пристигна мисис Кон. Приличат си като две капки вода, нали? Никога не съм виждал такова нещо. Тя дойде с Кон. Беше слязъл да я посрещне. Отначало помислих, че мисис Кон си е изрусила косата. И тя е мило момиче. Танцорка е, доколкото разбрах.

– Изпълнява един номер със змия – казах аз. – Направо ме изправи на нокти. Кобра. Това, което показва с нея, ми смрази кръвта.

– Кон има и змии във фермата си. Прави с тях каквото си поиска. Виждал съм го как се справя с гърмяща змия с голи ръце. Бърз е като светкавица и ги хваща живи.

– Какво прави с тях? – попита Хелън.

– Продава ги на консервната фабрика във Форт Форд. Месото на гърмящата змия е деликатес за някои хора, макар че аз лично не си падам по него. Той излиза всеки ден и като нищо слага в торбата си по дузина гърмящи змии. Изглежда, знае точно къде да ги търси.

Реших, че Джек Кон няма да ми хареса.

– Е, ако ме извините – каза Ийгън, като погледна часовника над бара, – май ще е по-добре да видя какво става с вечерята. Имам добър готвач, но лентяйства, когато не стоя над главата му, за да го карам да работи. Какво ще кажете за една леко запечена пържола? Ще ви харесат, ако ги обичате така.

Отвърнахме, че това звучи чудесно.

– Още по една глътка, преди да тръгна?

– Благодаря. А ти, Хелън?

Тя поклати глава.

– За мен не.

След като направи още едно уиски със сода, той тръгна и ние останахме сами. Отнесохме чашите си до големия еркереен прозорец, който гледаше към иглолистната гора и към заснежения връх на Мъртвото езеро в далечината.

– Е, сега какво става с твоите подозрения? – попитах аз, като се настанихме в плетените столове. – Засега нямаме нищо, за което да се хванем.

– Още не сме видели семейство Кон – рече Хелън. – Май няма изгледи Кон да ми стане любимец.

– Те живеят наистина на недостъпно място. Никой не би могъл да ги изненада. Чудя се дали това не значи нещо?

Хелън гледаше зад мен. Лицето ѝ внезапно застина. Огледах се.

Вратата зад бара се бе отворила. Влезе мъжът със сакото на сини и бели карета. Той огледа стаята, хвърли поглед към нас, без да се издаде, че ни познава и отиде към бара.

Седяхме като две восьмични фигури и го гледахме. Той почука нетърпеливо по плота и когато Ийгън се появи, каза с груб, лаещ глас:

– Два пакета „Лъки Страйк“.

Ийгън му даде цигарите, взе парите и му предложи да пийне.

– Май не ми се пие – каза мъжът.

– Вечерята ще бъде готова след пет минути – продължи Ийгън.

– Изпратете ми я горе в стаята. Имам работа – отвърна онзи. Застоя се колкото да отвори един пакет и да извади цигара, после се обърна и излезе от бара така безмълвно, както беше дошъл.

II

Измъкнах се от стола си и се насочих към бара, точно когато Ийгън се връщаше от кухнята.

– Мистър Ийгън.

Той се обърна.

– Наричайте ме Пийт. Не е толкова официално. Още едно питие?

– Не сега. Виждал съм и преди този човек. Знаете ли кой е той?

– Мистър Хофман? Разбира се. Идвал е тук два или три пъти. Работи във филмовия бизнес.

– Трябва да съм го срещал в Холивуд. На почивка ли е тук?

– Не – каза Ийгън. – По работа. Каза ми, че смята да прави филм тук и избира места за снимки. Прекарва цялото си време в обикаляне наоколо. Ако ме питаш, хич не му е лоша службата.

– Така е – рекох аз. – Ходил ли е към имението на Кон?

– Разбира се. Още първия път когато дойде, ме попита как да го намери. Може да се окаже шанс за Кон, ако Хофман хареса неговия остров за снимките. Тия от Холивуд плащат добри пари и на Кон биха му свършили хубава работа.

– И аз не бих се отказал – рекох. – Какво става с онези пържоли? От глад мога да изям цял кон.

– Само три минути. Ако обичате идете в ресторанта и ще ви бъде сервирано почти веднага, щом стигнете там. През тази врата и в края на коридора.

Кимнах на Хелън, която дойде при мен, и тръгнахме по коридора към ресторанта.

– Той се казва Хофман – рекох аз – и работи във филмовия бизнес: или поне така твърди.

– Мислиш ли, че ни следи или просто случайно е тук?

– Не ми се вярва да ни следи – казах аз, като седнахме на една маса близо до пламтящата камина. На тази височина застудява нощем и беше добре да си край огъня. – Едва ли щеше да се покаже, ако знаеше, че сме тук. И все пак не мога да повярвам, че присъствието му е случайно.

– Разбира се, че не е – каза Хелън натъртено. – Идването му го свързва с всичко това и хвърля върху него подозрението за убийството на портиера. Или ни преследва, или е свързан с Кон. Мислиш ли, че шпионира Дени по нареждане на Кон?

– Това е идея. Може и да е човек на Кон.

Облечен в бяло сако негър се появи, като буташе количка. Сервира пържолите със свежа салата, пържени картофи и пресен грах. Когато ни остави и ние вече, ядохме, Хелън каза:

– Той трябва да има кола, Стив. Какво ще кажеш да я огледаме, да вземем номера и да проверим регистрационния му талон?

– Ще го направя.

След като свършихме с вечерята, попитах Ийгън къде мога да прибера Буика.

– Отзад има няколко заключени гаража – каза ми той. – Сам ще го

вкара, ако ми дадете ключа.

– Няма нужда. Аз ще направя това. Смятаме да се поразходим преди лягане.

– Ще ви е студено – предупреди ни той.

– Ние сме издръжливи – казах аз и като хванах Хелън под ръка, слязохме по стъпалата към Буика. Зад хотела намерихме десет гаража. Само една врата беше затворена.

– Сигурно е тази – казах аз, след като оставихме Буика. – Хайде да погледнем.

Тя отиде към входа на двора, а аз отворих вратата на гаража, влязох, затворих след себе си и светнах лампата.

Пред мен стоеше прахен, оплескан с кал Плимут. Изглеждаше така, сякаш беше твърде много използван и доста малко поддържан.

Записах си номера, отворих вратата на шофьора и проверих регистрационния талон. В него пишеше:

БЪРНАРД ХОФМАН, УИЛТШЪР РОУД 55,
ЛОС АНЖЕЛОС

Драснах си набързо адреса и отворих жабката. Вътре имаше един мощен бинокъл и 38-калибров полицейски револвер. Взех оръжието, подуших го, отворих и проверих цевта. Тънкият слой прах вътре показваше, че отдавна не е стреляно с него. Върнах го обратно. После претърсих джобовете на колата, но не открих нищо интересно.

След няколко минути бях вече при Хелън. Докато се отдалечавахме от хотела, аз ѝ разказах какво бях намерил в колата.

– Бинокълът навежда на мисълта, че сигурно шпионира Кон – казах аз. – Склонен съм да смятам, че работи срещу двамата Кон и Дени. Дали да не го подхвана по този въпрос?

Хелън поклати глава.

– Това няма да ни доведе доникъде. Ако е замесен в убийството на портiera, едва ли ще ни каже нещо.

– Чудя се, дали ме позна. Сигурно е така, но не се издаде с нищо. Може би и затова поиска да вечеря в стаята си. Има намерение да ни избягва. Ще ми се да знам какво прави тук.

– Хайде да си лягаме – каза Хелън, като потисна една прозявка. – Пребита съм от умора след пътя, а и тук ми стана вече студено. Сега като имаме адреса му, можем да направим проверка, когато се върнем в Лос Анжелос. Утре сутринта първо ще посетим семейство Кон и после с

малко късмет ще можем да се приберем вкъщи, преди да е свършил денят.

– О'кей, и аз самият бих подремнал малко.

Върнахме се в хотела.

Проследих я с поглед как се качва по стълбите и после отидох в бара. Бях изненадан да видя там Хофман, който седеше сам в ъгъла до огъня. Пиеше уиски и не вдигна поглед, когато влязох.

Пийт Ийгън триеше чаши зад бара. Кимна ми.

– Не се забавихте много. Май ви се видя студеничко навън.

– Твърде студено – рекох аз, като триех ръце. – Ще пия едно уиски. Благодаря за пържолите. Бяха точно такива, каквито обещахте.

– Този мързеливец, моят готвач, може да готви, когато поиска – каза Ийгън, докато наливаше уискито. – Радвам се, че са ви харесали. Мисис Хармъс легна ли си?

– Да. Уморена е. – Погледнах към Хофман, като усетих, че ме наблюдава. – Добър вечер – казах му аз, – Не сме ли се срещали по-рано?

Той ме погледна кисело, сякаш нищо не разбираше.

– Може и да сме.

– Искам да поговоря с този човек – пошушнах на Пийт. – Извинете ме – взех чашата си и прекосих стаята. – Имате ли нещо против да седна при вас?

Той вдигна поглед – черните му като въглен очи бяха сурови.

– Както обичате.

Дръпнах един стол и седнах.

– Имаш доста силен удар – рекох аз и докоснах натъртената си челюст.

Той отмести поглед.

– Мога да удрям силно, когато се налага.

– Чух, че си във филмовия бизнес – продължих аз. – А аз съм в застрахователния, но ти май вече знаеш.

Той не каза нищо.

– Намери ли Дени най-накрая? – попитах след дълга пауза.

– Дени не ме интересува – отвърна той рязко.

– Ти ли се беше вмъквал в кантората му? Останах с впечатление, че току-що беше напуснал сградата, когато те засякохме в Китайския ресторант на Четвърта улица.

Цели пет секунди той ме гледаше втренчено, после сякаш изведнъж взе решение, тъй като се отпусна и на студеното му лице се появи

подигравателна усмивчица.

– Доста си досетлив, а? – рече той, като снижи глас, за да не го чува Ийгън. – О'кей, може и да се разберем с теб. Защо не се качиш в стаята ми, за да поговорим?

– За какво?

– За това-онова. – Той стана. – Идваш ли?

Кимнах, довърших си уискито и се измъкнах от стола. Той тръгна пред мен и излезе от бара. Кимнах за „лека нощ“ на Пийт и го последвах. Пийт наблюдаваше всичко с повишен интерес.

Изкачихме се по стълбите и Хофман отвори една врата на първия етаж. Стаята му беше по-малка от нашата и вътре беше студеничко. Той затвори, посочи с глава единствения фотьойл и седна на края на леглото.

– Съжалявам за онова кроше – каза, като вдигна поглед към мен. Не изглеждаше да съжалява. – Ти се беше закачил за мен, а аз хич не съм човек, на когото му минават тия.

Извадих си една цигара, предложих му пакета и запалих.

– Точно каква роля играеш ти в тази работа? – попитах аз.

– Разследвам случай – отвърна той и извади портфейла си. Измъкна една мръсна визитка и ми я побутна.

На нея беше напечатано:

БЪРНАРД ХОФМАН
ЧАСТЕН ДЕТЕКТИВ
УИЛТШЪР РОУД 55
ЛОС АНЖЕЛОС

– Бачкам соло – рече той с подигравателната си усмивчица. – Дребна риба съм в сравнение с теб, но изкарвам по някой и друг долар.

– Я да видим разрешителното ти – казах аз, изненадан от факта, че е частно ченге.

Той ми го показа. Беше съвсем наред и в сила. Върнах му го.

– За кого работиш?

– За Мики Маус – каза той и се ухили. – Зарежи сега за кого работя. Защо не ме оставиш аз да говоря? Ние двамата май се занимаваме с една и съща работа. Твоята компания ли издаде Дени държи в кантората си?

Кимнах. Значи той беше влизал в кантората на Дени.

– И тая работа нещо не ви харесва?

– Не съвсем. Няма за какво да се хванем, но проверяваме. Засега не сме открили нищо. А ти какво общо имаш с полиците?

– Не мога да отговарям на въпроси – каза той. – Трябва да си държа езика зад зъбите. Но ако ми пуснеш малко информация, ще ти предам всичко, което откроя. Какво ще кажеш?

Изучавах го. Не ми хареса. Имаше нещо мошеническо в него. В Лос Анжелос има доста частни детективи, които използват информацията, до която се добират, за да изнудват клиентите си. Хофман ми приличаше на такъв. Не можех да съм сигурен, но не ми харесваше насмешливото изражение в очите му, нито твърдо стиснатите му устни.

– Какво искаш да знаеш?

– Вярно ли е, че тази Джелърт е застраховала живота си за един милион долара?

Кимнах.

– Кой агент ѝ е продал полицата?

– Какво общо има това тук?

Той се размърда, погледна надолу към цигарата си и после нагоре към мен.

– Ако започнеш да задаваш въпроси, доникъде няма да стигнем. Кой е бил?

– Били са десет души. Тя е получила десет отделни полици. Не мога да ти дам имената на всички.

– Ти кого представляваш?

– „Нашънъл Фиделити“.

– А момичето с теб?

– „Дженеръл Лайъбилити“.

– Добре, кои агенти са сключили сделката за вашите компании?

– Алън Гудиър и Джак Макфадън.

Той всмукна дълбоко и издуха дима в тънка струйка към тавана.

– Кой пръв е започнал? Гудиър ли?

– Гудиър ѝ е продал първата полица, ако това имаш предвид.

Той се замисли, като загриза нокътя на палеца си.

– Видях тези полици – каза след малко. – Те са съвсем еднакви. Предполагам, че след като се е докопала до вашата полица, с другите ѝ е било лесно. Така ли е?

– Горещо-долу.

– Как така момиче като Сюзън Джелърт може да си позволи застраховка за един милион?

– Определихме ѝ специална цена, тъй като полицата е само за

рекламни цели. Дори и да ѝ се случи нещо, не може да се предяви иск.

– И аз си помислих, че трябва да е нещо такова. Нямах много време, за да разгледам полиците. Причините за смърт, които са изброени в тях, те намаляват вноските, нали?

Отвърнах, че е така.

– Не ви ли се стори, че тук има някакъв номер?

– Ти така ли мислиш?

Той се ухили многозначително.

– Откъде да знам? Вие в застрахователния бизнес сте много умни. Вие трябва да знаете. Имали ли сте такава полица досега?

– Не, но това не значи нищо.

– Защо мислиш, че семейство Кон са свързани с тази работа?

– Свързани ли са?

Той потърка месестия си нос, преди да отговори.

– Струва ми се, че може и да са. Това приятелче Кон трябва да се следи. Видя ли го?

– Утре сутринта ще ходя там.

– Е, огледай го по-внимателно. Готов съм да се обзаложа, че има досие, но е хитър. Не мога да открия нищо около него. Вече три пъти излизам да го следя с бинокъла. По-добре да си бях стоял вкъщи.

– А Корин?

Той поклати глава.

– За нея нищо. Кон стои зад цялата работа.

– Зад коя работа?

Отново ми се ухили многозначително.

– Ако се навърташ достатъчно дълго, може и да разбереш. Казано ми е да не говоря много. Каква е целта на отпечатъка от пръст върху полиците? Идеята на Гудийър ли е била или нейна?

– Нейна.

Той кимна.

– И аз така си помислих. Този Кон не е вчерашен.

– Може да си спестим много време и проблеми, ако си разкриеш картите – казах аз. – Кой е твоят клиент?

Той поклати глава.

– Няма да стане. За мен тая работа е същинска златна мина и не мога да си позволя погрешна стъпка. Е, благодаря за информацията. Ако попадна на нещо, което да ти свърши работа, ще го имаш.

– Много мило от твоя страна – казах аз, без да помръдна. – Може пък аз да ти бутна малко информация още сега. Спомняш ли си Мейсън,

портиера от сградата, където е кантората на Дени?

Той ме стрелна студено с очи.

– И какво за него?

– Беше убит онази нощ.

Реакцията на Хофман беше изненадваща. Той се дръпна назад, сякаш му бях забил едно кроше в носа и лицето му прежълтя.

– Убит? – изграчи той.

– Да. Наръган с нож. Не четеш ли вестници?

– Какво ме интересува? – каза той и сви юмруци. – Защо ми го съобщаваш?

– Ти си бил в сградата тази нощ и той те е чул. Качил се е да види какво става и ти си го намушкал.

– Това е лъжа! – той се наведе напред и ме погледна кръвнишки. – И ти си бил там. Защо ти да не си този, който го е намушкал?

По лицето му беше избила пот и в очите му се четеше уплаха.

– Ти по ставаш за тая работа – казах аз. – И ченгетата така ще решат.

Ръката му се плъзна под сакото и се появи един револвер. Той го насочи към мен.

– Коя беше жената с теб? – попитах аз. – Тя ли е богатата ти клиентка?

Той рязко отвори вратата.

– Вън!

Не му трябваше много убеждаване, за да ми пусне някой куршум. Минах покрай него и излязох в коридора.

– Няма да можеш да я прикриваш кой знае колко дълго-казах аз. – В голяма каша си се забъркал. Събуди се! Сам нямаш никакви шансове. Дай да се съюзим. Каж ми всичко и ще си осигуриш закрила. Ченгетата страшно внимават как се отнасят с хора, зад които стои моята компания. Помисли за себе си. Изплюй камъчето и аз ще направя за теб, каквото мога.

Той стоеше и ме гледаше свирепо. По очите му виждах как в него се борят страхът и алчността. Надделя алчността, както става обикновено.

– Върви по дяволите! – изръмжа той и ми тресна вратата в лицето.

III

Докато се обличах на следващата сутрин, разказах на Хелън за разговора ми с Хофман. Когато се прибрах, тя беше дълбоко заспала и сърце не ми даде да я събудя.

Тя се изправи в кревата и ме гледаше с широко отворени напрегнати очи, докато аз ѝ преразказвах думите на Хофман.

– Сигурен съм, че той не е убил Мейсън – заключих аз, като си намъквах сакото. – А ако не е той, значи остава да е онази тайнствена жена. Според мен Хофман е бил нает от нея за претърсването на кантората на Дени. Двамата влизат с взлом. Докато той симулира опита за обир на третия етаж, за да прикрие истинската причина за присъствието им, жената преглежда полиците. Мейсън трябва да ги е чул. Навярно е наскочил на жената, когато е излизала и тя го е наръгала. Ето защо Хофман изглеждаше толкова разтревожен, когато научи, че портиерът е мъртъв. Сигурно си е дал сметка, че тази жена е опасна. Предполагам, че е смятал да я издои. Как ти харесва тази хипотеза?

Хелън ме погледна с възхищение.

– Дали да не се опитаме да накараме Хофман да проговори? – каза тя, като се запъти към банята.

– И на мен това ми се върти в главата. Трябваше да го притисна още снощи, но хич не ме бива, когато някой размахва пистолет срещу мен. След закуска ще го настъпя пак.

Но на закуската Пийт Ийгън ни каза, че Хофман е изчезнал.

– Трябва да си е обрал крушите още през нощта – рече той, докато ни сервираше огромен поднос с шунка с яйца. – Стори ми се, че чух запалване на кола. Толкова е бързал, че забрави да си уреди сметката.

– Какво ще правите? Ще уведомите ли шерифа? – попита Хелън.

Ийгън поклати глава.

– Май не. Хофман е идвал и преди. Ще изчакам. Бизнесът и без това не е цветущ, за да насъквам шерифа срещу клиентите. – Той се отдалечи все така разтревожен.

– Пропуснахме една възможност – каза Хелън раздразнено. – Трябваше да го наблюдаваме.

– Не се ядосвай – отвърнах аз. – Знаем къде да го намерим. Няма да избяга далеч. Ще се заема с него, когато се върнем в Лос Анжелос.

След закуска потеглихме към Мъртвото езеро, като следвахме напътствията на Ийгън. Стигнахме до първия пътен знак и завихме

наляво. Пътят беше лош и колата подскачаше и се друсаше в продължение на около три мили. От двете ни страни имаше гъста гора. Накрая стигнахме до разклонението, което Ийгън ни беше описал. Пред нас се изпречи груба табела:

ЧАСТЕН ПЪТ
ЕДИНИЧНО ДВИЖЕНИЕ
ЗВЪНЕТЕ

– Ще позвъниш ли? – попита Хелън.

– За нищо на света. Нямаме сметка да ги предупреждаваме, че идваме. Ще рискуваме.

Продължихме.

Пътят беше толкова тесен, че храстите и шубраците непрекъснато драскаха по колата. След почти една миля пътят се разшири и след още няколко мили видяхме пред нас да проблесква вода.

– Май пристигнахме – казах аз, като намалих. – Дай да хвърлим един поглед, без да се показваме.

Спрях колата под няколко дървета, за да не се вижда, и продължихме пеша до края на пътя. Пред нас се простираше огромна водна площ, която блестеше на утринното слънце. Езерото трябва да беше широко две мили и на около четвърт миля от нас имаше малък остров, опасан от високи иглолистни дървета.

– Какво чудесно местенце! – възкликна Хелън. Не е ли прекрасно?

– Няма съмнение. При това сигурно като крепост.

Наблюдавахме острова около десет минути, но не забелязахме признаци на живот. Виждаше се само малък кей и една лодка с извънбордов мотор.

– И добре пазено – казах аз, като запалих цигара. – Дай да видим дали има лодка от тази страна.

Имаше една лодка, вързана на кея, но без мотор.

– Ще ти се наложи да гребеш – каза Хелън язвително. – Усилията ще ти помогнат да изразходваш огромната закуска, която погълна.

Свалих унило сакото и си навих ръкавите.

Отблъснах лодката, едвам се покатерих в нея и започнах дългото гребане през езерото.

– Ще бъде чудесно, ако той има пушка и реши да ни вземе на прицел, нали? Сигурно сме примамлива мишена – казах аз и спрях да попия потта от лицето си.

– Прекрасно ще бъде – отвърна Хелън троснато. – Ще престанеш ли да сипеш отвратителните си духовитости? На мен разходката ми харесва.

– Радвам се, защото с мен не е така.

Отне ми над половин час да се добера до острова. Когато носът на лодката се удари в пристана, вече бях плувнал в пот. Поседях пуфтейки, докато Хелън я връзваше.

– Единственото, което ми осмисля деня – казах аз, като се изкатерих от лодката, – е мисълта, че ще гребя и на обратно. Слънцето ще пече три пъти по-силно.

– Мисли за килограмите, които ще смъкнеш – отвърна Хелън без никакво съчувствие.

Пътека водеше от езерото към гъсталака. След 50 ярда излязохме на едно сечище и видяхме пред себе си малка дървена хижа и няколко паянтови пристройки. На широката веранда имаше шезлонги и дървена маса. Мястото изглеждаше диво и примитивно.

– Е, слава богу, че поне няма свирепи кучета – рече Хелън. – През цялото време се страхувах, че ще си имаме работа с кучета.

– Няма тужда от кучета. Държат гърмящи змии, не си ли спомняш?

Огледах хижата. Прозорците и предната врата бяха отворени и от една от стаите се чуваше радио, от което се носеше суинг.

– Странна липса на норки в една ферма за норки – казах аз. – Май има някой вкъщи. Хайде да го навестим.

Докато изкачвахме трите стъпала към верандата, на вратата се появи едно момиче. Пийт и Моси Филипс ме бяха подготвили за изключителната прилика, но, въпреки че момичето беше точно копие на Сюзън, имаше и разлики. Лицето ѝ беше по-закръглено, а зъбите ѝ бяха леко издадени, което ѝ придаваше нацупено изражение. Имаше тъмна копринена коса и ми се стори, че е малко по-набита от Сюзън. Освен това имаше много тъмен слънчев загар.

Носеше червена блуза с презрамки около шията и поизцапани бели шорти. Това, което можех да видя от тялото ѝ – а то бе точно толкова, колкото беше позволено да се види от един мъж – имаше цвят на бронз.

Тя погледна Хелън и после мен.

– Откъде изникнахте вие двамата? – попита тя, усмихната. – Не ми казвайте, че сте гребали дотук в тази жега?

– Аз гребях – казах аз, като бърших лицето си – и наистина доста се сгорещих. Надявам се да ни простите, че се появяваме така. Отседнали

сме в хотел „Спрингвил“ и Пийт Ийгън ни спомена за вашите норки. Жена ми винаги е искала палто от норки. И понеже това е най-голямото ѝ желание, мислех си, че ако ѝ дам възможност да види живи норки, може и да ме остави на мира с нейното палто. Ще бъде ли много нахално, ако ви помоля да ѝ ги покажете?

Корин Кон излезе на верандата. За моя изненада, тя изглеждаше искрено зарадвана да ни види.

– Нима гребяхте чак дотук, за да видите нашите норки? – каза тя. – Горките хора! Проклетите животинчета умряха толкова отдавна.

– Така ли? Ийгън каза...

– Джак така се ядоса – отвърна тя, като се смееше, – че не каза на никого. Умряха изцяло по негова вина. Седнете, моля ви. Сигурно сте жадни. Ще пиете ли айс-кафе?

– Това звучи чудесно – отвърна Хелън, проговаряйки за пръв път. – Сигурна ли сте, че не ви обезпокоихме много?

– В никакъв случай. Ако вие живеехте тук и не виждахте жива душа по цял месец, нямаше да говорите така. Минутка само.

Тя се обърна и изчезна вътре.

– Предавам се – прошепнах аз. – Всеки следващ ход ни изправя пред гола стена. Какво мислиш за нея?

Хелън сви рамене.

– Изглежда наред. Зарадва се, като ни видя, а това е изненадващо.

– Къде е Кон? Ако и той ни се зарадва, тогава случаят е приключен.

Корин Кон се върна, като носеше на поднос три високи чаши с айс-кафе.

– Може би е най-добре да се представим – казах аз. – Това е съпругата ми Хелън. Аз съм Стив Хармъс. В отпуск сме и идваме за първи път в Спрингвил.

– Аз съм Корин Кон – каза тя. – Съпругът ми е някъде наоколо. Ло-ви змии, струва ми се.

– Змии? – рече Хелън. – Но, разбира се, сигурна съм, че Сюзън Джелърт е ваша сестра. Гледахме я онази вечер в Уилингтън. Какво странно съвпадение.

Погледнах бързо Корин, за да видя как ще реагира, но по лицето ѝ се четеше само приятна изненада.

– Ама вие наистина ли сте гледали Сузи? Ама че съвпадение. Аз самата бях в шоу-бизнеса едно време, преди да се омъжа. – Тя седна близо до мен. – Понякога си мисля, че трябва да съм се побъркала, за да напусна сцената заради всичко това. Хареса ли ви номерът на Сузи?

– Дава доста храна на въображението. Тази кобра ме накара да се разтреперя.

Корин се засмя.

– Белариус? Той не би убил и муха. Джак го обезвреди, преди да го даде на Сузи, а смешното е, че тя го мисли за опасен.

– Но дори управителят на театъра мисли така – казах аз. – Те са викали и специалист да го види.

– Знам. Джак се погрижи и за това. Сузи взема всичко много на сериозно. Тя мисли, че няма да е честно пред публиката, ако змията не е отровна и затова решихме, че ще е по-добре да направим необходимото, без да ѝ казваме. Та нали, ако Джак не беше обезвредил Белариус, малката глупачка щеше да е вече мъртва. Може би не биваше да ви казвам. Търговска тайна. Ако някога попаднете пак на нея, не ѝ казвайте, моля ви.

– Няма – отвърнах аз, смеейки се.

– Колко удивително си приличате – отбеляза Хелън, оглеждайки Корин.

– Всички така казват, като ни видят заедно – отвърна Корин. – Имахме един хубав номер, преди да се омъжа. Опитвам се да убедя Джак да зареже острова и да се върнем към цивилизацията. Сузи и аз бихме могли отново да работим заедно. Крайно време е тя да се откаже от този изгъркан номер. С него няма да стигне доникъде. Горката, тя си въобразява, че ще се добере до Ню Йорк. С нищо не мога да я разубедея. – Тя погледна зад нас към сечището. – А, ето го и Джак.

И двамата се обърнахме бързо. По пътеката идваше един нисък, набит мъж. Носеше мръснобяла фланелка и платнени панталони, напъхнани във високи ботуши. През рамото си беше преметнал чувал.

Въпреки че не можеше да е на повече от 33–34 години, беше започнал да оплешивява. Кръглото му месесто лице беше загоряло от слънцето, а малките му хлътнали очи бяха студени и безизразни като камъчета.

Той се изкачи по стъпалата и впери поглед в нас.

– Джак, това са мистър и мисис Хармс. Дошли са да видят нашите норки – каза Корин. – Пийт Ийгън им е казал да дойдат.

Малките студени очи Ни изучаваха.

– Закъснели сте – каза той. Гласът му беше неочаквано мек. Те умряха. Гребяхте ли дотук?

– Точно така – отвърнах аз. – Мислех си да дръпна звънеца, но не исках да ви безпокоя.

Той кимна. Лицето му беше напълно безизразно. Невъзможно беше

да се отгатне за какво си мисли и все пак нещо в начина, по който стоеше с приведена напред глава, го правеше да изглежда опасен.

– Корин ще ви разведе наоколо – каза той и взе чувала, който беше пусал на пода. – След около четвърт час ще тръгна с моторната лодка. Можете да дойдете с мен.

Той се насочи към вратата на хижата, когато Корин каза:

– Но Джак, те току-що дойдох. Мислех, че ще е приятно да ги поканим на обяд...

Той се спря, за да я погледне. Само за миг празните му очи се оживиха. Сякаш в тях проблесна жълта светлинка.

– Ще ги взема с мен – каза той и влезе в хижата.

Настъпи неловко мълчание. Корин се засмя смутено.

– Трябва да извините Джак – рече тя. – Той не обича посетители. Мисля, че е живял сам твърде дълго и затова не е свикнал да се държи учтиво.

– Всичко е наред – каза Хелън. – Връщането с моторната лодка чудесно ще уреди Стив. Той съвсем не гореше от желание да гребе пак в тази жега.

– Е, елате да поразгледате острова – каза Корин. – Няма много за гледане, но може и да ви е интересно.

Последвахме я надолу по стълбите в страшния пек. Както ни беше казала, нямаше много за гледане. Островът бе много по-малък, отколкото си представях. Зад хижата имаше 15–16 телени клетки. Помислих си, че те едва ли бяха достатъчни за едно доходно отглеждане на норки. Клетките бяха празни и Корин унило подхвърли нещо за ползата да садиш на баир лозе.

– Джак изкарва добри пари с лова на змии – каза тя. – Струва ми се, че няма да се разправя повече с норки.

Постояхме до моторната лодка, докато Кон дойде. Качи се, без да каже дума.

– Е, довиждане – рече Корин. – Съжалявам, че се видяхме толкова за малко. Обадете се пак, ако минете насам.

Докато Хелън се ръкуваше с нея, аз извадих табакерата, взех си една цигара и предложих и на Корин.

– О, благодаря – каза тя и посегна, за да си вземе цигара.

Нарочно изпуснах табакерата, така че тя трябваше да я вземе в ръце.

– Съжалявам – казах аз. – Ще се справите ли?

– Вината беше моя – каза тя с усмивка. Извади една цигара, затвори

табакерата и ми я подаде.

Е, поне не си бяхме изгубили времето. Вече имах нейните отпечатащи.

Тъкмо се обърнах да вляза в лодката и чух един звук, който ме на кара да настръхна и да погледна назад. Лекият ветрец донесе откъм хи-жата слаб, но ясен писък.

– Какво беше това? – попитах рязко.

Усетих, че и Кон в лодката също беше настръхнал и ме гледаше, стиснал устни в полуусмивка. Погледнах бързо Корин. Тя се усмихваше.

– Уплашихте ли се? – попита тя. – Това е моето папагалче. Забра-вих да ви го покажа. Стряска хората нощем. Звучи така, сякаш убиват някого, нали?

– Да – отвърнах аз и без никаква причина усетих да ме побиват сту-дени тръпки. – Наистина така звучи.

– Качвайте се – каза Кон. В мекия му глас се усетиха стържещи нотки.

Той запали извънбордовия мотор с две груби дръпвания и щом Хе-лън и аз се качихме, потегли.

Корин стоеше до водата и ни махаше.

– Хубаво местенце имате – казах аз на Кон.

Той дори не ме погледна.

– Може би малко самотно за съпругата ви – продължих аз, като се опитвах да го накарам да заговори.

Неговият отговор беше да даде пълна газ, така че шумът от мотора направи невъзможен всякакъв разговор.

Лодката разцепи водата и остави бяла дияра зад себе си. Стигнахме до кея за по-малко от десет минути. През цялото време Кон гледаше право напред, сякаш не ни забелязваше.

Той изключи мотора на няколко ярда от брега и остави лодката да се доближи по инерция.

– Аз продължавам нагоре по езерото – каза той. – Вие слезте тук.

Слязохме.

– Ако дойдете пак – продължи той, като вдигна поглед към брега, където ние стояхме един до друг – използвайте звънциите. Те за това са сложени. Тук има много браконieri и аз първо стрелям, а после се извинявам.

Наблюдавахме го, докато изчезна от погледа ни. Не се обърна нито веднъж.

– Не бих го нарекъл мил човек – казах аз.

– Ужасен – рече Хелън. – Тръпки ме побиха от него.

Върнахме се до колата.

– Взех нейните отпечатъци – казах аз, като се качихме в колата. Извадих табакерата от джоба си. – Ако ми дадеш пудрата си, ще ги проверя още сега.

След една минута работа с пудрата и внимателно оглеждане на отпечатъците, които Корин беше оставила върху лъскавата повърхност на табакерата, се убедих, че отпечатъкът от палец върху полиците не беше сложен от нея.

– Това я изключва – казах аз, като показах на Хелън отпечатъка. – Не сме много по-далеч, отколкото бяхме в началото на тази наша авантюра. – Запалих цигара и продължих. – Това звучеше ли ти като крясък на папагал?

– Не знам. – Тя изглеждаше разтревожена. – Бях ужасена. Може и да е било. Не е ли странно, че тя ни показа острова, но не ни пусна вътре в хижата?

– Може би. Някои хора не се гордеят много с начина, по който живеят. Бих се чувствал по-добре, ако бях видял този папагал, вместо само да го чуя. За миг си помислих, че е писък на жена.

Запалих колата. Когато Хелън седна до мен, казах:

– Искаше ми се да имам и отпечатъците на Кон. Хофман е прав. Прилича на човек, който е бил в затвора. Но май е твърде хитър, за да се хване на тоя номер. Дори съм учуден, че Корин се хвана.

– Освен ако не е искала да имаме нейните отпечатъци-отвърна Хелън умислено, докато аз карах бавно надолу по тесния път. – А ако се замислиш, Стивън, не стигнахме ли до острова твърде лесно? Щом Кон не обича посетители, защо тогава онази лодка ни чакаше така удобно? След като има моторница отсреща, май последното нещо, което би направил, е да остави лодка и от тази страна на езерото?

– Пак ли усложняваш нещата? Защо ще искат да им вземем отпечатъците?

– И сега като ги имаме какво? Не се ли питаме дали не вдигаме много шум за нищо? И не биха ли искали да си помислим точно това, ако планират някаква измама?

– Да, има нещо такова.

– Аз все още смятам, че всичко прилича на фокуснически трик – продължи Хелън. – Няма нищо скрито в ръкава, двойно разбъркване и липсващото асо се появява. Имам чувството, че ни показват само това,

което искат да видим. Мисля, че и ние трябва да скроим нещо, Стив, иначе изобщо няма да разплетем работата, преди да убият момичето.

Стрелнах я с поглед.

– Смяташ, че са решили да я убият?

– Тръпки ме побиха от този човек. Той е способен на всичко. Мисля, че момичето е в опасност. Всички са твърде искрени и готови да се съгласят, че е невъзможно да има иск срещу нас, твърде наивни, невинни и доволни, че ни виждат, за да ми хареса това. Все още смятам, че този един милион ще отиде у някой, който е достатъчно хитър да убие момичето по начин, за който ние не сме се сетили. И все си мисля за неговите жестоки очи. Той има вид на убиец, Стив.

– Опасен е, няма съмнение – казах аз колебливо. – Но ние нямаме абсолютно нищо, на което да се опрем. Не казвам, че не си права...

Когато спряхме пред хотела, все още спорехме и не бяхме стигнали доникъде.

– Най-добре ще е да си съберем багажа и направо да се връщаме в Лос Анжелос – казах аз, излизайки от колата. – Ако йе мога да открия Хофман, следващият ми ход ще бъде да хвърля това заплетено кълбо в скута на Медъкс и да видя той какво ще каже.

– Аз ще остана тук – рече Хелън. – Чакай, не се ядосвай, скъпи. Смятам, че единият от нас трябва да остане и да наблюдава острова. Имам чувството, че скоро там ще се случи нещо важно.

– Виж сега, Хелън – казах аз разтревожен, – аз няма да те оставя сама тук. Този Кон е опасен тип. О, не! Това няма да стане. Ти ще се върнеш в Лос Анжелос, а аз ще остана тук.

– Моля те, не говори абсурдни неща. Аз не мога да се справя с Хофман и ти го знаеш. Всичко ще бъде наред с мен тук. Той изобщо няма да ме види. Ще стоя от тази страна на езерото и ще наблюдавам острова с бинокъл.

Пийт Ийгън се втурна надолу по стълбите към нас.

– Някакъв мистър Фаншоу ви търсеше по телефона-обърна се той към мен. – Исква да му се обадите веднага. Каза, че е спешно.

– Благодаря – казах аз. – Чудно какво ли го е подпряло. – Обърнах се пак към Хелън. – Май е по-добре да видя за какво става въпрос.

Трябвах ми няколко минути да се свържа с кантората на Фаншоу.

– Ти ли си, Хармъс – изкрещя той. Гласът му беше развълнуван. – Връщай се веднага. Медъкс каза да зарежеш случая Джелърт и да работиш с мен.

– Какво става? – попитах. – Аз и без това се връщам.

– Джойс Шърмън, филмовата актриса, е била отвлечена и Медъкс иска ти да ни представяш.

– Какво ни пука на нас, че е отвлечена? – попитах неразбиращо а после се сетих, че той ми беше казал за полицата, покриваща всички рискове, която Гудиър ѝ беше продал съвсем наскоро. – Искаш да кажеш, че ще трябва да плащаме?

Фаншоу нададе вбесен рев.

– Ще плащаме и още как. Тя е застрахована от нас срещу отвлечение. Ако не я открием бързо, ще трябва да се изръсим с половин милион. Идвай си тук и се хващай за работа!

ШЕСТА ГЛАВА

I

Джойс Шърмън бе достигнала славата с главоломна бързина. Преди три години, както твърдеше мъвата, тя била администраторка в един малък, но първокласен хотел в Сан Бернадино. Забелязал я Пери Райс, талантлив търсач на таланти, работещ за „Пасифик Пикчърс“, който бил отседнал в хотела. За Райс това било голям късмет. Точно тогава той бил застрашен от уволнение поради некадърност, дължал пари навсякъде и перспективите му, преди да срещне Джойс Шърмън, били от черни по-черни.

Кадърен или не, Райс бил достатъчно умен, за да прецени, че от Джойс може да излезе звезда и я убедил да подпише договор, който му осигурявал всички права върху нейната бъдеща кариера заедно с голяма финансова изгода. Не срещнал никаква трудност и да убеди „Пасифик Пикчърс“ да й осигури пробни снимки, които се оказали блестящ успех. Тя получила втора главна женска роля в добре написан трилър и с помощта на способен режисьор изпълнила ролята с такъв потресаващ ефект, че Хауърд Лойд, директор на „Пасифик Пикчърс“ веднага й предложил договор за главна роля в един филм годишно срещу 50 хиляди долара на филм.

Същата сутрин, когато тя получила предложението, Пери Райс напуснал работа като търсач на таланти и се представил на Лойд в своята нова роля на импресарио и менажер на Джойс – разкритие, при което на устата на Лойд направо излязла пяна. Последвала дълга и ожесточена финансова битка при закрити врати. Поради своята предвидливост да обвърже Джойс с договор, Райс държал всички аса и накрая успял да получи контракт, за който в Холивуд още се говори със затаен дъх. Изведнъж Джойс Шърмън станала една от най-високо платените звезди в бизнеса, а седмица по-късно, за да я подсигури като своя собственост, Райс се оженил за нея.

Освен че била блестяща актриса по рождение, Джойс имала и физическите данни за звезда. Огненочервената й коса (боядисана) и очите с форма на бадеми (май изкуствено оформени), се харесвали както на мъжете, така и на жените, а фигурата й била едновременно женствена, чувствена и съблазнителна.

Когато пристигнах в кантората на Фаншоу, бях изненадан да видя там Медъкс. Вътре беше и Гудийър, който изглеждаше блед и потиснат.

Медъкс реवेशе като разярен бик, а когато аз влязох, той прекъсна, за да кресне:

– Къде беше, по дяволите? Очаквах да бъдеш тук преди цял час!

– Е, вече съм тук – казах, като дръпнах един стол, за да седна. – Мислиш ли, че не съм бързал? Каква каша се е забъркала? – Намигнах на Фаншоу и кимнах на Гудийър.

– Каква каша се е забъркала? – рече Медъкс, като удари с юмрук по бюрото. – Абсолютно никаква! Само дето продаваме на тази проклетата актриса полица, с която й гарантираме откупа, в случай че бъде отвлечена и след три седмици кучката наистина е отвлечена. Това е цялата каша!

– Нищо не казахте, когато уредих полицата – каза Гудийър уморено. – Как можех да знам...?

– Ти не се обаждай – изрева Медъкс. – Вече добре ни подреди, като й продаде полицата.

– А, чакай малко – намеси се Фаншоу разгорещено. – Да пукна, ако търпя това. Работата на Алън е да продава полици. Ако не я вършеше, щяхме да го изхвърлим. Нямах право да се държиш така с него и добре го знаеш.

Медъкс отвори и затвори устата си, изгледа свирепо Фаншоу, после каза малко по-меко:

– Е, сигурно си прав. – Той хвърли един поглед към Гудийър. – Не ми обръщай внимание. Май ми дойде много. Извинявай.

– О, всичко е наред – каза Гудийър, но хич не изглеждаше щастлив:

– Защо не ми дадете някои факти – казах аз. – Кога е била отвлечена?

– Преди три нощи – отвърна Фаншоу. – Току-що са научили за полицата и засега отвличането се пази в тайна в студиата. След вечеря излязла сама с колата си, без да каже на никого къде отива. Към 2 ч. през нощта Райс се разтревожил или поне така казва. Не мога да си представя мръсник като него да изпитва чувство към когото и да било. Както и да е, според думите му, той телефонира на разни нейни приятели и в студиото, но никой не я бил виждал. По-късно в полицията се получило съобщение, че на булевард Футхил е намерена кола. Това била колата на мис Шърмън и на стъклото била закрепена бележка, адресирана до Райс. Той отишъл там заедно с полицията. В бележката пишело, че мис Шърмън е отвлечена и исканият откуп ще бъде съобщен днес.

– Съобщен ли е вече?

– Не. Работата е там, че ние сме длъжни да платим до половин милион и няма измъкване, освен ако мис Шърмън не се намери, преди да се наложи да се разделим с парите.

Медъкс яростно изсумтя, но никой не му обърна внимание.

– Някаква дияра? – попитах аз.

– Никаква. Онези от ФБР се заеха със случая неофициално. Райс не им дава да се намесват. Казва, че иска съпругата му да остане жива и че нищо не трябва да се прави, преди тя да се върне. Разбирам как се чувства. Бележката го предупреждава, че ако се обърне към полицията, на мис Шърмън могат да се случат куп неприятни неща.

Медъкс, който безуспешно се опитваше да отвори уста, докато Фаншоу говореше, сега изляя:

– Искам веднага да отидеш в къщата на Шърмън. Ти ни представяш и ще работиш с полицията. Уредил съм ти всички необходими улеснения. Щом сме отговорни за плащането на откупа, ще трябва, по дяволите, да ни дадат и главната роля в това шоу.

– О'кей – казах аз. – Кажи ми само едно: кое те кара да наричаш Райс мръсник? – сега говорех на Фаншоу. – Такъв ли е?

– Може би мръсник не е точната дума. Въшка май по му подхожда. Има доста съмнителна репутация в Холивуд. С никой не се е задържал повече от три месеца. Историйките му с млади момичета понамиришват. Досега се е забърквал в няколко скандала, които е успявал някак да покрие. В момента преживява твърде безсрамно от приходите на жена си и поради контракта, който я е убедил да подпише, преди да се оженят, тя не може да се отърве от него.

Обърнах се към Гудиър.

– Райс има ли нещо общо с полицата?

Гудиър поклати глава.

– Абсолютно нищо. Фактически мис Шърмън настоя той да не знае за нея. На полицата не трябваше да се дава гласност. По въпроса беше категорична. Каза, че Райс не трябва да знае.

– Може ли някак да е разбрал?

– Не виждам как би могло да стане. Полицата беше подписана в кантората на адвоката на мис Шърмън и той я пазеше. Именно той предяви иска, веднага щом разбра, че тя е била отвлечена.

– Кой е неин адвокат?

– Лео Саймън – каза Гудиър. – Фаншоу ще ви каже, че е о'кей.

– Да, той е един от най-добрите адвокати тук. Райс изобщо не

знаеше за полицата – каза Фаншоу, – но сега вече знае и ни притиска.

– Е, добре – казах аз, като станах от стола си. – Ще прескоча дотам.

– Дръж връзка с мен – каза Медъкс. – Трябва да се връщам в Сан Франциско. Ако нещо се издъни, пак ще дойда.

– Искаш ли да чуеш нещо за случая Джелърт, докато си тук?

Той погледна часовника си.

– Не, освен ако не се очертава някакъв гаф. Трябва да хващам самолета. Сега имаме друга задача. Със случая Джелърт ще се занимаваме ако и когато ни предявят иск.

– Както искаш – казах аз.

С Гудийър излязохме заедно от кантората. Навън той ми каза:

– И аз говорех за почивка! Това само на мен може да се случи.

– Защо се безпокоиш? – попитах аз. – Нали не се смяташ за виновен? Медъкс само си плямпа. Знаеш, че в нашия бизнес стават такива работи.

– Сигурно си прав – отвърна той унило. – Но да се разследват вече две от моите продажби е доста потискащо. Ти откри ли нещо, като посети мис Джелърт?

Поклатих глава.

– Нищо, за което да се хвана. Ти знаеше ли, че тя има сестра-близначка?

– Не. Какво общо има тук близначката?

– Не знам. Близначката е омъжена за един тип на име Джек Кон. А той има вид на мошеник.

Гудийър нетърпеливо щракна с пръсти.

– И за това ли ще нося вината пак аз?

Ухилих му се.

– Не се връзвай толкова, Алън. След като видях Сюзън Джелърт и Дени, разбрах, че и аз като теб бих се съгласил за тази полица. Те са приятна двойка.

– Знаех си, че така ще кажеш. – Бледото му лице просветна. – В тези двамата няма фалш. Ще ми се да се издигнат.

– Гледал ли си нейния номер?

– Искаше ми се, но го изпуснах. Струва ли си?

– Сензационен е за публиката, пред която играе сега, но не и за Ню Йорк. Подмята се чисто гола с една змия.

– Чух, че Хелън работи с теб.

– Така е. Опитваме се семейно да изкараме малко пари. Тя убеди Андрюс да й даде тази работа. Оставих я в Спрингвил, където семейство

Кон са пуснали котва. Държи ги под око.

– Какво общо има Кон? – попита Алън неразбиращо.

– Де да знаех. Хелън мисли, че има много общо. Женски инстинкт или нещо такова. Тя смята, че се подготвя някаква измама.

Изведнъж ми хрумна нещо.

– Срещал ли си някога един тип, казва се Бърнард Хофман? – попитах.

– Чувал съм за него – отвърна Гудиър. – Не го познавам. Защо?

– Занимава се със случая Джелърт. Пътищата ни се пресякоха, но той не поиска да каже за кого работи. Какво знаеш за него?

Гудиър изглеждаше стреснат.

– Само, че е частно ченге и при това не особено честно. Занимава се със случая Джелърт? Сигурен ли си?

– Знам, че се интересува от полиците. Преди три нощи е влизал с взлом в кантората на Дени, за да ги прегледа.

– Защо?

– Знам ли? Не ще да каже. Ако ми остане време, смятам да го притисна. Може и да го накарам да проговори.

Гудиър погледна часовника си.

– Е, аз изчезвам. Вече закъснявам за една среща. Обади ми се, ако изкопчиш нещо от Хофман.

Оставих го, измъкнах колата си от паркинга и се отпавих към булевард Бевърли Глен.

II

Карах по дългата лъкатушеща алея към резиденцията на Шърмън. Къщата беше точно такава, каквато си я представях, с всички обичайни украси, на които актрисите толкова държаха, за да покажат своя успех и финансово положение.

Имаше го и обичайния осветен плувен басейн, и няколко акра грижливо поддържани градини, обширни веранди, шезлонги, хамаци и шарени чадъри и накрая голямата, широко разпростряна къща с нейните близо 20 спални.

Полиция пазеше главния вход, но след като ми провериха документите, ме пуснаха. На входната врата имаше още полицаи – отегчени хора, които изглеждаха леко озадачени да видят себе си в такава пищна обстановка.

Бях въведен в главния хол от иконом с лице като бяла маска. Трима мъже и едно момиче разговаряха на нисък глас пред отворените прозорци.

Единият от мъжете се приближи до мен. Беше висок и гъвкав, с тясно загоряло лице, остра брадичка, тънки като черта мустачки и бледи нахални очи. Носеше жълта копринена риза, разкопчана около врата, тъмнозелени конопени панталони и кафяви обувки от телешки бокс. Върху тънката му космата китка имаше златна гривна. Не беше нужно да ми казва, че е Пери Райс. Бях виждал тук-там негови снимки с Джойс Шърмън и реших, че на живо ми харесва много по-малко, отколкото във вестника.

– Аз съм Хармъс и представям „Нашънъл Фиделити“ – казах аз. – Изпраща ме Медъкс от Юридическия отдел.

– Не се изтрепахте от бързане – каза Райс провлечено. – Вече ви бяхме отписали. Е, тъй като все пак накрая пристигнахте, не е зле да се запознаете с останалите. Мис Мира Лантис, секретарка на жена ми. – Той махна на момичето, което се обърна и ме погледна без никакъв интерес. Беше дребна и тъмнокоса, достатъчно мургава, за да се запитам дали няма малко мексиканска кръв.

Казах обичайните неща, които се казват в такива случаи. Тя не си даде труд да ми отговори.

– Мистър Хауърд Лойд – продължи Райс и махна към високия белокоп мъж, който идваше да се здрависа с мен.

Погледнах го с любопитство. Неговото име ми беше така добре известно, както това на Сам Голдуин. Като шеф на „Пасифик Пикчърс“ той беше един от най-богатите хора в света. Изглеждаше блед и изпит, а вдлъбнатите му очи изследваха лицето ми с объркваща настойчивост.

– Радвам се, че дойдохте, мистър Хармъс – каза той с дълбок и бавен глас. – Изглежда, на вашите хора не им е провървяло този път.

– Да – отвърнах аз. – Но и това е част от нашия бизнес.

– А ето и Миклин от Федералното бюро – продължи Райс, като кимна към един нисък, набит мъж, който тръсна брадичката си срещу мен и не понечи да се здрависа.

– Има ли вече някакви новини? – попитах го аз.

– Не. Всеки момент очакваме да получим инструкциите за откупа. Докато не ги чуем, не можем да направим кой знае какво.

– Тъй като вашата компания е длъжна да намери парите – каза Райс, докато си избираше цигара от златна табакера, – може би ще ми кажете кога ще успеете да ги съберете?

– Зависи от сумата – отвърнах аз. – Похитителите искат да им се плаща в дребни банкноти и обикновено предвиждат, че ще трябва да изчакат.

Той запали цигара. Бледите му очи шареха по мен.

– Ясно. А междувременно горката Джойс е в техните ръце. Колкото по-бързо подситеgurите една голяма парична сума, толкова по-добре ще бъде.

– Имате ли Някаква представа каква ще – бъде сумата?

Той ме погледна свирепо.

– Как бих могъл да имам?

– Не си ли губим времето – намеси се Лойд нетърпеливо. – Мистър Хармъс, ние мислехме, че ще е най-добре да донесете откупа, когато се получат инструкциите.

– Така ли? Много предвидливо от ваша страна. Значи сте решили да платите?

– Разбира се, че ще платим – каза Райс ядосан. – Искам съпругата ми да се върне.

Погледнах към Миклин.

– А вие? Искате ли да се плати откупа?

Той вдигна рамене.

– Аз бих се опитал да я намеря, преди да се простим с парите, но тъй като съм тук само неофициално, не мога да, направя нищо по въпроса.

– Бяхме предупредени да не намесваме полицията – каза Лойд. – Мистър Миклин е тук само като наблюдател. Щом дадем парите и мис Шърмън се върне, той ще се заеме със случая.

Погледнах към Миклин.

– Може би ще е малко късно – казах аз. – А кое ви кара да мислите, че мис Шърмън ще бъде върната?

– И аз това им повтарям – рече Миклин. – Не искат да ме чуят.

– Разбира се, че ще бъде върната – каза Райс, като изгаси цигарата си и веднага запали нова. – Защо не? За какво им е притрябвала на похитителите, след като си получат парите?

Хвърлих поглед на Миклин, но той леко поклати глава. Изглежда, нямаше никакъв смисъл да им казваме, че похитителите се чувстват сигурни, ако жертвите им са мъртви. Съгласих се с Миклин, че ако още не бяха стигнали до този извод, скоро щяха да открият това и без да им казваме.

– Тъй като ние сме длъжни да пратим откупа – казах аз, – полага ни

се да получим и малко информация. Съвсем сигурен ли сте, че нито вие, нито мис Лантис сте знаели къде отива мис Шърмън, когато е излязла с колата си онази вечер?

– Отговорих на всички въпроси, на които възнамерявах да отговоря – срязва ме Райс, като ми обърна гръб. – Полицията вече ме изтощи до смърт и да пукна, ако ви позволя да ме измъчвате още.

– Нямаме никаква представа – каза Лойд, – но Джойс често си тръгваше сама от студиото след работа. Шофирането нощем, изглежда, успокояваше нервите, й.

– Носеше ли със себе си някакъв багаж? – попитах аз.

Райс се обърна, за да се втренчи в мен.

– Да не би да намекувате, че жена ми ме е напуснала, когато е излязла?

– Половин милион долара е добра сумичка. Искам да се убедя, че е била отвлечена.

И Райс, и Мира Лантис застинаха. Лойд направи нетърпелив жест. Само Миклин остана равнодушен. Райс мръдна крачка напред и се изпреди пред мен, а бледите му очи святкаха.

– И какво точно искате да кажете с това?

– Искам да бъда сигурен, че тя не си е тръгнала и оставила бележката само за да ви обърка – отвърнах аз, като на свой ред се втренчих в него. – Искам да бъда сигурен, че някой, който знае за застраховката, не я е убил и сега не инсценира отвлечане с цел да грабне лесно половин милион. Мис Шърмън не е застрахована срещу убийство, а само срещу отвлечане. Също така искам да бъда сигурен, че тя и вие не сте скроили тази работа, за да припечелите малко джобни пари. Това е, което искам да установя.

– Ах, ти...!

Райс успя да се овладее с усилие. Яростта, която припламна в очите му, изчезна, сякаш осъзна, че се впуска в много опасна територия.

– С други думи вие и вашата скапана компания бихте изклинчили от плащането на откупа, стига да можете – каза той, а гласът му не беше много стабилен.

– Това е идеята – отвърнах бодро аз. – Ние плащаме, само ако се налага, а аз още не съм убеден, че се налага. Бих искал да видя стаята на мис Шърмън.

– Един момент – намеси се Лойд. – Мога да разсея едно от съмненията, които ви измъчват. Съвсем невероятно е Джойс да е избягала. Тя е по средата на снимането на филм и е твърде отдадена на киното, за да

се откаже от най-добрата роля в своята кариера. Не, не е избягала. В това съм напълно убеден.

– Сигурно ще загубите доста пари, ако снимането на филма се забави – казах аз.

– Хиляди. Работата е по-сериозна, отколкото можете да си представите. Вече сме похарчили три четвърти милион и ако тя не се намери, ще ги загубим. Тя трябва да бъде открита.

– Бих искал да видя стаята на мис Шърмън.

Мира Лантис тръгна към вратата. Последвах я по стълбите и по коридора към една голяма просторна стая, боядисана в зелен лак, с кафяви завеси, осветени огледала и легло с голяма възглавница в кафяво и зелено. Хубава стая за филмова звезда. Усетих, че ще се изгубя в нея.

– Тя взе ли със себе си някакъв багаж? – попитах аз, когато Мира щракна осветлението.

– Не.

Тя понечи да си тръгне, но аз се изпречих пред нея.

– И вие ли не знаете защо е излязла сама онази нощ?

Тъмните блестящи очи се взряха в моите. Тя се приближи още до мен.

– Пиеше като смок – каза тя меко. – През половината време не знаеше какво върши. Онази вечер беше пияна както всяка вечер. Не виждате ли, че те се опитват да скрият това? Често излизаше с колата и караше като луда. Те мислят само за филма. А трябваше да я настанят в болница.

Почесах се по врата и погледнах надолу към нея. Имаше такъв вид, от който ми мина през ум, че сигурно няма да ми издере лицето, ако я целуна.

– А, ето каква била работата... И от колко време продължава така?

– Месеци наред. Това може да е последният ѝ филм. Почти през цялото време трябваше да я водят за ръка на снимачната площадка.

– Значи отвличането, е станало в удобно време?

Тя не каза нищо.

– Мислите ли, че е била отвлечена?

– Защо не? Тя не беше достатъчно умна, за да измисли такава бележка.

– Може би се лъжа – казах аз, – но имам чувството, че не я харесвате много.

– Обичам я – каза тя. – Всички я обичат.

– И Райс ли?

– Не му се налагат. Тя е свързана с договор с него.

– Това вече е друго.

Тя посегна и намести вратовръзката ми. Лицето ѝ се озова много близо до моето. Отдръпнах се шест инча назад в сравнителна безопасност.

– А аз си мислех, че непристъпни детективи има само в книгите – каза тя и като ме побутна, тръгна бързо по коридора и надолу по стълбите.

Запалих една цигара, тъй като имах нужда от това и постоях замислен няколко мига. После затворих вратата и започнах методично да оглеждам стаята, без да знам какво търся, но като се опитвах да усетя атмосферата, съществувала вътре, преди Джойс Шърмън да излезе на своята, според мен, последна разходка е колата.

Тя имаше много дрехи – това можеше да се очаква. Изкопах също и доста бутилки бленди. Бяха скрити зад рокли, в шкафа за обувки и под купчини копринено бельо: както катеричка складира орехите си за черни дни.

В едно чекмедже открих 22-калибров револвер. Беше зареден, но с него не беше стреляно, поне доста дълго време. В същото чекмедже намерих и три неотворени шишета парфюм „Джой“ и това откритие ме накара да се поспра. Отвинтих една от капачките и подуших парфюма. Пред мен изникна тъмна алея, една забързана жена и голяма бърза кола. Това беше абсурдно, разбира се. Половината филмови актриси в Холивуд вероятно използваша „Джой“. Затворих шишето и продължих да търся. В кутия за шапки намерих скрита една ужасно изглеждаща кама с форма на шиш за лед, остра като игла. Това, наред с шишетата „Джой“, ме накара да ускоря претърсването. Насочих вниманието си към бюрото, което стоеше в еркърната ниша над градината. Едно от чекмеджетата беше пълно с документи: писма, стари договори, фотографии и изрезки от вестници. Под купчина писма имаше визитна картичка – малко мръсна и с начупени ъгълчета. Взех я: беше на Бърнард Хофман.

Докато стоях и я зяпах, а по гърба ми лазеха тръпки на възбуда, някъде долу иззвъня телефон.

III

Когато отворих вратата, с изненада видях, че лампите в кантората на Фаншоу още светят. Беше 19.45 ч. Не очаквах, че ще работи до

толкова късно. Но той не работеше. Четеше романче с крака върху бюрото, бутилка скоч до лакътя и пълен с угарки пепелник до ръката си.

– Ето те и теб – рече той и свали със замах краката си на пода. – Реших, че е по-добре да съм наоколо, в случай че ти потрябвам спешно. Обадиха ли се вече за откупа?

– Да, преди по-малко от час – казах аз, дръпнах един стол и седнах. – Ако можеш да отделиш малко от този скоч, ще се радвам да си сръбна.

Той наля две питиета и бутна към мен едната чаша.

– Страх ме е да попитам. Колко?

– Медъкс сигурно ще получи удар. Даже не си дават труд да хитреят. Обзалагам се, че знаят всичко за застраховката. Искат да ни оскубят за цялата сума – половин милион.

– По дяволите! – изпъшка Фаншоу – Кога?

– След четири дни. Парите трябва да бъдат в 5, 10 и 20-доларови банкноти. Не по-големи. Аз сам говорих с човека – казах. – Стори ми се доста изпечен. Точно след четири нощи ще се обади пак, за да даде инструкции за предаването. Няма намерение да ни остави време да нагласим капан.

– Е, поне набираме опит, нали? – каза Фаншоу, като се прозяваше. – Може би Медъкс няма да плати.

– Ще плати. Райс се е обадил във всички вестници. Разказал е цялата история около застраховката. Ще се наложи да платим.

– Е, май ще трябва да му съобщя новината. Доста работа ще ни се отвори, докато съберем тези банкноти. Нищо по-едро от 20 ли каза?

– Точно така. Оня тип звучеше като професионалист-отпих малко и продължих. – Ти знаеше ли, че мис Шърмън е алкохоличка?

– Тежък случай ли?

– От това, което чувам, този филм, върху който сега работи, може да ѝ е последен. Секретарката ѝ ми каза, че е трябвало да я водят за ръка по снимачната площадка.

Фаншоу ме загледа умислено.

– Чул съм такива слухове, разбира се, но не мислех, че е толкова сериозно. Как ти се видя Райс?

– Влюбих се в него. Разбираме се чудесно.

– Някакви идеи?

– Най-очевидната. Високо платена звезда се пропива до неспособност да работи. Съпругът ѝ решава да я изцеди до дупка, преди да е станало твърде късно. Урежда да бъде отвлечена и прибира откупа.

Фаншоу кимна.

– Да, може и да е така. Единствената спънка е, че той не е знаел за полицата.

– Не сме доказали това. Може и да му е казала. Идеята ми харесва.

– И какво ще правим?

– Нищо, преди да сме платили откупа. После ще наблюдаваме Райс. Ако чакаме достатъчно дълго, ще си проличи дали той е взел парите.

– А Джайс Шърмън?

– Обзалагам се, че тя няма да се върне.

– И аз също. Е, най-добре е да се обадим на Медъкс. Ще му кажа какво мислиш.

– Много ще се зарадва. За такава теория само би могъл да мечтае – станах. – Трябва да свърша една работа, преди да се прибера. Ако му трябва, ще бъда в хотел „Кълвър“ след около един час.

– О'кей. Ще се видим на сутринта.

Оставих го да звъни до Сан Франциско и излязох на улицата. Един минаващ таксиметров шофьор подаде главата си и ме погледна въпросително. Махнах му.

– Уилтшър роуд 55 – казах и седнах в таксито.

Уилтшър роуд беше на гърба на булевард Саут, мъждиво осветена улица от малки едноетажни паянтови къщи. Номер 55 беше самотен и тъмен, с малка неподдържана градина и разклатена дървена порта.

Казах на таксито да почака, минах по пътеката и почуках. Едва когато почуках повторно, чух движение, после вратата се отвори и една жена надникна.

– Кой е?

– Тук ли е мистър Хофман?

– Не.

Вратата започна да се затваря.

– Вие мисис Хофман ли сте?

– Какво ви влиза в работата коя съм?

– Имам спешна работа с мистър Хофман. Къде мога да го намеря?

Тя се поколеба, надникна, после взе решение и се дръпна встрани.

– Е, хайде, май е по-добре да влезете.

Последвах я в малка мръсна стая, пълна с овехтели мебели и много прах.

На грубата светлина на електрическата лампа видях, че е на около 35, тъмнокоса, немарлива и намусена. Все още имаше една евтина хубост и ако не се беше занемарила така, сигурно щеше да хваща окото. Носеше стар мръсен пуловер, облечен наопаки, а в средата на сивата ѝ

смачкана пола имаше голямо мазно петно.

– Вие ли сте мисис Хофман?

– Да речем, че съм аз – каза тя рязко. – Не мислете, че това е нещо, с което се гордея. Какво искате?

Предложих ѝ цигара. Тя я взе, прие и огънче и седна на разбитото широко канапе.

– Казвай, каквото ще казваш и по-бързо – продължи тя, – трябва да излизам след малко.

– Не знаеш ли къде е съпругът ти?

– Казах ти. За какво го Търсиш?

– За работа. Попаднах на него в Спрингвил. Миналата вечер. Може да изкара някой долар, ако го намеря.

Тя ме огледа с търсец поглед. В очите ѝ внезапно бе блеснал интерес.

– Ти ли си оня от застрахователното?

– Точно така. Казал ли ти е за мен?

– Той ли? – тя се изсмя презрително. – Той не ми казва нищо. Чух го да говори с някого по телефона. Каза, че те е срещнал. Ти си Хармъс, нали?

Кимнах и предпазливо се наместих в един от фотьойлите. Той ме издържа, макар и на косъм.

– Това кога беше?

– Преди три вечери.

– Знаеш ли с кого е говорил?

– Имам една идея.

– Кой?

На лицето ѝ се появи малка лукава усмивчица.

– Не говоря за работите на мъжа си. Той не би одобрил това.

– Тези работи в случая са и мои. Една 20 доларова банкнота ще ти бъде ли от полза?

Тя облиза бледите си устни и се размърда неспокойно.

– Може би.

Извадих една банкнота от портфейла си.

– Кой беше?

– Оная червенокосата, с която се вижда напоследък.

– Слушай сега, това е важно. Хайде, отпусни се малко. Не ме карай да ти тегля думите с ченгел. Стават 40: 20 сега и 20 като свършиш.

Плъзнах банкнотата по дръжката на канапето. Тя я грабна от ръката ми и я мушна отпред в пуловера си.

– Не ме издавай, че съм ти казала – рече тя. – Не бих го направила, ако не бях сигурна, че той няма да се върне.

– Кое те кара да мислиш така?

– Събра си багажа. Някой здравата го уплаши. Измъкна се, докато бях в кухнята. Не, той няма да се върне, а и прав му път.

– А онази червенкосата. Коя е тя?

– Не знам. Дойде тук преди около седмица. Аз ѝ отворих, но не можах да видя добре лицето ѝ. Носеше тъмни очила и широка шапка. Не бих я познала, ако я видя пак.

– Идвала ли е повторно?

Тя поклати глава.

– Но знам, че Бърни я виждаше от време на време, тъй като носеше пари. Срещат се късно през нощта.

– Знаеш ли защо го е наела?

Тя отново поклати глава.

– Казваш, че му е телефонирала преди три вечери?

– Да. Аз бях в кухнята. Чух, че говори по телефона. Реших да разбера какво е намислил. Слушах зад вратата. Говореше за убийство. Сигурна съм, че говореше с червенкосата.

– Можеш ли да ми дадеш някаква представа какво каза той?

Тя се замисли малко.

– Не си спомням точно. Мисля, че каза нещо такова: „Онова приятелче ме следеше. Името му е Хармъс, застрахователен детектив. Той знае, че съм бил в сградата. Не може да го докаже, но го знае. Ще се опита да ми припише убийството. Няма да се излагам на тази опасност за тоя дето духа. Трябва да те видя. Да, веднага. Донеси и пари. Ще се срещнем след половин час“ и затвори.

– После какво стана?

– Той излезе. Беше 12 без 15. Върна се в 12 и половина и отиде направо в стаята си. Мислеше, че съм си легнала. Сега имаме отделни стаи. След около 20 минути слезе с чантите си. Наблюдавах го от вратата на кухнята. Сложи багажа в колата и тръгна.

– Ти каза току-що, че е бил уплашен. Защо мислиш така?

– Защото беше. Беше бял като платно, потеше се и си мърмореше под носа. Никога не съм го виждала такъв. Явно беше уплашен – забъркал се е в някаква каша. Бях доволна, че си тръгна. Не искам да имам общо с каквото и да е. – Тя погледна към часовника на полицата. – Тази вечер съм на кино и ако не тръгна сега, ще закъснея.

– Само още един въпрос. Работеше ли и за някой друг, освен за

червенокосата?

– Не знам със сигурност. Занимаваше се с някои странни неща, постоянно го търсеха разни хора. – Тя стана. – Какво е това убийство, за което той говореше?

– Не знам – излъгах аз. – Ако бях на твоето място, бих стоял настрана. Нямах ли някаква представа къде е отишъл?

Тя поклати глава.

– Каза, че си го срещнал миналата вечер в Спрингвил – рече тя. – Аз даже не знаех, че е ходил там. Защо не си говорил с него тогава?

– Нямах възможност.

Тя ме погледна подозрително.

– Убил ли е някого?

– Не. Не знам за какво е говорил. – Дадох ѝ и другата двайсетачка. – Навъртай се тук още няколко дни. Може да се наложи да говориш с полицията.

– Е, май не ми пука – каза тя, като вдигна рамене. – Не могат да ми направят нищо.

Тя ме изпрати до входната врата и я отвори.

– Ако мъжът ти се свърже с теб, бих дал 100 долара, за да науча къде се намира – казах аз и минах край нея надолу по двете стъпала към пътеката. – Можеш да ме намериш в хотел „Кълвър“.

Докато говорех, погледнах дали таксито ме чака още. Чакаше ме. От другата страна на улицата, точно срещу отворената входна врата имаше голяма лимузина. Нямах я, когато дойдох, затова я погледнах с любопитство. Беше паркирана в сянката и не можех да видя дали има някой вътре. После изведнъж видях нещо да се движи през прозорчето на шофьора: нещо, което проблесна на слабата светлина на далечната улична лампа.

Моят таксиметров шофьор изкрещя дрезгаво за предупреждение. Той беше много по-близо до колата от мен и сигурно бе разпознал това, което се раздвижи.

– Внимавай! – изкрещях аз и се хвърлих назад в живия плет край пътеката.

Тъмната нощ беше раздрана от жълт блясък. Чу се приглушен пукот от ловджийска пушка и въздухът се изпълни със свистене. Нещо болезнено се впи в лявата ми ръка. Усетих само смътно как колата се отдалечава. Очите ми бяха приковани върху мисис Хофман, която пое цялата сила на удара. Тя бе отхвърлена назад в хола. Ръцете ѝ немощно шареха по разкъсаните ѝ гърди, а коленете ѝ се подгънаха под нея. Тя се

просна на пода с лице върху вехтия килим. Когато успях да се измъкна от живия плет и да стигна до нея, тя беше вече мъртва.

СЕДМА ГЛАВА

I

Единствената светлина в стаята идваше от настолната лампа, която хвърляше светло петно върху бюрото и килима.

Полицейски капитан Хакет търкаляше един молив напред-назад върху попивателната. В сянката, далеч от осветената част, Миклин дъвчеше угаснала пура и се мръщеше на тавана, докато Фаншоу непрекъснато триеше очи с длани и се прозяваше. Той вече си беше легнал, когато му се обадох от полицейския телефон, за да го извикам в управлението. Аз седях до бюрото и се грижех за болната си ръка. Бяха извадили 4 сачми от левия ми бицепс и сега бях в лошо настроение.

– Никаква представа ли нямаш кой е стрелял? – попита рязко Хакет, без да вдига глава.

– Никаква. Както ти каза и таксиметровият шофьор, той не е сигурен даже дали убиецът е бил мъж или жена и е бил твърде уплашен, за да вземе номера на колата. А аз бях твърде уплашен, дори за да помисля да опитам.

– В кого се е целил – в теб или в мисис Хофман?

– Струва ми се, че в мен.

– О'кей – каза Хакет, като изведнъж вдигна поглед. – Да видим дали ще можем да подредим тая работа. Да започнем отначало. Защо отиде в къщата на Хофман?

– Открих, че той работи за Джойс Шърмън. Надявах се да го накарам да се разприказва и да ми каже за каква работа е ставало въпрос – продължих, като описах как бях намерил визитката на Хофман в чекмеджето на Джойс и какво бях чул от мисис Хофман. – Обзалагам се, че Джойс е трябвало да се срещне с Хофман вечерта, когато е изчезнала.

– Мислиш ли, че той я е отвлякъл? – попита Фаншоу.

Поклатих глава.

– Започвам да мисля, че не е била отвличена. Идеята ми е, че тя и Хофман са скроили заедно отвличането, за да си поделят парите от откупа.

– Свети Петре! – експлодира Фаншоу. – Как ти хрумна това?

– От думите на мисис Хофман. Тя чула Хофман да иска пари от Джойс. Бил решен да изнудва Джойс. Той и тя били замесени в

убийството на портиера на една административна сграда на 4-та улица.

– Джо Мейсън ли имаш предвид? – попита рязко Хакет. – Човекът, който беше наръган с нож в четвъртък вечерта?

– Да. Нощта на отвличането. Случайно бях в района онази вечер и видях една жена да излиза от алеята, водеща към вратата на Мейсън. Миришеше на парфюм „Джой“. В съседния китайски ресторант попаднах на Хофман. Поради някаква причина Джойс се интересува от зас-трахователните полици на едно момиче на име Сюзън Джелърт. Джойс наела Хофман, за да открие къде се пазят полиците. Когато той ги намерил в кантората на нейния импресарио, Джойс отишла заедно с него да ги прегледа. Мейсън може би ги е чул да влизат. Той бил наръган, докато Хофман инсценирал грабеж в друга кантора, за да скрие истинския мотив на тяхното влизане.

– Искаш да ми кажеш, че Хофман е убил Мейсън ли? – попита Хекет.

Поклатих глава.

– Съвсем сигурен съм, че той не е знаел за смъртта на Мейсън до пристигането на црлицията.

– Тогава кой го е убил?

– Не проверихте ли онзи нож, който ви дадох?

Хакет се поколеба, после посегна към – телефона. Поговори, изслуша отговора и каза:

– Добре. Продължавай, Джак – и затвори.

Сивите му очи ме погледнаха твърдо.

– Къде намери този нож, Хармъс?

– С него е бил убит Мейсън, нали?

– Така изглежда. Съответства на раната, а и кръвта, която намерихме върху дръжката, съответства на кръвната група на Мейсън.

– Намерих го в спалнята на Джойс. Обзалагам се, че тя го е убила.

Тишината, която последва, беше наелектризирана.

– Можеш ли да го докажеш? – попита меко Хакет.

– Аз май не, но Хофман може. Секретарката на Джойс ми каза, че Джойс е алкохоличка. Докато претърсвах стаята ѝ, открих достатъчно доказателства за това. Възможно е Мейсън да я е изненадал и тя да го е наръгала в пиянска паника.

Хакет потърка; синеещата си брадичка. Май не си падаше по тази идея.

– Да оставим това засега. Каква е онази Джелърт, за която говореше?

– Това е дълга история и някак се връзва с тази, макар че не знам как.

Разказах му за полиците за злополука. Дадох му всички факти, включително и за нашето посещение на Мъртвото езеро, но не му казах, че бяхме влизали в кантората на Дени.

– Но защо Джойс Шърмън би се интересувала от тази жена? – попита Миклин. – Няма логика.

– Де да знаех. Ако разбере това, може и да ми стане ясно защо бях издадени онези необикновени застрахователни полици.

– Ще търсим Хофман – каза Хакет. – С това ще започнем.

– Все още не разбирам защо твърдиш, че мис Шърмън не е била отвлечена – рече Фаншоу.

– Погледни нещата така – казах аз. – Представи си, че Хофман е решил да я изнудва за убийството на Мейсън. Джойс разбира, че той може да я ограби до шушка. Съгласява се да се срещне с него и да му даде каквото може, а после да изчезне. Не знам каква е банковата ѝ сметка, но ако съдя по начина ѝ на живот, съмнявам се да има много излишни пари. Ако изчезне, тя ще скъса с огромните приходи, с които е свикнала. Трябвало е да се измъкне, без да остане с празни ръце. Сега се застрахователната полиция срещу отвлечане. Половин милион е точно сумата, която ѝ трябва. Разбира обаче, че няма да може да се справи сама. Решава да се свърже с Хофман. Срещат се и тя му казва за своя план. Написва бележката за откупа. Двамата оставят нейната кола на булевард Футхил и заминават с колата на Хофман. Сега им остава само да приберат откупа, да си поделят парите и да изчезнат. Как ти се струва тази идея?

– Ти си пълен с идеи – каза Хакет уморено. – Това са само предположения. Нямаме никакво доказателство. Не казвам, че не е станало така, но идеята не ме грабва. Ще търся Хофман. Той е ключът към всичко.

– Това ми харесва – рече Фаншоу. – Най-добре е веднага да кажем на Медъкс. Не виждам защо трябва да плащаме откупа сега. Ако на Лойд толкова много му трябва мис Шърмън, да даде сега парите, а ако отвлечането се окаже истинско, ние ще ги върнем.

– Ние ще трябва да платим – казах аз. – Райс е разказал всичко на пресата. Не можем да си позволим да откажем при цялата тази публичност. Ще трябва да дадем откупа, освен ако не докажем, че тя е убила Мейсън, а за това имаме само три дни.

– Но ние сме го доказали, не е ли така? – каза Фаншоу. – Парфюма, визитката в чекмеджето, ножа в кутията за шапки. Какво повече искаш?

– Хиляди жени използват „Джой“ – казах аз, – а ножът и визитката може и да са били подхвърлени в стаята ѝ. Това не е доказателство.

Фаншоу се обърна към Хакет.

– Кога се надявате да намерите Хофман?

Хакет сви рамене.

– Утре, другия месец, догодина. Зависи от пречките, на които ще се натъкнем.

– Хубава работа – каза Фаншоу горчиво. – Разбираш ли, че ако не го намерите до три дни, ние ще изгубим половин милион?

– Не е нужно да ми го казваш – рече Хакет, като бутна назад стола си. – Ще се заема с работата веднага. – Той хвърли поглед към Миклин. – С оглед на това ново развитие на нещата, може би трябва да започнем издирването на мис Шърмън.

– Да – каза Миклин, – и по-добре е да го направим тайно. Ако Райс узнае, че подозираме жена му в убийство, сигурно ще ни даде под съд.

– Ще ви оставим да се организирате – каза Фаншоу. – Хайде, Стив, нека да поспим малко.

Като излязохме на улицата, аз казах:

– Трябва да продължите да събирате парите за откупа. Ако Хакет не намери мис Шърмън и Хофман, ние сме загубени.

– Ще говоря с Медъкс. И освен това, Стив, пази се. Ако са се целили в теб, може да опитат отново.

Когато се върнах в хотела, като предпазна мярка заключих вратата на спалнята си и сложих пистолета под възглавницата.

II

Както бях предвидил, всички сутрешни вестници разказваха историята за застраховката срещу отвлечане и правеха от това страхотна сензация. Бяха интервюирали Медъкс и под натиска на обстоятелствата, той бе принуден да признае, че компанията ще плати откупа, ако Джойс Шърмън не бъде намерена преди да се получат инструкциите за предаването му.

Нямаше какво да правя до получаването на инструкциите за откупа и тъй като ръката ми беше малко възпалена и схваната, реших да си почина, преди да дойде време за действие.

Обадих се на Пийт Ийгън за новини от Хелън. Той ми каза, че тя е горе на езерото и че самият той ходел от време на време с нея, за да

наблюдават заедно. От начина, по който говореше, заключих, че Хелън си върши добре работата, а той, изглежда, се забавляваше чудесно.

– Тя ми каза, ако се обадите, да ви предам, че е добре и да не се безпокоите. Ще ви се обади по някое време довечера, ако сте там.

Когато Хелън наистина се обади вечерта, не й казах, че съм ранен. Знаех, че ако тя сметне, че има опасност да се опитат повторно да ме напълнят с олово, ще се върне веднага. А както вървяха нещата, добре бе, че тя реши да остане горе на Мъртвото езеро.

Казах й, че Хофман е изчезнал и че сега имам сигурно доказателство, че Джойс Шърмън е убила Мейсън. Тя беше толкова изненадана от това, колкото и аз самият.

– Не мога да разбера – каза тя, а гласът й звучеше много отдалечен по пукащата линия. – Защо, за бога, една прочута филмова звезда ще се интересува от застрахователните полици на една неизвестна стриптизьорка. Каква е връзката?

– И аз не мога да си го обясня. Цялата работа ме озадачава.

И наистина беше така. Колкото повече мислех за това, толкова по-мътно ми изглеждаше.

Въпреки че аз се бях поотпуснал, полицейското управление се беше впрегнало да търси Хофман. Но, независимо от интензивното дирене, не бе открита никаква следа нито от Хофман, нито от Джойс Шърмън. Часовете се изнизваха и ставаше все по-ясно, че ще бъдем принудени да платим откупа.

Ако не беше огромната публичност, която застраховката получи в пресата, сигурен съм, че Медъкс щеше да намери някакъв начин да изклинчи от плащането. Той смяташе, че моята версия, че Джойс Шърмън е убила портиера, обяснява нейното изчезване и беше бесен от това, че ще трябва да посрещнем иска.

Фаншоу беше събрал парите за откупа, които се пазеха от въоръжена охрана. Никога не бях виждал такава купчина пари. Бяха сложени в два големи куфара, за да се пренасят по-лесно.

На третия ден следобед – деня, в който очаквахме да получим инструкциите за предаване на откупа, аз, Медъкс, Фаншоу и Миклин се срещнахме в кантората на Фаншоу.

Миклин нямаше какво да ни съобщи, а когато пристигна и полицейски капитан Хакет, един поглед върху неговото потъмняло, намръщено лице бе достатъчен, за да ни покаже, че и той нямаше какво да ни каже.

– Този тип трябва да е все някъде! – беснееше Медъкс, крачейки

нагоре-надолу. – Ще се увътрим с половин милион, само защото всички вие сте сбирщина от проклетите некадърници!

– Той може и да е извън страната – изръмжа Хакет. – Ако имаш някакви идеи, дай ги, вместо да ми викаш.

– Не смятам да те уча как да си вършиш работата! – сръза го Медъкс. – Имам си достатъчно грижи с моята собствена работа поради тези налудничави полици, които моята компания акцентира.

– По-добре да тръгвам за къщата на Шърмън – казах аз, уморен да го слушам. – Щом получа инструкциите, ще ви телефонирам тук. С малко късмет може да успеем да скроим и някой капан.

– Никакъв шанс – каза Хакет. – Ще те изпратят на другия край на страната, преди да получиш окончателните инструкции. Добре познавам похитителите. Те непрекъснато очакват капан.

– Защо не му дадем радиокола? – попита Миклин. – Така ще може да държи връзка с нас. Ще пуснем глутница коли на миля около него, но без да се виждат.

– Е, това вече е страшна идея – каза Медъкс. – Първата умна идея, която чувам. Какво ще кажеш, Хакет?

– Така е – каза Хакет. – Ще уредя всичко веднага. На никого нито дума за това Хармъс. Когато Миклин донесе откупа, ще ти докара една от най-бързите и добре екипирани полицейски коли. Ще наредя да де-монтират антената на радиото. Не бива да се издаваме с нищо.

– Добре – казах аз. – Е, ако това е всичко, да тръгвам.

Като пресичах тротоара към мястото, където бях оставил колата си, наскочих на Алън Гудиър, който бързаше за кантората на Фаншоу.

– Хей, здрасти – спрях се аз. – Пожелай ми късмет. Отивам у Шърмън. Очакваме инструкциите за откупа.

– Значи не са я открили?

– Не, нито пък Хофман.

– Значи ще платим? – Той изглеждаше блед и разтревожен. – Искате ми се никога да не ми бе хрумвало да й продавам тази полица.

– Остави това. Послушай ме и не влизай там, освен ако не ти се налага. Медъкс е вътре и както обикновено се е разбеснял като див бивол.

Гудиър направи гримаса.

– Тогава няма да влизам. Дойде ми до гуша от него. Какъв шанс имаме да проследим парите, Стив?

– Искате да кажеш като излязат от ръцете ми ли? Никакъв шанс. Банкнотите са твърде дребни. Фаншоу дори нямаше време да им вземе номерата.

– Значи, ако похитителите не бъдат хванати, ще загубим всичко?

– Май да, но такъв е животът. Поне получихме доста безплатна реклама.

– Полицията не може ли да им скрои някакъв капан? Сигурно може да се направи нещо.

– Ще ми дадат радиокола – казах аз, – но си дръж езика зад зъбите. С малко късмет може и да ги сгасим. Ще бъда във връзка с полицията, която ще се движи само на около миля от мен, но без да се вижда.

Лицето на Гудийър светна.

– Това е хитро, но внимавай, Стив. Звучи малко опасно.

– Е, май все някак трябва да си изкарвам парите. Сетих се какво исках да те попитам. Когато си говорил с мис Шърмън, тя как ти се стори?

– В какъв смисъл?

– Чух, че е безнадеждна алкохоличка. Видя ли ти се такава?

Той поклати глава.

– Не забелязах нищо подобно. Изглеждаше напълно разумна, когато говорехме по работа.

– Видя ли секретарката ѝ: тъмнокосо момиче с тънка талия и вид на мексиканка?

– О, да. Тя ме заведе при мис Шърмън.

– Значи тя знае, че мис Шърмън е сключила тази полица? Гудийър отново поклати глава.

– Тя знаеше, че ще говоря за подновяването на застраховката срещу грабеж и пожар. Не знаеше нищо за новата застраховка.

Изпухтях.

– Ужасно нещо е да си детектив. Удрям на камък по 10 пъти на ден. Е, хайде. Трябва да бързам.

– Желая ти късмет, Стив. Искаше ми се да дойда с теб. Чувствам се отговорен.

– Остави това – казах аз, потупах го по рамото и влязох в колата.

След десетина минути стигнах жилището на Шърмън. Беше 6 и петнадесет. Двама строги на вид полицаи пазеха главния вход. Пуснаха ме, след като доказах кой съм.

Пери Райс, облечен в бели спортни панталони и фланелка без ръкави, крачеше нагоре-надолу по терасата.

– Качвайте се – викна той, като се наведе над перилата. – Имате ли някакви новини?

– Никакви, обадиха ли се вече?

– Не. – В очите му имаше трескав блясък, а пръстите му нервно

потрепваха. – Носите ли парите?

– Готови са. В момента са в кантората на нашия филиал. Щом се обадят похитителите, Миклин ще ги докара.

– В дребни банкноти, както казаха ли?

– Да.

Той извади кърпичка и изтри лицето си.

– Добре. Не искам нещо да се обърка. Искам жена ми да се върне.

Изсумтях и погледнах с надежда към една маса, отрупана с питиета. Той проследи погледа ми.

– Налейте си – каза ми рязко. – Ще трябва да ме извините. Имам да върша много неща.

Той тръгна по терасата и изчезна през рамката на прозореца.

Налях си голямо уиски със сода и седнах. На терасата беше много тихо и горещо. Изгледът към градината щеше да задържи вниманието ми, ако нямах на главата си толкова неща. Чудех се – ако Джойс Шърмън наистина беше убила Мейсън – как ли ще преживее загубата на целия този лукс и къде ли се крие. Седях замислен около половин час, после осъзнах, че времето си тече, а на мен ми става нетърпимо горещо и реших да потърся някого, с когото да поговоря – за предпочитане Мира Лантис или който и да е, вместо да чакам тук сам.

Разходих се, надникнах през рамката на прозореца в една празна стая и продължих до края на терасата.

Стълби водеха надолу към розовата градина и аз тъкмо се колебаех дали да слеза и да разгледам розите отблизо, за да се занимавам с нещо, когато чух гласове.

Ослушах се за момент и разбрах, че гласовете идват от отворения прозорец надблизо. Приблжих се тихо с намерението да си намеря компания.

И тогава един глас ме закова наред път: гласът на Мира Лантис.

– Как можеш да говориш така? – казваше тя. – Тя може да се върне. Ти не знаеш със сигурност.

Придвижих се бързо и безшумно до стената и до прозореца, като внимавах да не ме видят.

– Слушай сега – каза Райс, – тя няма да се върне. Не мога да ти кажа откъде го знам, но знам. Щом платят откупа, можем да се махаме. Ти искаш да дойдеш с мен, нали?

– Да, желая това повече от всичко на света, но няма да мръдна от тук, докато не се уверя, че тя няма да се върне.

– Казвам ти, че няма да се върне! – сряза я Райс, а в гласа му имаше

сърдита стържеща нотка. – Дори ако не са я убили досега, тя не може да издържи без алкохол през цялото това време. Видя ли в какво състояние беше, когато излезе онази нощ?

– Не трябваше да я пускаш, Пери. Не ми е притрябвала, но ми прилоша, като я видях да потегля с колата в това състояние. Трябваше да я спреш!

– Да я вземат дяволите! – каза злобно Райс. – Доволен съм, че тръгна. По-добре да се беше пребила онази нощ, вместо да я отвличат.

– Пери, аз трябва да знам. Наистина ли е отвличена?

Изведнъж настана тишина, после той попита със стържещ глас:

– Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

– Пери, не ме гледай така – в гласа й звучеше уплаха. – Защо си така сигурен, че тя няма да се върне? И ако заминаваме за Париж, откъде ще вземем пари? Мили, моля те, кажи ми истината. Знам, че тук няма пари. Не съм глупачка. Аз плащам всички сметки. Тя дължи хиляди, и ти също. Как смяташ...?

– Ще млъкнеш ли? – изръмжа Райс. – До гуша ми дойде. Ако не искаш да вървиш с мен, кажи и ще тръгна сам.

– О, Пери, моля те, не говори така. Знаеш, че искам да дойда с теб. Обичам те. Моля те...

– Тогава млъкни и престани да задаваш въпроси. Остави ме сам. Имам да свърша много неща, ако ще тръгваме скоро. Върви и си намери някаква работа.

Тихо се отдръпнах от прозореца и когато вече не можеха да ме чуят, се затичах по терасата към мястото си. Преди да успее да седна обаче, пронизителен телефонен звън раздра напрегнатата, нажежена тишина.

III

Бях се насочил към отворения висок прозорец, когато Райс се появи. Лицето му беше преbledнало, а в очите му имаше жестоко вълче изражение, което ме стресна.

– Може да са похитителите – каза той. – По-добре вие да се обадите. Побързайте!

Той ми посочи стаята. Стигнах до телефона с три крачки и вдигнах слушалката.

– Жилището на Шърмън – казах аз.

Последва дълга пауза, после приглушен глас каза:

– Кой е на телефона?

– Хармъс, „Нашънъл Фиделити“ – казах аз, разпознавайки гласа, който бях чул преди, когато бяха получени първите инструкции.

– Пригответе ли парите?

– Готови са.

– В дребни банкноти ли?

– Не по-едри от 20.

– Добре. Слушай сега. Знаеш ли Елмо Спрингс?

Казах, че го знам. Елмо Спрингс беше малко градче на около 100 мили северно от Лос Анжелос, горе в планините.

– Имаш три часа, за да стигнеш дотам, затова трябва да се стегнеш – продължи гласът. – По-нататъшни инструкции ще получиш в бензиностранцията „Блу трайангъл“. И слушай, ако решиш да правиш номера, ще стане доста зле за мацето.

– Не се стягай – казах аз. – Искаме само мис Шърмън да си дойде. Вие ще си получите парите, но ние каква гаранция имаме, че ще ни я върнете?

– Мислиш ли, че искам да я задържа? Тая кучка ме разорява. В алкохола, който изпива, може да заплава яхта.

– Доведи я на телефона. Искам да говоря с нея.

– Тя не е тук, приятелче, а дори и да беше, щеше да е твърде гипсирана, за да говори.

– Как ще ни я предадете?

– Плати мангизите и ще ти кажа. А сега се размърдай. Искам парите след три часа.

Чу се остро щракване и връзката прекъсна.

Докато набирах номера на Фаншоу, казах на Райс:

– Елмо Спрингс след три часа. Там ще получа други инструкции.

– Какво каза за Джойс? – попита Райс зададено.

– Щом получи парите, ще ни каже къде да я намерим.

Телефона вдигна Хакет. Казах му къде трябва да отиде.

– О'кей – каза той. – Веднага ще изпратя колата. Ще имаме 10 коли около Елмо Спрингс, преди да стигнеш там. Дръж връзка и успех!

Благодарих му и затворих.

Райс се приближи.

– Нали не подготвят някой капан? – настоя той.

Поклатих глава.

– Няма как да стане. Освен това и ние, както и вие, сме загрижени

за връщането на съпругата ви.

Той ме загледа втренчено, промърмори нещо под носа си и излезе.

Отидох на терасата. След 10 минутно чакане видях една кола да се приближава бързо по алеята. Изтичах надолу по стълбите да я посрещна.

Миклин и Медъкс слязоха. На задната седалка можах да видя двата куфара с парите.

– О'кей – каза Миклин. – Тръгвай. Дръж връзка с нас. Ще бъдем точно зад теб, но без да се виждаме. Ако имаме късмет, може да го хванем.

Качих се в колата.

– Ще ви се обадя в Елмо Спрингс... – започнах, когато внезапно се появи Райс. Преди Миклин да успее да го спре, той отвори широко вратата на колата и погледна свирепо към късовълновия радиоапарат.

– А, това гласите, значи? – изръмжа той. – Дявол да го вземе! Не ви ли казах да не се правите на хитри! Излизайте от тази кола!

– Стой си там! – излая Медъкс и го бутна назад. – Аз дърпам конците тук. Това са наши пари и...

– Той няма да тръгне с тази кола! – беснееше Райс и се бореше да стигне до мен. – Ако нещо се случи с Джойс...

Запалих колата, обърнах бързо и изчезнах надолу по алеята, като оставих Медъкс и Миклин да се оправят с Райс.

Наближаваше 7 часа, когато напуснах жилището на Шърмън. Попаднах в доста тежък трафик в Лос Анжелос, което ме позабави, но щом излязох от града и тръгнах по шосето, започнах да наваксам. По дългия лъкатушещ планински път беше трудно да се кара бързо, но аз поддържах добра средна скорост и на половината път имах вече 10 минути аванс.

Спрях на една пуста отсечка от пътя, за да се запозная с радиоапарата. Изправих късата стоманена антена и изпратих позивен сигнал. Хакет отговори почти веднага.

– Аз съм точно извън Ла Канада – казах в микрофона. – Само проверявам да видя дали мога да боравя с това нещо.

– Чувам те добре – избумтя гласът на Хакет. – Продължавай. Ние сме на около половин миля зад теб.

– Следващия път ще ви се обадя от Елмо Спрингс.

Изключих, свалих антената и продължих по магистралата Анджелис Крест към Кейджън. Оттам пътят беше по-лесен и се движех добре, като пристигнах в Елмо Спрингс 5 минути по-рано от предвиденото. В

далечния край на главната улица забелязах триъгълен знак от сини неонов светлини.

Влязох в късата алея на зле осветената бензиностанция. Това беше самотно местенце с три помпи и една барака, която служеше за офис.

Приблужи се служител с бяло сако.

– Напълни догоре – казах аз и излязох от колата да се разтъпча. – Името ми е Хармъс. Очаквам съобщение от един човек, който каза, че ще го остави тук. Получаваха ли сте нещо?

– Разбира се – каза служителят. – Имам писмо за вас. Ще го донеса.

Той влезе в бараката и веднага се върна с един плик, адресиран до мен с главни печатни букви. Взех го и се отдалечих от колата към единствената лампа над бараката.

Бележката беше кратка:

„Продължавай към Каньон Пас. Следващи инструкции – под един камък в основата на знака за магистрала.“

Пъхнах бележката в джоба си и се върнах при служителя, който завинташе капачката на резервоара.

– Как изглеждаше човекът, който ти даде бележката? – попитах.

– Не го видях. Преди половин час се обадиха по телефона, за да ми кажат, че тук е оставена бележка за вас. След 10 минути намерих бележката на бюрото си, заедно с няколко долара. Малко мистериозно, нали?

– Да. Сигурен ли си, че не си го видял? Би могъл да изкараш 10 долара, ако го беше видял.

Лицето на служителя помръкна.

– Честна дума, господине, не го видях. Леле! 10 долара!

Дадох му 5 долара.

– О'кей и благодаря. Как да стигна до Каньон Пас?

Той ме упъти.

– Колко далече е според теб?

– Около 30 мили. Щом излезете от главния на планинския път, не можете да го изпуснете. Има само един път дотам.

Благодарих му отново и потеглих. Когато изминах 1 миля, спрях, излязох от колата, нагласих антената и се обадих на Хакет.

– Отправям се към Каньон Пас – казах, когато се свързах с него. – Имам писмени инструкции, но служителят не е видял човека, който е оставил бележката. Знаеш ли къде е Каньон Пас?

Хакет изруга тихо.

– Знам го. Дотам има само един път и няма как да се скрием. Това приятелче има акъл. – Не можем да те последваме, Хармъс, без да се

издадем. Ще ни види.

– Докато стигна там, съвсем ще се стъмни. И сега е доста тъмно. Няма ли да се справите без фарове?

– Никакъв шанс. Чакай да видиш какъв е пътят. И с фарове е лошо, а без тях е направо самоубийство.

– Тогава какво ще правите?

– Ще чакаме долу. Ще изпратя 3 коли да заобиколят планината, за да блокират другия край на пътя, но дотам е доста далеч и не смятам, че ще стигнат навреме.

– Значи отсега нататък съм сам, така ли?

– Май да. Всичко, което можем да направим, е да блокираме пътя, по който ще слезе. Поне няма откъде другаде да мине.

– Това е чудесно, що се отнася до откупа, но не е особено здравословно за мен. Представи си, че на оня му хрумне да ме очисти?

– Предупредих те, че тая работа е опасна – каза Хакет. – Ако не искаш да се заемеш, стой там, докато те настигнем и Миклин ще продължи.

– Ще се справя – казах аз. – Ще ти се обадя, като стигна до Каньон пас.

– Добре – отвърна Хакет. – Веднага ще махна колите. Не бързай много. Искам малко време за моите хора да блокират другия изход.

Оставих апарата и запалих колата. И ТОГАВА НЕЩО ХЛАДНО И ТВЪРДО СЕ ВПИ В ТИЛА МИ. Шокът почти ме уби. Знаех какво е това – пистолет. Стоях замръзнал, с ръце вкопчени в кормилото и очаквах главата ми да бъде пръсната.

– Не мърдай и не се обръщай – изръмжа приглушен глас в ухото ми – или ще ти разплискам проклетия мозък в скута.

Добре, бях изплашен. Признавам си. Бях изплашен до смърт. Познах приглушения глас. Похитителят седеше точно зад мен!

Сигурно бе влязъл отзад в колата, докато служителят е пълнил резервоара. Значи той му бе съучастник. Излизаше, че аз няма да се измъкна жив, за да издам служителя на полицията.

– Тръгвай! – продължи гласът. – Прави, каквото ти казвам или това ще бъде последната ти погрешна стъпка. – Хладното дуло на пистолета се впи във врата ми и изпрати студени тръпки по гръбнака ми.

Включих на скорост и тръгнах надолу по пътя. След около 1 миля гласът каза:

– Завий наляво и продължавай.

Вместо да се насочвам към Каньон Пас, сега се отдалечавах от него

и от всякаква възможна помощ. Пот се стичаше по носа ми и падаше по ръцете ми. Бях доволен, че Хелън не е тук да ме види. В този момент у мен нямаше нищо героично, нито пък храбро.

– Значи се правиш на хитър, така ли? – каза подигравателно гласът.

– Е, ще видим кой е по-хитър. Знаем с кого си имам работа.

– Никога не се обзалагам с непознати – казах аз раздражен, че гласът ми звучеше като крякане на жаба. – Къде отиваме?

– Карай и не говори, че ще те тресна!

Карахме по заобиколните пътища, завивахме наляво, после надясно, после отново наляво. Нямах и най-слаба представа къде се намирам. Карах още поне 20 минути, после гласът каза:

– Добре, това е достатъчно. Спри тук.

Бяхме на тесен пуст път, обграден от едната страна с пелин и храсталаци, а от другата от мрак и празнота. Беше самотно и тихо като в ковчег. Далече долу виждах няколко разпръснати светлини на коли, които се изкачваха по планинския път. Хладен въздух лъхна лицето ми и не бях сигурен дали височината или страхът правят дишането ми трудно.

– Какво стана с Джойс Шърмън? – попитах аз, като спрях колата.

– Ти какво мислиш? Умря от мъка по дома. Млъквай сега и прави каквото ти кажа. Викни ченгетата й им кажи, че си в Каньон Пас. Направи го убедително, иначе ще те надупча.

– Умряла? Искаш да кажеш, че сте я убили?

Получих удар по главата, от който ми излязоха звезди пред очите.

– Млък! – изръмжа гласът. – Викни ченгетата!

Свързах се с Хакет.

– Аз съм на Каньон Пас – казах му. Пот се лееше от мен. Сега пистолетът беше опрян в дясното ми ухо и аз знаех, че щом свърша да говоря с Хакет, ще бъда убит.

– Кажи му, че ще оставиш парите до знака според инструкциите – изшептя гласът.

– Тук трябва да се плати, Хакет – казах аз в микрофона. Дясната ми ръка се движеше бавно и предпазливо към дръжката на вратата. – Трябва да оставя парите до пътния знак.

– Никой ли няма наоколо? – попита Хакет.

– Не.

Наближаваше решителният момент. След миг Хакет щеше да изчезне от ефира. Сигурно бяхме на мили от Каньон Пас. Този главорез трябваше само да ме пречука, за да грабне парите и да изфиряса.

– Е, добре – каза Хакет. – Хвърляй парите и тръгвай обратно. Като видиш червена лампа, щракни с фарове три пъти, иначе ще бъдеш застрелян. Довиждане засега.

Бутнах дръжката и усетих, че вратата се отваря. Щом линията утихна, ударих нагоре, отклоних пистолета и се хвърлих навън. Последва блясък и грохот от стрелба. Претърколих се отчаяно отстрани на пътя, а пистолетът отново изгърмя. Един куршум пръсна кал в лицето ми. Запълзях като обезумял към парапета. Сега вече го виждах. Беше излязъл от колата: ниска, широкоплещеста фигура, която тичаше към мен. Нямах време да си извадя пистолета. Можеше да ме види, а трети път нямаше да пропусне да ме уцели.

Когато се приближи и се прицели, аз направих страхотен скок и се хвърлих от пътя в тъмното, празно пространство.

ОСМА ГЛАВА

I

Хакет хвърли фаса си в кошчето за боклук и със свистене пое дълбоко въздух през носа си.

– Значи си сигурен, че онзи не е бил Хофман?

– Не, не беше Хофман – казах аз и отпуснах краката си, които ме боляха.

Беше 2 и 20 минути през нощта. Чувствах се така, сякаш бях прегазен от влак. Ако не беше една кола с хора, пътуващи към Лос Анжелос, които чуха виковете ми, сега нямаше да бъда тук. Търкалянето ми надолу по склона беше преживяване, което щеше да сподобя сънищата ми много нощи занапред.

– Хофман е висок и едър. Този беше нисък и набит. Пипнахте ли служителя в бензиностанцията?

– Когато стигнахме, той вече не можеше да ни е от полза. Твоето приятелче му беше пръснало черепа.

– О, по дяволите! Надявах се, че ще го накараме да проговори. Е, май ни надхитриха. Райс как го приема?

– Говори за заминаване – каза Миклин. – Сега изглежда сигурен, че жена му е мъртва!

– Той беше сигурен в това още преди да се, сблъскам с похитителя – казах аз и им разказах за разговора, който бях подслушал между Мира Лантис и Райс.

– Това може би го свързва с тая работа – каза Хакет замислено.

– Имаме две работни хипотези – казах аз. – Едната е, че Джойс Шърмън е убила Мейсън и, изнудвана от Хофман, е решила да изчезне, като за тази цел е инсценирала отвличането, за да грабне откупа. Другата е, че Райс, който е знаел, че Джойс вече се плъзга надолу и е искал да се отърве от нея, за да се ожени за Лантис, е организирил отвличането. Всяка от тези идеи става. От това, което знаем, може и да е комбинация от двете хипотези. Ако Райс е в дъното на всичко, рано или късно човекът, който се опита да ме убие, ще се свърже с него. Той има парите и Райс ще иска своя дял. Защо не прикачиш двама от най-добрите си хора към Райс и да го наблюдавате денонощно? Не му давайте възможност да сложи ръка на откупа. Може да изгуби търпение и да направи погрешен

ход.

– Да – каза Хакет. – Ще се погрижа.

– Е, аз съм дотук. Ако няма нищо друго, ще си лягам-казах аз. –
Имах достатъчно вълнения за една нощ. Какъв ще бъде следващият
ход?

– Организирали сме всичко – каза Миклин мрачно. – Сега ще тър-
сим похитителя и ще се опитаме да намерим мис Шърмън.

Бях доволен да оставя нещата на тях. Тази работа изискваше търпе-
ливо и систематично търсене. Не беше за един човек. Само полицията
можеше да се справи. Чувствах, че мога да им я оставя с чиста съвест.

Взех такси до хотел „Кълвър“. Като пресичах фоайето, чух името
си. Обърнах се и видях Алън Гудиър да идва към мен.

– Боже мой, Стив! Ранен ли си? – попита той разтревожен, като се
взираше в моя пращен и окъсан костюм.

– Добре съм. Имам нужда само от малко сън. Ти какво правиш тук?

– Мислех си за теб и се чудех как ли се справяш. Не исках да безпо-
коя Фаншоу и затова седя тук и те чакам да се върнеш.

– Много мило от твоя страна, но май прекалено затормозя-ваш мо-
зъка си с тази работа. Не се притеснявай.

– Какво стана?

– Онзи ме надхитри. Имах инструкции да отида до Елмо Спрингс,
където да получа нови напътствия. Похитителят се качи отзад в колата
ми, без да го видя, и насочи към мен пистолет. Изчезна с парите и
колата.

– Нищо ли не ти направи?

Ухилих се мрачно.

– Опита се и още как, но имах късмет. Хвърлих се надолу от пла-
нинския път. Не ме питай как не съм си счупил врата. Беше едно твърде
неприятно преживяване.

Гудиър пое дълбоко въздух.

– Пфу! Е, добре че не е станало по-лошо. Представях си как ти се
случват всякакви неща. Значи той се измъкна?

– Да. Преди да се счепкаме ми каза, че Джойс Шърмън е мъртва.
Ченгетата смятат, че не ме е излъгал, но това няма да им попречи да
продължат да я търсят.

– Искаш да кажеш, че той я е убил?

– Сигурно.

– Полицаяте мислят ли, че ще го хванат?

– Знаеш какви са. Дължни са да бъдат оптимисти. Обзалагам се, че

и Райс е замесен. Полицаяте ще му прикачат опашка тази вечер и ще започнат да подслушват телефона му.

– Райс? – Гудийър изглеждаше стреснат. – Кое те кара да мислиш, че той има нещо общо с това?

– Нещо, което дочух. Той и Лантис планират бягство. Виж, Алън, мъртъв съм от умора. Ще ме извиниш ли?

– Разбира се. Съжалявам, че те обезпокоих, но бях много разтревожен за теб.

Докато той говореше, дежурният администратор се приближи.

– О, мистър Хармъс...

– Какво има?

– Един господин ви търси през последните два часа. Каза, че е спешно.

– Кой беше?

– Не пожела да остави името си. – Администраторът изглеждаше оскърбен. – Каза, че ще си спомните за него, защото веднъж ви бил треснал по челюстта.

Забравих умората си.

– Хофман! – Обърнах се възбудено към Гудийър. – Това е Хофман! – А на администратора казах:

– Остави ли някакво съобщение?

– Помоли да отидете веднага в хотел „Блак“.

– Къде е това?

Администраторът погледна надолу към аристократичния си нос. Очевидно той не даваше пет пари за хотел „Блак“.

– На брега, близо до Оушън парк. Не много почтено място, мистър Хармъс.

– Е, това не ме безпокои – казах аз. Обърнах се към Гудийър и продължих: – Трябва да говоря с този човек. Може да се окаже решаващо.

– Едва ли е толкова спешно – каза Гудийър, като прекоси заедно с мен фойето. – Защо не го видиш сутринта? Наближава 3. Трябва малко да си починеш.

– Ти си почини – казах, като му се ухилих. – Това е важно.

Оставих го, изтичах по стълбите и се огледах наляво-надясно за такси. Едно се приближи, а Гудийър дойде при мен на тротоара.

– Искаш ли да дойда с теб? – попита той.

– Не. Не мога да си представя, че Хофман ще говори пред свидетел. Не се тревожи за мен. Аз съм добре. Довиждане, Алън. Ще ти се обадя как вървят нещата. – Дръпнах вратата на таксито. – Хотел „Блак“, до

Оушгън парк – казах на шофьора и скочих вътре.

Минаха повече от 20 минути, докато стигнем до брега.

– Пази се, приятелче – каза шофьорът, като му платих. – Тук не е здравословно по това време. Искаш ли да те изчакам?

– Не, благодаря. Ще внимавам.

Стоях на тротоара, докато червените задни светлини на таксито изчезнаха. По крайбрежието беше тихо и пусто. Далеч навътре в морето светлините на увеселителни кораби блещукаха на черната завеса на небето. Мирисът на океана, слабият дъх на риба, бензинови пари и катран ме накараха да сбърча нос. Тъмните вълноломи се губеха в неподвижното омаслено море. Тънка мъгла се движеше ниско, влачеше се на парцали и скриваше светлините на увеселителните кораби, които ту да появяваха, ту изчезваха на неравни интервали.

Обърнах се да погледна към хотел „Блак“. Това беше висока тясна сграда с неонов надпис над входа. През стъклената врата идваше светлина и падаше върху мазния тротоар.

Изкачих четири стъпала, блъснах вратата и изкачих още шест стъпала до фойето с рецепцията.

Дребен, кльощав човек седеше зад бюрото. Пред него беше разтворен вестник, а на върха на носа му се крепяха рогови очила. Той ме наблюдаваше как минавам цялото разстояние, а лицето му остана безизразно и безразлично като на коза по време на доене.

– Изглеждаш самотен – казах аз, като се надвесих над бюрото му. – Или може би твоите прадеди ти правят компания?

Той дръпна вестника към себе си и дясната му ръка изчезна отдолу. Знаех, че бърка в скрито чекмедже за пистолет и като погледнах суровите му малки очи, разбрах, че няма да се поколебае да го използва.

– Какво е пък това? – попита той с дрезгав шепот, а очите му не се откъсваха от моите.

– Остави артилерията – казах аз, като внимавах да не движа ръцете си. – Опитвах се само да бъда общителен. Виждам, че е било дръшка. Казвам се Хармъс. Един приятел ме повика тук Той ме чака.

Служителят продължи да ме гледа втренчено. Ръката му си-оставаше скрита.

– Как му е името?

– Малко е чувствителен по този въпрос. Не ми се струва, че би го използвал тук. Има ли значение?

Служителят размърда ченето си от дясно на ляво, докато размишляваше.

– Имаш ли визитна картичка? – попита той след внушителна пауза.

– Разбира се, но да не ме застреляш, докато я вадя. Пистолетът ми е в джоба на панталона, в случай че те интересува.

– Ще спреш ли да се правиш на филмов герой? – каза той, като извади ръката си изпод вестника. – Тук е опасен квартал, а ти ме изнервяш.

– Вината е изцяло моя – казах аз, отпусвайки се. – Подходът ми беше съвсем погрешен.

Извадих портфейла си и му дадох визитката. Той я огледа, кимна с глава и ми я върна.

– Трета стая на третия етаж. Почукай четири пъти, за да не се наложи да вадеш олово от търбуха си.

– Трябва тия дни и аз самият да си наема тук една стая-казах. – Време е да оставя спокойния живот.

Той бутна очилата назад към очите си и отново зачете вестника. За него аз вече не бях там.

Изкачих стълбите, като се движех тихо и избягвах парапета, който беше покрит с прах.

На третия етаж срещнах едно момиче в синьо-жълто кимоно, което носеше кана с вода. Краката ѝ бяха боси и мръсни. Косата ѝ падаше по раменете и ми се дося да ѝ хвърля един поглед.

Тя ме дари с ярка усмивка и остави кимоното да се разтвори, за да видя колко малко дрехи имаше под него.

– Здравсти, красавце – каза тя, като спря. – Да не си се загубил?

– Само обикалям да видя как живеят бедните – казах аз и се промъкнах край нея. – Събирам местен колорит, ако може да се нарече колорит.

Усмивката ѝ изчезна.

– Още един откачен – каза тя. – Главата ти е пълна с бръмбари, приятелче.

Тя продължи и аз продължих. Пред стая номер 3 спрях, за да избърша потта от лицето си. Мястото не ми харесваше, а обитателите му още по-малко. Почуках 4 пъти – бавно, но не много силно. Ужасявах се да не би да събудя някой от съседните стаи. Нищо не се случи. Почаках, ослушвайки се, но не чух нищо.

От другата страна зад една врата се чу равномерно хъркане – грубо и силно като електрически трион, режещ чворесто дърво.

Почуках отново малко по-силно и се огледах плахо наляво-надясно, като очаквах някой или да ме наругае, или да хвърли нещо по мен.

Момичето с кимоното излезе от банята без каната и тръгна към мен.

– Защо не изриташ тази такава и такава врата? – попита тя като мина. – Ще вдигнеш по-малко шум.

Само че тя не каза „такава и такава“.

Наблюдавах я как се домъкна до края на коридора, отвори вратата и ми хвърли един поглед. Направи циничен жест, преди да влезе в стаята и да затвори вратата. Почесих си врата, не защото бях смутен, а защото вратът май ме сърбеше.

После много леко натиснах дръжката, но вратата не помръдна. Отново се огледах нагоре-надолу по коридора и се наведох да надникна през ключалката. Ключът беше от другата страна на вратата, а в стаята светеше лампа. Това бе всичко, което можах да видя. Поех дълбоко въздух и почуках пак, този път силно; толкова силно, че господинът, който хъркаше като електрически трион, спря да хърка. Отново не се случи нищо.

Тръгнах по коридора към стълбището. Продължих, докато стигнах до фойето. Служителят ми се намръщи и бутна очилата към края на носа си.

– Излизал ли е тази вечер? – попитах аз, като стигнах до бюрото малко запъхтян.

– Защо да излиза? Той ви чакаше – отвърна той и бутна вестника настрана.

– Ами не отговаря. В стаята свети лампа и вратата е заключена отвътре. Искаш ли да предприемеш нещо или да извикам ченгетата?

Той скочи, сякаш някой го беше пробол с щик.

– Не е нужно да вършите глупости – каза. – Не искам тук ченгета. Може би той спи дълбоко.

– Едва ли чак толкова дълбоко. Имаш ли ключ или ще трябва да стрелям в ключалката?

– Щом гледаш така сериозно на това, май ще се кача – каза той. – Мислиш ли, че се е случило нещо?

– Да отидем и ще видим.

Пуснах го да върви пред мен и тръгнах по петите му, така че се качихме бързо. Когато пристигнахме на третия етаж и двамата дишахме като хора, които имат нужда от железен бял дроб.

Момичето с кимоното правеше още един тур до банята.

– Здравсти, Кърли – каза тя на нощния служител. – За какво е тази дандания?

– Я се покрый, малка мръсна скитницо, да не те заритам докато се изгърбиш – каза служителят, без да повишава глас.

Очаквах избухване, но вместо това тя му отвърна с нервна благодарна усмивка и изчезна бързо като някой, който очаква да бъде ритан, докато се изгърби.

– Какъв сладък благоуханен букет от обитатели си имате тук – казах аз, като го побутнах към стая номер 3.

– Кой ти иска мнението? С тях всичко е наред, стига да знаеш как да се справяш.

Той заблъска по вратата на трета стая, почака един момент, после отстъпи назад и ѝ нанесе злобен ритник с ходилото на крака си. Изглежда, беше в настроение да рита.

– Защо не отвориш тази врата и да спреш да се правиш на Джеймс Кагни – казах аз.

Той си поигра с ключалката и след малко успя да бутне ключа, който беше вътре. После вкара своя ключ и го завъртя леко.

– По-добре стой настрана. Може да е нервен – каза той и самият се дръпна в единия край на вратата. Натисна дръжката и бутна вратата. Нищо не се случи. Никой не започна да стреля. Погледнахме предпазливо около входа и вътре в осветената стая.

Хофман седеше на един стол, ръцете му висяха отпуснати, а главата му беше клюмнала върху гърдите. По самото му и по пода имаше кръв.

– Не можах ли да пречукат този нехранимайко някъде другаде, вместо тук? – каза служителят, като влезе в стаята.

Наведох се над Хофман, повдигнах главата му и отново я наведох внимателно. Докоснах ръката му. Беше още топла. Не беше умрял отдавна.

– По дяволите! – продължи служителят. – А това местенце е доста напечено. Стой тука, докато разкарам някои типове. Трябва да съм чист като пристигнат ченгетата.

Той излезе бързо и го чух как тича по коридора.

Огледах малката мръсна стаичка. Прозорецът беше отворен и през него влизаха хладен морски въздух и мъгла. Прекосих стаята и погледнах навън, където видях пожарния изход. Убиецът сигурно бе пристигнал оттам. Било му е лесно. Върнах се при Хофман, разтворих самото му, дръпнах ризата и видях раната точно под сърцето. Беше промушен с нещо, което може да е било касапски нож. Ударът е бил нанесен със значителна сила. Плътта около раната беше лошо натъртена. Огледах се

за оръжието, но не го видях. После пребърках джобовете му, но не открих нищо интересно. Под леглото имаше два куфара, но и те не съдържаха нищо важно.

Изведнъж се почувствах уморен и изчерпан. Сега за мен нямаше да има сън. Трябваше да изчакам Хакет да дойде и да прекарам остатъка от нощта, като го наблюдавам как работи. Изпъшках тихо и ми се прииска в стаята да имаше малко алкохол.

Тръгнах по коридора. Там цареше голямо оживление. Трима добре сложени мъже с куфари в ръце и дрехи, наметнати върху пижамите, се шумгунаха край мен и се втурнаха надолу по стълбите. На втория етаж две момичета също с куфари и върхни дрехи, които едвам скриваха нощниците им, ме изблъскаха, за да стигнат до стълбите.

Нощният служител стоеше на стража до телефона, когато отидох при него.

– Три минути, приятелю – каза той унило. – Трябва да прочистим този вертеп.

Последният беглец беше един дебелак, на чието бяло кръгло лице имаше изражение на преследван, докато се отправяше към изхода. Отваряйки вратата, той махна неспокойно на нощния служител с дебелата си ръка.

– Това са всички – каза служителят и пое дълбоко въздух. – Аз ли да ги повикам или ти?

– Аз ще го направя – казах и се пресегнах за телефона.

II

Настоятелно чукане на вратата ме измъкна от тежкия сън. Надзърнах с премрежен поглед към часовника върху нощното шкафче. Той сочеше 10 и 10. Слънчевите лъчи, които се опитваха да минат през спуснатите завеси на моята хотелска стая, ми показаха, че не бе 10 и 10 през нощта.

Чувствайки се като мокър парцал и сигурно такъв и на вид, намъгнах халата си, завлякох се до вратата и я отключих.

Пиколото пъкна в ръката ми телеграма и попита с висок писклив глас дали ще има отговор. От него бликаше цялата безсърдечна енергичност на човек, който е станал рано и обикаля от часове.

Казах му, че ако ще има, ще се обадя на рецепцията, отпратих го и затворих вратата. Той вървеше по коридора сякаш имаше плавници на

краката си и си подсвиркваше така, че ми цепеше главата.

Отворих несръчно телеграмата. Беше от Хелън.

КОН НАПУСНАХА ОСТРОВА С БАГАЖ ВЧЕРА СЛЕДОБЕД.
ЧАКАЙ МЕ ЛЕТИЩЕТО ОБЯД.

Мисълта, че ще я видя пак, ми даде достатъчно сила да се промъкна под студения душ. Три чаши черно кафе, изпратени докато се обличах, ме освежиха малко, но още се чувствах като пиян, когато излязох от стаята си и слязох до рецепцията.

Бях си легнал след 5 и 15 часа сутринта.

Смъртта на Хофман ме депресира. Бях съвсем сигурен, че е бил готов да проговори. Струваше ми се, че щеше да ми каже защо Джойс Шърмън се интересуваше от полиците на Съюзън Джелиърт, а тази информация беше ключът за разплитане на случая. Полицията не беше намерила никакви улики. Убийството беше извършено чисто и гладко. Никой не беше видял убиеца. Той се бе изкачил по пожарния изход, пречукал Хофман и изчезнал така невидим, както бе дошъл.

Отидох с колата до полицията и прекарах 1 час с Хакет, без да стигнем доникъде. Най-вероятният заподозрян за убийството на Хофман беше Райс. Ако зад отвличането стоеше Райс, той трябваше да възпре Хофман да говори, но двамата детективи, които наблюдаваха Райс, докладваха, че той не беше излизал от къщата си тази нощ.

Издирването на Джойс Шърмън и похитителя продължаваше безрезултатно и Хакет започваше да става неспокоен и избухлив.

– Не се притеснявай – казах аз, след като го послушах да мърмори по-дълго, отколкото бе необходимо. Скоро някой ще направи грешка. Твърде дълго вършеха каквото си поискат. Ще ни потръгне.

Хакет изсумтя. Не изглеждаше убеден.

Стигнах до летището 10 минути преди 12 часа, за да чуя, че самолетът на Хелън е закъснял малко и трябва да почакам 20 минути. Тъй като пак започнах да се чувствам скапан, отидох в бюфета за чаша кафе. Казах на продавача да сложи в него и малко уиски. Той хвърли поглед към кръговете под очите ми и посегна към шишето, цъкайки съчувствено.

Втората чаша тъкмо вливаше сила в гръбнака ми, когато чух глас до лакътя си:

– Това не е ли мистър Хармъс?

Вдигнах поглед. Мургава, елегантно облечена млада жена стоеше до мен усмихната. За миг не я разпознах, после скочих на крака.

– О, мисис Кон! Не ви познах в тези градски дрехи! Как сте? Тя беше последния човек, когото очаквах да видя и се чудех дали тази среща

беше случайна или замислена.

Тя ми прати една ярка усмивка и седна на високото столче до мен.

– Добре съм. Обзалагам се, че сте изненадан да ме видите. Не бях сигурна, че сте вие. Надявам се да ме извините, че се натрапвам.

– Радвам се да ви видя отново. Какво ви води в Лос Анжелос?

– На път съм за Буенос Айрес.

– Така ли? Съпругът ви с вас ли е?

Тя направи малка гримаса и поклати глава.

– Зарязах го.

– Нима? Откога?

– От снощи. – Тя спря, за да си поръча кафе и продължи: – Не можех повече да понасям този остров. Смешното е, че вие и съпругата ви сте до голяма степен виновни. Вие малко ме объркахте. Ако искате вярвайте, но вие бяхте първите посетители, които бях видяла от месеци. Замислих се и реших, че ако Джак не иска да напусне острова, аз ще го сторя. Говорихме за това и струва ми се, че той остана доволен да се отърве от мен. – Тя се засмя. – Той мисли само за проклетите си змии. Не е много ласкателно да бъдеш на второ място след една змия, нали?

Казах, че май е права.

– На острова ли го Оставихте?

– О, не. Той дойде тук с мен, но не можеше да изчака, за да ме изпрати. Всъщност той ще вземе със себе си Сюзън. Тя има нужда от ваканция, а той от готвач и затова тя ще остане с него няколко седмици.

– Ако тя сложи тъмна перука, той ще си мисли, че все още ви има – казах аз, като я наблюдавах внимателно.

Само за част от секундата очите ѝ се отместиха, а после се засмя.

– Това е идея. Е, тя е добре дошла. Ужасно ми писна от Джак Кон и на него ужасно му писна от мен. Мисля, че този остров е твърде самотен, за да живеят там двама души. Май започнахме да си лазим по нервните.

– Как е сестра ви?

– О, тя е добре. Чака да разбере дали Брад ще я уреди в Ню Йорк.

– Той в Ню Йорк ли е сега?

Корин кимна.

– Не знам дали ще успее или не. Все едно, може поне да опита. – Тя допи кафето си и прие цигарата, която ѝ предложих. Всъщност съжалявам, че ми се налага да отида в Буенос Айрес – продължи тя, – по-скоро бих останала със Сузи, но моят бивш шеф ми телеграфира, че работата е още свободна и реших, че е по-добре да я приема. Работех за него,

преди да се омъжа. – Тя се наведе напред, а аз отново щракнах запалката. – Вие нямате ли нещо общо с отвлечането на Шърмън? – попита тя. – Видях да споменават името ви във вестниците.

– Точно така – отвърнах, внезапно нащрек. – Голяма веселба падна.

– Ужасно е. Разбира се, Сузи се интересува повече от мен, но и аз бях шокирана като чух. Мислите ли, че е мъртва?

Отвърнах колкото можех по-спокойно.

– Възможно е. Защо се интересува сестра ви?

– А, едно време те бяха приятелки.

– Така ли? Не знаех.

– Това беше преди Джойс да пробие в киното – обясни Корин. – Преди около 4 години бяха съквартирантки. Джойс беше администраторка в хотел по онова време, а Сузи играеше с мен. Джойс винаги казваше, че ще бие Сузи на нейната собствена игра и го направи.

– Това беше в Сан Бернадино, нали?

Пак ми се стори, че очите ѝ се отместиха, но тя кимна, а усмивката ѝ беше достатъчно убедителна.

– Май да. Не си спомням точно. Горката Джойс. Значи мислите, че е мъртва?

– Мисля, че е много вероятно. Сестра ви поддържаше ли връзки с нея? Среждали ли са се напоследък?

– О, не. Отначало, когато Джойс пробви в киното, Сузи се надяваше, че ще вкара и нея, но не стана. Джойс си навири носа: знаете как става и отрязва Сузи. Имаха малка свада. Джойс отрязва всичките си приятели. Май славата ѝ завъртя главата.

– Случва се с повечето от тях – казах аз, като се чудех защо ми съобщава всичко това. Не се самозалъгах, че само поддържа разговора. Казваше ми всичко с някаква цел.

– В Спрингвил ли оставихте жена си, мистър Хармъс? – попита тя небрежно. Толкова небрежно, че почти се вързах, но навреме успях да видя капана.

– Жена ми ли? Господи, не. Защо питате?

Тя ме наблюдаваше отблизо, въпреки че ярката усмивка още стоеше на устните ѝ.

– Стори ми се, че я видях. Имаше едно момиче, което се разхождаше на другия бряг. Мислех си, че прилича на жена ви. Когато нямам работа, се разтакавам наоколо с един бинокъл. Прави ми удоволствие да наблюдавам птиците. Мислех, че е мисис Хармъс.

– О, не – казах аз твърдо и се смъкнах от стола си. – Тя беше с мен

през цялото време. Всъщност отиде за няколко дни в Сан Франциско и сега я посрещам. Току-що обявиха нейния самолет. Трябва да тичам. Изпратете ми картичка, като стигнете в Буенос Айрес. Аз самият мисля да го посетя някой ден.

Като се ръкувахме, тя каза:

– Ако Сузи стигне някога до Ню Йорк, нали ще отидете с жена си да я гледате? Тя ще има нужда от всякаква възможна подкрепа.

– Разбира се – казах аз. – Довиждане и успех.

Когато стигнах до пистата, самолетът на Хелън вече влизаше и Хелън беше една от първите, които слезоха по стълбичката.

Хвърлихме се в прегръдките си. След едно кратко посрещане, лишено от всякакви задръжки, което околните наблюдаваха със смесица от завист и любопитство, аз я отблъснах и я задържах на една ръка разстояние, за да ѝ се полюбувам.

– Миличка, изглеждаш достатъчно добре, за да те схрускам – казах аз. – Липсвах ли ти?

– Липсваше ми и още как – отвърна тя, като ми се усмихна. – Но не е нужно да ме накъсаш на парченца. – Леко запъхтяна, тя оправи малката си хубава шапка и решително свали ръцете ми. – Искам да ти напомня, че ще бъда твоя собственост още дълги години, така че не се опитвай да вкараш всичките тези години в една безумна прегръдка.

– Почакай да се приберем в хотела – казах аз, като грабнах куфара ѝ. – Това е само генерална репетиция за всичко, което те чака.

– Очаквах го – каза тя и се засмя. – Какво става тук, скъпи?

– Какво ли не – казах аз, докато вървахме към мястото, където бях паркирал Буика. – Но да не говорим за работа, докато се върнем в хотела. Имам да ти казвам много неща: например, че си много красива. Броя часовете, откакто те оставих и съм много горд да те наричам мисис Хармъс.

В хотела аз ѝ дадох осезателно доказателство за това колко много ми е липсвала и тя изглеждаше убедена.

– Е, струва ми се, че това е достатъчно като начало – казах аз, самият вече малко запъхтян. – Сега ела, седни на коленете ми и ми разкажи какво става с теб.

– Ще седна на стол – каза Хелън твърдо. – Знам какво ще се случи, ако седна на коленете ти.

– Може и да си права. О'кей, седни на стол. – Аз също се проснах в един фотьойл. – Да чуем какво стана на Мъртвото езеро.

– Явно търпението не винаги се възнаграждава – каза Хелън, като

се сви в отсрещния фотьойл. – Пийт и аз се редувахме да следим и не оставихме острова без наблюдение през цялото време. Не видяхме нищо интересно. Кон излизаше всяка сутрин на лов за змии. Корин зърнахме случайно само веднъж и това беше всичко. Противно на очакванията ми, никой не ги посети. Вчера следобед те слязоха до моторницата с ръчен багаж, пресякоха отсам, където ги чакаше кола под наем, и заминаха. Помислих си, че е добра идея да огледам хижата в тяхно отсъствие. Дори стигнах чак до кея, но си спомних за змиите и се върнах. – Тя ме погледна остро. – Не ми се смей! Знам, че съм страхливка, но не можах да се накарам да тръгна по онази пътека, като знаех, че може да се появи някоя змия.

– Не се смея – казах аз и я потупах по ръката. – И аз самият не бих отишъл.

– Открих нещо – продължи Хелън. – Пийт и аз прекарахме часове в разговор, докато наблюдавахме острова. Накарах го да говори за семейство Кон с надеждата, че ще си спомни нещо, което да ни помогне. И той си спомни нещо, при това важно, Стив. Каза, че когато Сюзън дошла в Спрингвил на път за Мъртвото езеро, Кон и тя отишли да пийнат нещо при Пийт. Сюзън глътнала няколко питиета, докато Кон навън оправял колата. В бара имало някакъв човек, който подхванал със Сюзън разговор за филмови звезди. Пийт бил зад бара и участвал в разговора. Човекът казал, че смята Джойс Шърмън за най-добрата актриса на света. Пийт твърди, че Сюзън била малко фиркана и започнала да говори много оскърбително за Джойс Шърмън. Казала, че не е нищо повече от една дилетантка и че тя е живяла с нея, преди Джойс да отиде в кино и че е една малка мръсница. Човекът спорил с нея и Сюзън изпаднала в ярост. Казала, че без добър режисьор Джойс Шърмън нямало да знае как да прекоси една стая. Тогава се появил Кон и Сюзън изведнъж изтрезняла, и двамата излезли заедно. Пийт каза, че видял как Кон говори с нея навън, а тя изглеждала бледа и уплашена.

Ухилих ѝ се. Сега вече знаех защо Корин Кон си беше направила труда да ми съобщи, че Сюзън е познавала отпреди Джойс Шърмън.

– Попаднах на Корин Кон, точно преди да кацнеш – казах аз. – Тя ми съобщи, че Сюзън е живяла с Джойс Шърмън и Джойс е отрязала квитанцията на Сюзън. Тя ме попита и дали съм те оставил на Мъртвото езеро. Твърдеше, че те е видяла.

– Бях много внимателна – каза Хелън раздразнена.

– Тя гледала към брега с бинокъл. Сигурно така те е видяла. Мисля, че имам за теб една работа, скъпа. Имаш ли нещо против да отидеш

сама да Сан Бернадино? Бих дошъл с теб, но трябва да се навъртам тук, в случай че нещо се разплете с това проклето отвличане.

– Ще отида, разбира се – отвърна Хелън. – Какво искаш да свърша?

– През цялото време, докато онова момиче ми говореше – казах аз, – имах чувството, че тази среща е част от добре пресметнат план. Мина твърде гладко; твърде голямо съвпадение. Начинът, по който насочи разговора към връзките между Съюзън и Джойс, беше прекалено изпипан. Тя е предположила, че Пийт е говорил за това и се опита да лансира първа своята версия. Искам да отидеш в Сан Бернадино и да се поразровиш. Открий в кой хотел е работила Джойс, преди да я намери Райс. Намери някой, който може да ти каже нещо за нея. Искам да знам за миналото ѝ всичко, което можеш да изровиш. Все някой трябва да се сети за нея. Виж дали ще можеш да проследиш действията на Съюзън там преди 4 години. Ако откриеш къде са живели двете момичета и поговориш със собственика на къщата, може би ще получиш доста ценна информация. Иди в по-малките театри и агенции, порови се в старите местни вестници.

– Какво точно търсиш, Стив?

Свих рамене.

– Не знам, но искам да съм сигурен, че Джойс и Съюзън наистина са живели заедно. В една такава работа, ако човек се поразрови внимателно, не се знае какво може да изскочи.

– Ще го направя. Ще тръгна още утре сутринта. А сега искам да знам всичко, което ти се е случило на теб. Имаме целия следобед, така че недей да пестиш детайлите.

– Настани се удобно – казах аз и посегнах за цигара. – Ще ни отнеме доста време. – И аз се впуснах в разказване на историята за плащането на откупа, търкалянето ми надолу от планинския път, убийството на мисис Хофман, доказателството, което бях намерил за връзката между Джойс Шърмън и убийството на Мейсън и накрая за убийството на Хофман.

Всичко това отне много време, а нашият разговор след това отне даже повече.

III

На следващата сутрин Хелън замина за Сан Бернадино. Сърбеше ме да тръгна с нея, но Фаншоу настоя да остана в Лос Анжелос, в

случай че полицията открие нещо ново за отвличането. Нямаше какво да правя, освен да чакам, и аз открих, че това е отчайващо скучна работа.

Както и да се опитваше, полицията не успя да разбере нищо за отвличането. Обикновено някой от престъпния свят имаше информация и ни осведомяваше, но този път нямаше такъв, явно защото това не беше работа на престъпния свят. Подозренията сочеха Пери Райс, но не можехме да открием нищо, което да му лепнем.

Той не направи никакъв опит да се свърже с похитителя. Следяха го денем и нощем, но не предприе нито една подозрителна стъпка. Единственото, което ни окуражи, беше, че отмени пътуването си до Париж. Този ход сочеше, че не е успял да се свърже с другия и да получи своя дял от откупа. Това бе мое предположение, но не можехме да го докажем.

Мира Лантис продължаваше да живее с него, уж като негова секретарка, но ние добре знаехме като каква, въпреки че и тук не можехме да направим нищо.

Всяка сутрин посещавах полицията, а после отивах при Фаншоу. Измина един ден, измина втори. Хелън ми телефонираше всяка вечер. Досега не беше открила нищо сензационно. Все още търсеше хотела, в който Джойс Шърмън бе работила, когато Райс я открива. Това беше бавна работа и за нейна изненада, както и за моя, никой, изглежда, не знаеше, че прочутата филмова звезда някога бе работила в Сан Бернадино като администраторка.

Нещата се задвижиха на третия ден. Бях започнал деня както обикновено, като станах след 8 часа, закусих без да бързам и после се разположих в полупразното фоайе да прегледам вестниците.

Шарех с поглед по заглавията от половин час, когато едно малко съобщение, забутано в дъното на страницата привлече вниманието ми. Прочетох заглавието, като умът ми още блуждаеше другаде, минах на друг параграф, после изведнъж, стреснат, го прочетох отново.

Второто прочитане беше като юмрук в лицето ми.

ТРАГИЧЕН КРАЙ НА ТАНЦЬОРКА СЪС ЗМИИ. УМРЯЛА ОТ ЗАГУБА НА КРЪВ НА САМОТЕН ОСТРОВ.

След две секунди препусках като лунатик към колата си.

ДЕВЕТА ГЛАВА

I

Когато влязох, атмосферата в кантората на Фаншоу беше заредена с напрежение. Медъкс седеше на бюрото на Фаншоу и за разнообразие този път не ревеше от ярост, но в очите му имаше израз, който предвещаваше беда за някого.

Фаншоу стоеше до прозореца, като тръскаше нервно цигарата си и ръсеше пепел по килима. Изглеждаше облекчен да ме види.

– Чете ли това? – озъби се Медъкс и почука вестника върху бюрото си.

– Да – отвърнах аз, дръпнах с крак един стол и седнах. – Не ни съобщава много, но, изглежда, нашите полици започват да ни излизат малко скъпички.

– Значи мислиш, че ще има иск?

– Не знам, но загубата на кръв не е сред причините за смърт, изброени в полиците. Докато не чуя подробностите, не отхвърлям възможността за предявяване на иск.

– Имам подробностите – каза Медъкс. – Току-що ги получих от Прес Асосиейшън. Момичето е умряло вчера следобед. Явно е стояла на острова с Кон, докато е чакала да замине за Ню Йорк. Кон твърди, че е отишъл на другия бряг малко след 10 часа сутринта. Сюзън му каза, че ще почисти хижата, докато него го няма. Искала да измие прозорците и помолила Кон да ѝ даде стълба. Той ѝ казал къде да я намери, но я предупредил, че не е безопасна. Единият ѝ крак едвам се крепял. Но тъй като прозорците не били по-високи от 7 фута, тя отвърнала, че нямало да падне от високо. Кон ѝ казал да прави каквото иска – Медъкс спря, за да отхапе края на една пура. Запали я, пропъди дима и продължи: – Тя се заела с прозорците чак следобед. Точно миела единия от тях, когато кракът на стълбата се счупил и тя паднала върху прозореца. Инстинктивно се опитала да се предпази, като сложила ръцете си върху стъклото. То се счупило и направило дълбоки рани върху китките ѝ, като срязало артериите.

От дребна беда, инцидентът прераснал в много опасен. Срязани артерии на двете китки, когато си сам, не е ситуация, с която лесно ще се справиш. Очевидно кръвотечението е било силно и Сюзън страшно се

паникьосала. Има кръв във всички стаи на хижата, което показва, че трябва да е тичала наоколо безцелно или за да търси превръзки, или просто в сляпа уплаха. Намерени са две хавлиени кърпи, напоени с кръв. Китките ѝ били омотани с някакъв накъсан на ленти парцал. Превръзките не били достатъчно стегнати и това не е изненадващо. Да завържеш стегнато бинт на собствената си китка, когато ръцете ти са хлъзгави от кръв, е практически невъзможно.

– Истински ужас! – казах аз.

Медъкс вдигна рамене.

– Следствието е утре. Очевидно е какво ще бъде решението: смърт при нещастен случай. Няма никакви свидетелства за нещо нередно. По времето, когато тя е умирала от загуба на кръв, Кон е бил в хотел „Спрингвил“, откъдето е прибирал пощата си. Бил е видян от няколко свидетели. Жена му е била на път за Буенос Айрес. Дени е бил в Ню Йорк, а действията на Райс са ни известни благодарение на ченгетата, които го следят. Всички имат железни алибита. Освен това, външно няма нищо, което да накара шерифът да се усъмни.

– Само дето се оказва, че е застрахована за един милион – посочих аз.

– Той не го знае – рече Медъкс, пуфкайки дим към тавана няколко мига. Той потъна в тежък размисъл. – Това е добре изпитана чиста работа, Хармъс. Имах си едно наум, че ще ни поднесат нещо такова. Е, направиха го. Никой съдебен състав няма да се произнесе за престъпление въз основана свидетелствата, намерени на острова. За тях това е неоспорим нещастен случай, но не е така. Това е убийство. Изобщо не се съмнявай. От момента, в който Дени убеждава онова магаре Гудиър да състави проклетата полица, сцената е подготвена за убийство. Сега ни остава да чакаме, за да видим дали ще имат смелостта да предявят иск.

– Разбира се, че ще го направят – казах аз. – Какво ще ги спре?

– Ако се замислиш, смърт от загуба на кръв е много удобна форма за убийство. Удобна, защото е безшумна; жертвата умира бързо, но дава време на убиеца да изчезне и всичко изглежда като нещастен случай.

– Нямах и най-дребна улика, че това е убийство – рече Фаншоу, като се отдръпна от прозореца. – Ако е била убита, кой го е направил? Единствените, които подозираме, имат желязно алиби. Кой остава?

Медъкс направи нетърпелив жест.

– Това не е моя работа. Аз не съм полицаи. Мое задължение е не да разкривам убийства, а да надушвам къде има измама, а това е измама. Никой не си вади полица за един милион и по-малко от месец след това

да вземе да умре при нещастен случай при такива обстоятелства, освен ако не е измама. О, не, тия не ми минават. Това е убийство!

– И какво ще правим? – попитах аз.

– Нищо. Няма да мърдаме. Те трябва да направят първата стъпка, не ние.

– Ще я направят съвсем скоро.

– Нека. А междувременно ние ще игнорираме това тук – той потуша вестника. – Никой от нас не го е виждал. Ще направим работата им колкото може по-трудна. Ще казваме, че полиците са били само за рекламна цел и затова вноските са били толкова ниски. Ще им припомним, че както момичето, така и Дени са ви казали, че не очакват да бъде предявяван иск и ще запишем всяка тяхна дума пред свидетели. После ще им кажем да ни съдят, ако смеят, ще дадем всички факти на съдебните заседатели и ще ги оставим да решат дали има измама или не. Ще наемем Бергман да ни защитава и ако той не може да се справи с тях, значи никой не може. – Той се наведе напред и ме погледна свирепо. – Трябва да ги стреснем, за да не предявяват иск или, ако го направят, да го оттеглят. Трябва да им набием в главите, че ако не успеят да си прокарат иска, ще бъдат обвинени не само в измама, но и в убийство.

– Искаш ли да присъствам на следствието? – попитах аз.

– Следствие? – излая Медъкс, като скочи от стола си. – Не слушаш ли, когато ти говоря? Казах, че ще игнорираме цялата работа. Да се появим на следствието значи да кажем на съда, че съзнаваме своята отговорност. Не сме виждали този параграф! Не знаем, че момичето е мъртво! Ако отидеш на следствието и Кон те забележи, ще му влезем направо в ръцете. Като стигнем до съда, заседателите ще искат да знаят защо сме били на следствието, щом не сме очаквали да отговаряме на иск. Ще стоим настрана. Няма да правим нищо. Разбираш ли-абсолютно нищо!

– Като не правим нищо – посочих аз, – се лишаваме от някои полезни карти. Бих искал да огледам хижата. Бих искал и да идентифицирам тялото, и да проверя отпечатъците от пръсти.

– Ще стоим настрана – повтори Медъкс и лицето му почервения. – Това е заповед. Няма да можем вече нищо да направим, ако се прецакаме сега. Ако се покажем на следствието или дори поискаме съдействие, ще намалим шансовете си, в случай че се стигне до съд. Трябва да се държим настрана.

Разбирах го, но не ми се искаше да се съглася.

– Позволи ми да ти припомня, че тези момичета си приличат като две капки вода – казах аз. – Ако не идентифицираме тялото, няма

никакъв начин да разберем дали е имало подмяна. Ако Сюзън е подготвила това престъпление, тялото може и да е на Корин.

Медъкс изсумтя.

– Според твоите собствени думи Корин е на кораба за Буенос Айрес.

– Така ми каза тя, но ние не знаем дали е на борда. И друго-това може да е била Сюзън с тъмна перука, която да си е осигурявала алиби. Има поне едно нещо, което мога да направя. Мога да видя дали е на борда. Проверката няма да ми отнеме много време.

Медъкс сви рамене.

– Проверявай, ако искаш, но това е само загуба на време. Щом мис Кон ти е казала, че ще отплава за Буенос Айрес, можеш да заложиш последния си долар, че е отплавала. В тази далавера е заложен един милион и те няма да се издънят за такава, дребна работа.

– Сигурно си прав. Въпреки всичко ще проверя. Все някога трябва да направят погрешна стъпка. Но не разбираш ли колко жизненоважно е да идентифицираме тялото?

– Нищо не мога да направя – каза Медъкс, като тресна с юмрук по бюрото. – Ако докажем в съда, че не сме били повикани да видим тялото и че не сме имали възможност да го идентифицираме, можем да предявим съмнение за идентификацията. Може и да не ни отведе далече, но ще предизвика забавяне и дори съмнение, ако Бергман се справи добре.

– Все пак мисля, че би трябвало да идентифицираме тялото – казах аз упорито.

Медъкс беше на път да избухне, когато на вратата се почука и мис Фейвършъм, секретарката на Фаншоу, подаде глава.

– Мистър Брад Дени търси мистър Хармъс – каза тя.

Медъкс се усмихна. Приличаше на кръстоска между вълк и тигър.

– Започва се – каза той, като стана. – Не губи време, нали? – Той се обърна към Фаншоу: – По-добре е да останете. Засега аз ще стоя настрана. Вие също останете, мис Фейвършъм, и запишете всяка дума. – Той погледна към мен. – Внимавай, Хармъс. Не признаваме нищо. Разбра ли? Каж ми да поднесе иска писмено. Ако те натиска, отричай всякакво наше задължение и ми кажи, че си е негова работа дали ще ни съди, ако иска да му платим. О'кей?

– Да – казах аз.

Ние почакахме, докато той излезе от кантората, после Фаншоу каза:

– Поканете мистър Дени.

II

Фаншоу ми махна да седна на бюрото му, а той остана до прозореца.

– Ти ще говориш – каза той шепнешком. – Аз ще се намесвам, ако е необходимо.

Вратата се отвори и Дени влезе. Той изглеждаше блед и измъчен. Докато се приближаваше към мен с протегнатата ръка, мис Фейвършъм отиде тихо до другото бюро и незабелязано отвори бележника си.

– Чухте ли? – попита Дени, докато се ръкувах с него.

– Радвам се да ви видя отново – казах му аз, като му магнах с ръка към един стол. – Как се справихте в Ню Йорк?

– Оставете това – сръза ме той. – Чухте ли за Сюзън? Тя е мъртва!

– Мъртва? Какво се случило?

Фаншоу се приближи тихо до бюрото и прибра вестника, който и двамата бяхме забравили. Сгъна го и го пусна в кошчето за боклук.

– Ужасно е – каза Дени и седна. Съмнявах се дали мъката и отчаянието на лицето му може да са актьорска игра. Той наистина изглеждаше, сякаш беше понесъл тежък удар. – Горкото момиче си сръзало артерия. Тя беше на онзи проклет остров. Не е имало кой да ѝ помогне. Тя... тя умряла от загуба на кръв.

– Господи! – казах аз, като седнах. – Не можете да си представите колко съжалявам. Кога е станало?

– Вчера. Аз току-що се върнах от Ню Йорк и го прочетох във вестника: Телефонирах на Пийт Ийгън в хотел „Спрингвил“ и той ми разказа подробностите. Кон не си е дал труд да се свърже с мен, а Корин е на път за Буенос Айрес. Следобед заминавам за Спрингвил.

– Мога ли да направя нещо за вас?

– Не, нищо, благодаря ви все пак. Дойдох да поговоря с вас за застрахователната полица.

Започва се, помислих си аз и хвърлих поглед към Фаншоу.

– Впрочем бих искал да ви запозная с Тим Фаншоу. Той е шеф на нашия филиал тук.

Фаншоу се приближи и се ръкува.

– Какво за полицата? – попитах аз, когато те свършиха с размяната на учтивости.

– Ами сега като Сузи е мъртва, тя вече няма да ѝ е необходима, разбира се. Чудех се за вноските. Ще трябва ли да ги плащам до края на

годината?

За миг не можах да повярвам, че съм чул правилно. От начина, по който Фаншоу се вдърви, разбрах, че и той бе изненадан колкото мен.

Запазвайки лицето си безизразно, казах:

– О, не. Вноските спират автоматично с нейната смърт.

Дени изглеждаше облекчен.

– А, камък ми падна от сърцето. В момента съм малко притеснен за пари и се тревожех да не би да трябва да продължа да плащам.

Ние стояхме като две чучела и чакахме да започне да намеква за иск, но вместо това той каза:

– Знаете ли, мистър Хармъс, иска ми се тя никога да не бе измисляла този номер със застраховките. Ако не бяха полиците, тя можеше сега да е жива.

Това изявление беше толкова стряскащо, че аз зяпнах срещу него.

– Какво искате да кажете?

– Ами, ако не бяха полиците, тя нямаше да се скара с мен и да отиде на Мъртвото езеро.

– Тя скара ли се с вас?

– Да. Нали помните колко беше навита да използва тези полица за рекламни цели?

– Да, разбира се – казах аз и се наведох напред.

– Цялата идея беше тя да получи предварителна реклама, за да бъде известно името ѝ на нийоркските менажери. Е, щом останах доволен, че номерът ѝ е достатъчно добър, казах ѝ, че съм готов да дам историята на пресата. За моя изненада тя отвърна, че е премислила и решила, че номерът ѝ е толкова добър, че не е необходимо да се излага с такъв евтин трик. Това бяха точните ѝ думи. Можете ли да си представите? Да се излага с евтин трик? Застраховка за един милион, а тя нарича това евтин трик!

– Е, на момичетата им хрумват странни идеи – казах аз предпазливо. – Тя наистина беше приета много добре, когато я гледах. Може да се е заблудила да си помисли, че номерът ѝ е по-добър, отколкото е всъщност.

Дени кимна.

– Точно така – каза той. – И аз бях достатъчно тъп да ѝ го кажа. Леле! Как побесня! Каза, че ако не съм способен да ѝ уредя ангажимент в Ню Йорк само заради самия номер, значи не съм никакъв агент. И аз май побеснях. Бяхме дали толкова пари за тези полица, че не можехме да си позволим да ги хвърлим на вятъра. Когато ѝ изтъкнах това, тя

каза, че щяла да ги използва, когато се установи в Ню Йорк. – Той ме погледна нещастно. – Глупаво беше да споря с нея. Тя направо откачи. Смешно е, но след всичките месеци, докато я познавах, няхах представа, че има такъв характер. Тя ме заряза, като каза, че отива при Кон и няма смисъл да се виждаме, докато не ѝ уредя ангажимент в Ню Йорк.

– Съжалявам – казах аз. – Не знаех за това. Значи вие не използвахте полиците в крайна сметка?

Той поклати глава.

– Не. Такава загуба на пари. Затова и доход при вас. Не мога да си позволя да продължа да харча пари за тях.

– Няма да ви се наложи. Вноските сега се прекъсват автоматично. – Побутнах пакета цигари през бюрото. – Заповядайте.

Той запали.

– Вие току-що казахте, че мис Джелърт е дала идеята да се застрахова. Аз бях останал с впечатление, че идеята е била ваша.

Той примигна срещу мен.

– А, не. Идеята беше на Сузи. Аз не бях много запален отначало, после когато аз се навих, тя пък загуби интерес.

– Но нали вие сте се свързали с Гудиър?

– О, да. Аз бях неин агент и се грижех за търговската страна на номера, но Сузи уреди всичко.

– Какво уреди?

– Тя ми уреди среща с мистър Гудиър. Именно тя избра вашата компания.

– Трябва да съм разбрал погрешно – казах аз. – Бях с впечатление, че вие сте попаднали на Гудиър случайно.

Той изглеждаше изненадан.

– О, не. Сузи ми уреди среща с него.

– Знаете ли как са се запознали?

– Не, не знам.

– Е, няма значение – казах аз. – Страшно съжалявам, че свърши така.

– Да. Е, няма да ви задържа повече. Реших да проверя за тези вноски. Значи няма да правя нищо повече за тях?

– Нищо. Ще ни трябва копие от смъртния акт. Щом го получим, вноските автоматично се прекратяват. Ако желаете, ще се обадя на другите компании вместо вас.

– Много бих искал – отвърна той с благодарност. Повдигна едно износено Куфарче, което бе донесъл със себе си, отвори го и извади

десетте полици, старателно завързани заедно с червена лента. – Сигурно ще ви трябват. – Той ги сложи на бюрото.

Почти паднах от стола си. Без полиците нито той, нито който и да е друг нямаха никакво свидетелство, за да предявят един иск. Бях толкова стреснат, че сигурно ми е проличало по лицето.

– Нещо не е наред ли? – попита той.

– Не, не. – Погледнах към Фаншоу, който беше зяпнал полиците, а очите му щяха да изхвъркнат. – Бях забравил за полиците.

Дени ги побутна през бюрото към мен.

– Ще ми съобщите писмено, че са анулирани, нали?

– Ще го направя – казах аз и усетих потта по челото си.

Ако вземех полиците и ги унищожех, това щеше да сложи край на всякакъв шанс за измама. Никой не можеше да ни предяви иск, без да има полиците, за да го подкрепи. От друга страна, полиците бяха собственост на Съюзън Джелърт и аз като представител на „Нашънъл Фиделити“ нямах никакво право да ги взема. Те представляваха един милион долара, независимо от това дали искът, ако изобщо бъде предявен, бе измама или не. Пресегнах се за полиците. Ръката ми увисна над тях, после бавно и мъчително я отдръпнах. Да ги взема щеше да бъде огромно безчестие и възползване от явното невежество на Дени. Освен това, ако излезеше наяве, че сме унищожили полиците, знаейки, че с тях може да бъде предявен иск, това би взривило нашата репутация завинаги. Аз не можех да участвам в такова нещо.

Без да поглеждам към Фаншоу, за да видя дали е съгласен с мен, аз бутнах полиците обратно към Дени.

– Ще трябва да ги задържите, докато завърши следствието. Във всеки случай те трябва да се включат в документите на мис Джелърт и да се изпратят на нейния адвокат.

– Така ли? – той изглеждаше смутен. – Но те нямат никаква стойност. Нужно ли е?

Втрених се в него, като се опитвах да реша дали разиграва театър. Хрумна ми, че може би се опитва да ме накара да призная, че полиците имат стойност, но като погледнах честното му и объркано лице, се отказах от тази идея.

– Не трябва да унищожавате никакви лични документи, свързани с починал човек, без разрешението на изпълнителите на завещанието – казах бавно аз. – Тя има ли адвокат?

– Не знам. Съмнявам се. Може би е по-добре да поговоря с Кон.

– Да, по-добре е така да направите.

Той прибра полиците в куфарчето си и стана.

– Трябва да тръгвам, ако искам да отида днес в Спрингвил. Благодаря ви за всичко, мистър Хармъс.

Когато той излезе, аз угасих цигарата си, бутнах стола назад и поех дълбоко въздух.

– Давай – казах аз, без да погледна Фаншоу. – Кажи си всичко, щом ти се иска.

– Аз бих направил точно същото – каза мрачно Фаншоу. – Доволен съм все пак, че го направи ти, а не аз. Нямахме никакъв друг начин. Мислиш ли, че той беше искрен?

– Че беше искрен – беше – каза Медъкс, влизайки. – Аз слушах откън. – Той ми хвърли свиреп поглед. – Нямахме ли да е по-мъдро, ако беше почакал да се консултираш с мен, преди да му върнеш така спокойно полиците?

– Защо да чакам? – казах аз. – Мислиш ли, че ти щеше да го направиш по-грациозно от мен? Сигурно щеше да ти се спуска някой кръвоносен съд.

Той реши да каже нещо, после се ухили.

– Вероятно щеше – рече той.

III

Бях съвсем сигурен, че щом Дени даде на Кон полиците, ще бъде предявен иск. Времето течеше. Убеден бях също, че Медъкс прави грешка, като не ме пуска да идентифицирам тялото на момичето, което според Кон беше Сюзън Джелърт. Ако е имало подмяна и е била убита всъщност Корин, а аз успеях да го докажа, целият заговор щеше да пропадне. Въпреки заповедите на Медъкс, реших да отида в Спрингвил, да се вмъкна в моргата и да се уверя, че момичето е Сюзън. Ако отидех там достатъчно късно, рискът да ме видят щеше да е нищожен.

Като казах на Медъкс, че отивам до Южноамериканската параходна компания да проверят дали Корин е отплавала за Буенос Айрес, аз се върнах в хотела.

Качих се в стаята си и се хванах за телефона. Един петминутен разговор с чиновника в параходната компания ме убеди, че момиче под името Корин Кон наистина плаваше и бе отпътувало вечерта в деня, когато бях срещнал Корин на летището. Дали момичето наистина бе Корин не знаех нито аз, нито пък чиновникът, но това свидетелство беше

достатъчно убедително за пред съда.

После поръчах разговор с хотела на Хелън в Сан Бернадино, за да науча, че тя била излязла, но се опитвала да се свърже с мен. Оставих дълго съобщение, в което ѝ разказах за смъртта на Сюън и което заинтригува момичето от другия край. Само професионализмът ѝ я възпря да ми зададе въпроси.

Затворих, отидох до куфарчето си и изкопах бутилката скоч, която носех със себе си за спешен случай. Това не беше точно спешен случай, но ме чакаше дълго шофиране и си помислих, че не е зле да се подсиля. Бях отпрал една глътка и тъкмо се канех да повтора, когато телефонът иззвъня.

Като се надявах да е Хелън, грабнах слушалката и казах: „Тук е Стив Хармс“ с внушително силен глас с надеждата да впечатля Хелън, ако беше тя. Но не беше. Беше Алън Гудиър.

– Видя ли вестника? – попита той с писклив глас. – Онази проклета Джелърт е била убита!

– Да, знам – казах аз. – Точно се канех да ти се обадя – което беше лъжа. Изобщо бях забравил за него. – Бях в кантората. Медъкс снася квадратни яйца.

– Ама как може да си толкова спокоен – каза той, като думите му се трупаха една върху друга. – Какво ще правим? Медъкс какво казва?

– Успокой се, Алън. Ще ми спукаш тъпанчетата.

– На теб ти е лесно да се шегуваш! – каза той. – Ами аз? Как мислиш, че се чувствам? Какво ще правим сега?

– Нищо. Защо трябва нещо да правим?

Последва кратка рязка пауза.

– Медъкс ли каза така? – Сега гласът му беше по-овладян.

– Да.

– Искаш да кажеш, че няма да уважим иска?

– Те още не са предявили такъв. Какво те кара да мислиш, че ще го направят?

– Разбира се, че ще го направят! Тя е умряла от загуба на кръв! Това не го бях предвидил в полицата. Щом полицата попадне в ръцете на един печен адвокат, той ще види, че сме безсилни срещу иск.

– А, не знам – казах аз. – На Дени му е ясно, че полиците бяха издадени само с рекламна цел. Ако Кон реши да предяви иск, това ще бъде измама.

Отново последва пауза. Можех да го чуя как диша тежко в слушалката.

– Будалкаш ли ме? – попита той накрая. – Вие с Медъкс бяхте прави, а не аз. Тази работа не може да е редовна. Момичето не би могло да умре така, ако не е било нагласено.

– Мислиш ли, че е била убита? – попитах аз, вторачен безизразно в отсрещната стена.

– Трябва да е била убита. Това ще ме побърка! Какво каза Медъкс за мен? Обвинява ме, нали?

– Дори не те е споменал.

– Това не променя нещата – каза Гудиър трескаво. – Вече струвам на компанията половин милион. А сега се случи и това. Грешката беше моя, че приех тази проклетата полица. Ще напусна, преди Медъкс да ме е изхвърлил. Докато съм жив няма да продам друга полица!

– За бога! – казах аз нетърпеливо. – Стегни се, Алън. Медъкс няма да те изхвърли. Ти си най-добрият ни пласъор. Не си първият, когото прекарват. Освен това още не са предявили иск, така че няма нужда да се навиваш толкова. Вземи си едно питие. Това е, от което имаш нужда.

– Нямам нужда от питие – гласът му звучеше истерично. – Репутацията ми отиде на кино. Свършено е с мен. Ще напусна, преди да ме изхвърлят.

– Ти си луд – казах аз, осъзнавайки, че той не е на себе си. – Щом мислиш така, иди и поговори с Медъкс. Той ще те убеди веднага, че се правиш на глупак. Ако чуе, че мислиш да напускаш, ще си върже примката. Иди и поговори с него.

– Отивам още сега и ще си дам оставката.

– О, остави тая работа. Медъкс няма да те пусне.

– Къде мога да се видя с теб?

– Не сега. Тъкмо излизам. Ще се видим утре сутринта.

– Не може ли тази вечер?

– Съжалявам, Алън, отивам извън града. Не мисля, че ще се върна преди утре сутринта. Виж какво – защо не дойдеш тук утре след 11?

– Е, добре. Сега отивам да говоря с Медъкс.

– Така направи и не се ядосвай. Довиждане засега – и затворих.

Пресегнах се за питието си, пресуших го и се зачудих дали да се обадя на Медъкс и да го предупредя, че Гудиър ще си взима шапката. Реших да оставя това. Исках да тръгна за Спрингвил. Ако се обадох на Медъкс, той можеше да ми намери някоя работа, която да ми попречи.

Слязох долу и изкарах Буика от гаража. След десет минути, с пълен резервоар и пистолет под самото, аз излязох от Лос Анжелос и се отправих към Спрингвил.

IV

Прашният път за Спрингвил се белееше на силната лунна светлина.

Когато стигнах на около четвърт миля от града, отбих от пътя и вврах колата в един гъсталак.

Налагаше се да бъда много предпазлив. Ако ме видеха и Медъкс разбереше, че съм пренебрегнал неговите заповеди, щеше да ми се наложи да си търся нова работа. Заключих колата и се отправих към града, като вървах в сянка по тревата край пътя.

Повечето сгради бяха тъмни. Хотелът, кръчмата и няколко съборетини светеха, но всички останали си бяха легнали.

Кантората на шерифа и моргата бяха към края на главната улица. Бях забелязал сградата, когато отивахме с Хелън към Мъртвото езеро при нашето предишно посещение.

Гората започна да оредява. Спрях зад едно дърво, Откъдето имах добър изглед към улицата. Половин дузина мъже седяха още на стълбите пред кръчмата, като разговаряха и се наслаждаваха на топлата нощ. Нямаше начин да мина покрай тях, без да ме видят, затова седнах скрит и зачаках.

Чаках дълго. Последното пиянде реши да си тръгне доста след 11 часа. Дори и тогава аз изчаках, докато лампите в кръчмата угаснаха, преди да се осмеля да се покажа. Сега дългата главна улица беше пуста и реших, че вече мога да започна.

Вървах тихо в сянката на сградите, а очите и ушите ми бяха наострени за всяко движение или звук.

Към средата на улицата внезапно се разляя куче. Бързо се мушнах в сянката на кръчмата. Кучето продължи да лае. Чувах го как се мята на веригата си. Изглеждаше достатъчно свирепо, за да изплаши и укротител на лъвовете и се надявах, че веригата му ще издържи.

За да заобиколя кучето, аз се промъкнах зад кръчмата, където открих една тясна алея, която, изглежда, беше успоредна на главната улица. След две-три минути бързо ходене стигнах зад кантората на шерифа.

В един от прозорците гореше самотна светлинка. Приближих се тихо и надникнах.

Шерифът, гигантски мъж, седеше зад бюрото си, над главата му се виеше син дим от лула, а пред него бяха разпилени печатни листове. Изглеждаше готов да прекара така нощта.

Продължих. В другия край на сградата беше затворът, а зад него

ниска дървена хижа. Промъкнах се по-близо и видях думата МОРГА, написана с бели букви на вратата.

Заобиколих сградата. Единственият прозорец беше здраво залостен. Не виждах никаква светлина и след като послушах зад кепенците, се уверих, че вътре няма никой. Върнах се при вратата и огледах ключалката. Не изглеждаше да представлява някаква трудност и аз се залових за работа с инструмента, който си бях донесъл След кратко човъркане превъртях ключалката. Бръкнах в задния джоб на панталона си за електрическото фенерче, после много бавно отворих вратата. Тя изскърца остро, като се премести, и аз бързо погледнах зад рамото си в осветения прозорец, като очаквах да видя как се подава главата на шерифа. Нищо не се случи. Влязох вътре и осветих с фенерчето това, което явно беше приемната. До стената имаше носилка на колелца. Единствената останала мебелировка се състоеше от бюро, стол и телефон. Срещу мен имаше врата с бяла емайлирана табелка, на която пишеше „Стая за аутопсия“.

Отидох до вратата, натиснах дръжката и отворих. Отново насочих лъча на фенерчето в горещата лепкава тъмнина, миришеща на дезинфектанти и формалдехид. Лъчът освети дълбока мивка с бели кранчета, операционна маса под огромни лампи и две дървени маси, върху една от които имаше тяло, покрито с чаршаф. Отидох до него.

Дишах учестено и бях нервен като старица, която знае, че под кревата ѝ има крадец. С ръка, която далеч не беше стабилна, аз повдигнах ъгълчето на чаршафа и наведох фенерчето, за да виждам.

Там лежеше Сюзън Джелърт; мъртвото ѝ нещастно лице беше во съчно и бяло като току-що паднал сняг. Това наистина беше Сюзън, чертите бяха същите, рижата вълниста коса беше същата. Дръпнах чаршафа още малко, Над дясната ѝ гръд имаше малък белег от рождение, тъмночервен и с форма на полумесец. Взрях се за миг в него, като се опитвах да си спомня дали съм го виждал и преди. Бях стоял достатъчно близо до Корин, за да видя белега, когато се срещнахме за първи път. Фанелката с връзки през врата, която носеше, не би могла да го скрие. Докато, когато Сюзън танцуваше на сцената, аз не бях толкова близо и такова малко петънце на кожата би могло лесно да бъде замаскирано, за да не личи отдалеч. Изглежда и само от наличието на този белег излизаше, че мъртвото момиче, което лежеше пред мен, беше Сюзън.

Бях си донесъл комплект за взимане на отпечатьци. Като работех бързо, успях да взема няколко отпечатька от студената мъртва ръка Един бегъл преглед на резултата ми показа, че отпечатькът от палеца беше същият като този върху полиците.

Докато пусках комплекта обратно в джоба си, осъзнах, че ме обзема чувство на разочарование. Бях се надявал да докажа, че мъртвото момиче не е Сюзън, но май в това нямаше никакво съмнение.

Нагласих чаршафа върху мъртвото лице и отстъпих тихо назад. После, като натисках дръжката, чух слаб скърцащ звук от другата страна на вратата.

Застинах, като се заслушах, а сърцето ми започна да се блъска срещу ребрата като току-що уловена пъстърва. Не чух нищо, но сега имах силно предчувствие за опасност. Бях сигурен, че вече не съм сам в сградата.

Угасих фенерчето и го пхнах в джоба си. После бавно бутнах вратата, докато застана широко отворена. Замръзнах и се послушах.

Не се случи нищо. Срещу мен стоеше стена от плътен мрак. Опитах се да се убедя, че си фантазирам, но чувството за опасност оставаше. Помислих си за мъртвото тяло на Сюзън Джелърт на масата зад мен. Студени тръпки се гонеха нагоре-надолу по гърба ми като влакчетата в Пратера. Много предпазливо направих две тихи крачки напред във външната стая.

Тогава нещата започнаха да се развиват. Усетих движение отлясно и се хвърлих настрани. Студена стомана одраска ръката ми, като раздра самото. Чух тихо изсумтяване, от което ме изби студена пот. Ръце докоснаха лицето ми. Наведох се и се хвърлих напред, като и моите собствени ръце се протегнаха в тъмнината.

Едно силно и мускулесто тяло се сблъска с моето. Стомана прорязва самото ми, достигайки до ребрата ми. Докато се смъквах, ударих бясно и юмрукът ми потъна в нечие лице. Някой изруга. Чух как ножът падна на пода. После ръцете се протегнаха, опипаха гърдите ми, зашариха и се плъзнаха към шията ми. Ритнах силно, когато стоманените пръсти се впиха в гърлото ми. Кракът ми срещна празно пространство и аз се претърколих по гръб. Коляно се блъсна в гърдите ми и ми изкара въздуха. Сграбчих дебелите космати китки и се опитах отчаяно да ги сваля от гърлото си, но пръстите бяха като менгеме. Не можех да ги помръдна. Кръвта започна да бучи в ушите ми. Усетих, че започвам да губя съзнание. Натискът върху гърлото ми беше страхотен. Който и да ме душеше, беше силен като бик.

Започнах да удрям. Моите юмруци се блъскаха в лицето му като снежинки в прозорец. Тъмнината се превръщаше в кипяща червена топка пред очите ми. Опитах се да вдигна ръце, за да ударя отново, но сега те бяха тежки като олово. Опитах се да извикам. После червената топка

сякаш експлодира в главата ми и светът стана тъмен и безмълвен.

V

Шерифът бутна към мен бутилката уиски. Меките му сини очи не се откъсваха от лицето ми.

– Пийни си – каза той. – Изглеждаш така, сякаш би ти се отразило добре.

Пийнах си. Сякаш пиех мляко.

– Имаш късмет, че пристигнах навреме – рече той. – Този нож има доста делови вид.

Той кимна към тънкото острие, което лежеше на бюрото.

– И според мен – изграчих аз и погладих подутото си гърло. – Ти видя ли го?

– Той ме чу и изчезна. Дотичах толкова бързо, че си забравих пистолета.

Сипах си още едно. Знаех, че след малко ще започнат въпросите. Бях все още твърде разбит, за да мога да измисля нещо убедително. Разбирах, че си бях изгърмял патроните, а и тези на Медъкс също. Този шериф с мекия поглед нямаше да ме пусне, преди да получи задоволително обяснение, а той приличаше на човек, който няма да бъде доволен лесно.

Беше преровил джобовете ми, преди да се свестя. Моят портфейл, разрешителното и визитните картички лежаха пред него на бюрото му. Той знаеше кой съм и кого представлявам.

– Виж, синко – каза той меко, – би могъл да свършиш в затвора за влизането си с взлом тук, но сигурно си имал причина. Дошъл си да идентифицираш момичето ли?

– Да – отвърнах аз.

– Била е застрахована при вас?

– Виж какво, шерифе, в страшна каша се забърках. Тя беше застрахована при нас, но ние подозираме измама. Смятаме, че е била убита. Дойдох, за да се уверя, че момичето е Сюзън Джелърт, а не нейната сестра близначка Корин Кон. Ако излезе наяве, че съм бил тук, това ще струва на нашата компания и на още девет други един милион долара.

Той сви устни и тихо подсвирна.

– По-добре ми разкажи всичко, синко – каза, като се настани в стола си. – Може би ще мога да помогна.

Учтивостта му не ме заблуди. Трябваше да му кажа, иначе щях да имам даже по-големи неприятности. Казах му. Отне доста време, но той чу цялата история, включително и за отвлечането на Джойс Шърмън.

– Да, признавам, че изглежда малко неестествено – каза той, когато свърших. – Но вие сте на погрешен път. Момичето умря при нещастен случай. Не може и да става въпрос за престъпление. Положих голям труд да го проверя. Веднага щом Кон съобщи, че я е намерил мъртва, аз се запитах дали не я е убил той. Не ми харесваше този тип. Не му е чиста работата, затова отидох на острова, изпълнен с подозрения. Проверих много внимателно. Огледах стълбата: беше разкапана, както той каза, и единият ѝ крак се беше прекършил. Имаше счупен прозорец и остатъците от стъклото бяха изцапани с кръв. Единствените стъпки в прахоляка извън хижата бяха на Кон и на момичето.

Ето кое го прави нещастен случай. Тя е била сама на острова, когато е умряла. Докторът смята, че е умряла около 3 часа следобед. О'кей, да му дадем плюс-минус час и половина за допустима грешка. Кон напуснал острова и дошъл в хотела към 10 часа сутринта. Има едно приятелче Джейк Оукли, който бракониества по малко на Мъртвото езеро, когато Кон го няма. Той се скрил отсам и зачакал Кон да тръгне. Видял го как заминава. Останал да лови риба докато минало 4 часа следобед. Никой не е посещавал острова между 10 и 4 и половина, когато Кон се върнал. Оукли се скрил, щом чул Кон да запалва моторницата. Наблюдал го как стига до брега. След две минути го видял да тича към пристана и отново да пресича езерото. Тогава Кон е намерил трупа на момичето и е тръгнал към мен. Оукли все още наблюдавал острова, чудейки се какво става, когато аз с моите хора и с Кон отидохме с моторницата до острова и започнахме претърсването. Когато аз пристигнах там, нямаше никой друг освен мъртвото момиче. Обърнах наопаки хижата и острова и се кълна, че нямаше никой. Било е нещастен случай. Избий си от главата идеята за убийство.

– Съжалявам – каза аз, – но не вярвам. Било е убийство, но как е било извършено, не мога да проумея.

Той сви рамене.

– Е, синко, ако можеш да го докажеш, желая ти успех, но никой съд няма да повярва, че не е нещастен случай, когато чуе показанията на Оукли.

– Ами ако Кон е накарал Оукли да приказва тези врели-некипели? – попитах аз.

Шерифът се захили.

– Не. С Оукли се познаваме от деца. Той мрази Кон и е чист като кладенчова вода. Съжалявам, но от този храст нищо няма да изскочи.

– Ще се наложи ли да докладваш, че съм бил тук? – попитах. – Виждаш в каква каша съм се забъркал. Смятаме да оставим Кон да ни съди. Ако той може да докаже, че съм идвал тук да идентифицирам момичето, с нас е свършено.

Шерифът се усмихна съчувствено.

– Гледам си само моята работа, но ако ме призоват и ме накарат да се закълна, ще трябва да им кажа.

Кимнах. Бях сигурен, че точно Кон ме бе нападнал в моргата. Трябва да ме е познал и непременно щеше да накара шерифа да свидетелства, че съм бил тук. Бях вътре с двата крака и нищо не можеше да се направи.

– Ще трябва да стискам палци и да се надявам – казах аз. – Най-добре е да се върна в Лос Анжелос, преди да съм докарал още неприятности. Съжалявам, че постъпих така.

– Не го прави пак, синко, иначе ще останеш тук за по-дълго. Искаш ли да погледнеш отново трупа, преди да си тръгнеш?

Поклатих глава.

– Не. Имаш ли снимка?

– Утре ще е готова. Ще ти я изпратя.

– Искам да се вижда онзи белег по рождение. Можеш ли да го уредиш?

– Разбира се.

Тръгнах по главната улица, като се надявах Кон отново да ме обезпокои. Бях бесен заради това, което бях направил и си търсех белята.

Но никой не ми обърна и най-малко внимание.

VI

Към 11 часа на следващата сутрин пристигнах в кантората на Фаншоу.

Медъкс и Фаншоу се занимаваха с отвлечането на Шърмън. Медъкс се намръщи, когато затворих вратата зад себе си и се приближих до бюрото му.

– Къде беше? – изляз той. – Опитвах се да те открия. Къде беше вчера?

– Съжалявам – отвърнах аз. – Ходих до Спрингвил. Надявах се да

открива нещо, което да разплете този случай, но не можах. Вместо това успях да проваля всичко.

Очаквах да избухне, но не стана така. Седеше съвсем неподвижен с очи като гранит и лицето му леко порозовяваше, но запази контрол.

– Колко зле? – попита със стържеща нотка в гласа.

– Толкова зле, колкото може да бъде.

– Седни и ми разкажи подробно.

Седнах и му разказах подробно.

– Е, надявам се, че си доволен от себе си – каза той, щом свърших.

– Както ми изглежда, те са ти нагласили капан и ти скочи в него. По дяволите! Направо си им паднал в ръчичките.

– Май си прав – казах аз, покрит с пот. Нямахме никакъв смисъл да се извинявам. Медък не се интересуваше от извинения: такъв си беше.

Той посегна за пура, отхапа края ѝ и каза:

– Чу ли, че Гудиър си подаде оставката?

– Той каза, че ще го направи.

– Откровено казано, не съжалявам, че си отива. Беше добър пласъор в известен смисъл, но позволи външни влияния да объркват преценките му. И ти си такъв.

– Тогава най-добре и аз да си подам оставката.

Чаках с надежда да изрази несъгласие, но той не го направи. Запали си пурата и се загледа замислен в пространството в продължение на двете най-дълги минути, които съм изживявал.

– Това твое действие – каза накрая – би могло да ни струва 100 хиляди долара. Би могло да струва на още девет други компании по толкова. Тук не става въпрос за чистосърдечна грешка, а за явен твърдоглав, безотговорен саботаж. Беше ти казано да не се месиш. Беше ти казано защо. Беше ти казано неведнъж и въпреки това ти отиде право там и влезе в капана, без да откриеш едно проклето нещо, което да компенсира грешката ти. Имам основание да те уволня още сега. Във всеки случай ще трябва да съобщя това на другите компании, тъй като съм отговорен пред тях за воденето на това разследване. Най-вероятно те ще ми кажат да те уволня. Когато някой от моите хора престане да зачита запеведите ми, лошо му се пише. Какво смяташ да правиш, Хармъс?

– Да напусна, струва ми се – казах аз, като ми се гадеше от себе си.

– Май няма какво повече да направя.

Той ме изучаваше.

– Сигурен ли си, че няма какво друго да направиш? – попита той с равен глас. – Ти ни насади в тази каша, не ти ли се струва, че ти трябва

да ни измъкнеш?

– Ако мислех, че има такъв шанс, бих се опитал. Те дори не са предявили още иск. Всеки ход, който предприемам, ме изправя пред сляпа стена. Явно е нужен някой много по-умен от мен, за да се справим с този случай.

– Ти работиш при мен вече седем години, Хармъс – рече Медъкс. – Не си се провалял никога досега. Виж какво мисля да направя. Ще ти дам едномесечна заплата и едномесечна отпускат. Не искам да знам къде ще ходиш и какво ще правиш, но ако се върнеш с приключен случай, оставаш на работа, все едно че нищо не се е случило. Ако не приключиш случая, няма защо да си даваш труд да се връщаш. Той драсна нещо върху една хартийка и го хвърли на бюрото. – Занеси това на касиера и си вземи парите. Междувременно аз ще сложа Оли Джексън да се занимава със случая и да се опита да го разплете.

Оли Джексън беше един от нашите детективи: човек, който се мислеше за много по-умен от мен и за когото досега аз бях дяволски сигурен, че не е.

– Искаш да кажеш, че назначаваш Джексън на моето място? – казах аз, като се вторачих в него.

– Джексън се подчинява на заповеди, Хармъс. Той ще получи тази работа. Ако ти можеш сам да разплетеш случая, желая ти успех, но аз трябва да имам един благонадежден детектив зает с това, а Джексън е благонадежден.

Побутнах късчето хартия през бюрото.

– Направи си от това везана кърпичка и си издухай носа в нея – казах аз, като се опитвах да не викам. – Аз напускам!

Излязох от кантората и тръгнах вратата след себе си.

ДЕСЕТА ГЛАВА

I

Пристигнах в Сан Бернадино навреме за обяда. Заварих Хелън да се храни самотно в ресторанта и се промъкнах крадешком зад нея.

– Желая ти добър апетит – казах в ухото ѝ, – защото това може да е последният ти скъп обяд.

Тя подскочи, сякаш бе гръмнала бомбичка под стола ѝ и веднага обви с ръце шията ми. Останалите посетители наблюдаваха с явно удоволствие.

– Хей, по-спокойно – казах аз, – може да изкараш лошо име на хотела.

– Стив! Откъде изникна?

– Току-що пристигам – казах аз, като се освободих от ръцете ѝ и седнах. – Как изглежда онази твоя сметка за разходи? Мислиш ли, че би могла да издържи и двама ни?

Тя ме погледна остро.

– Случило ли се е нещо, скъпи?

– Чакай да се погрижа за стомаха си и ще ти разкажа тъжната история – отвърнах аз.

След като поръчах най-скъпото ястие в менюто и келнерът си тръгна, продължих:

– Изпуснах кошницата с яйцата и Медъкс ме замени. Даде ми едно-месечна заплата и отпуска и ако не разплета случая дотогава, няма защо да се връщам. Оли Джексън пое случая.

Очите на Хелън метнаха мълнии.

– Как смее? – каза тя. – Не може да постъпва така с моя съпруг! Ще му се обадя по телефона...

– Благодаря ти, скъпа, но не е необходимо. Аз напуснах. Мислиш ли, че ще можеш да печелиш достатъчно, за да издържаш и двама ни добре?

– Искаш да кажеш, че наистина си напуснал? – каза Хелън с широко отворени очи.

– Наложил се. Върху семейната чест на Хармъс беше нанесен смъртоносен удар. А освен това аз хвърлих чека за заплата ми за следващия месец право в лицето му. Даже му казах да си издуха носа с него.

– Май не е било много умно, моето момче?

Поклатих глава.

– Страхувам се, че е така. Когато се върнах в хотела, прегледах финансите си и открих, че са ми останали всичко на всичко 35 долара. Но трябва да призная, че изпитах – огромно задоволство.

– М-да – каза Хелън колебливо. – Е, добре, ще трябва да се справим. Разкажи ми всичко, Стив. Каква кошница с яйца изпусна?

– Бая голяма. Не обвинявам Медъкс.

Келнерът донесе ястието ми и докато се хранех, разказах на Хелън какво се случи.

Тя забрави собствената си чиния и седеше, слушайки с напрегнато лице.

– Аз бих направила съвсем същото – каза, когато свърших. – Трябваше да се уверим, че е Сюзън. Медъкс не може ли да загрее това?

– Знаеш какъв е. Всичко, за което мисли сега, е как да блокира иска и да пренесе борбата в съда. Колкото повече разсъждавам, толкова повече осъзнавам колко са хитри те. Как са убили момичето не ми побира акълът. Шерифът се кълне, че на острова не е имало никой, когато е умряла. Дори неговите думи само им осигуряват желязно алиби. Загубени сме, освен ако не докажем, че е била убита. Медъкс може и да се залъгва, че ще отхвърли иска, но както стоят нещата, няма никаква надежда да се пребори.

– Да не би да е бил провокиран този нещастен случай? Но май са нужни твърде много съвпадения – Кон да й е дал скапаната стълба с надеждата, че ще се нареже на стъклото на прозореца?

Поклатих глава.

– Не. Могла е да скочи. Могла е и да не докосне прозореца. О, не, убеден съм, че някой нарочно е срязал китките й, след като първо е нагласил декора. Но как той или тя се е измъкнал от острова, преди да дойде шерифът – това не мога да схвана.

– Не е ли възможно да е преплувал?

– Нощем да, но не и посред бял ден. Онзи Оукли твърди, че е бил там през цялото време. Той би видял всеки, който реши да преплува: разстоянието е почти четвърт миля и без никаква възможност за прикритие.

– Тогава който и да е бил, е останал скрит на острова.

– Шерифът казва, че не е. Според него, той също мислел, че Кон я е убил и затова буквално разнищил хижата при претърсването.

– Мислиш ли, че Дени е имал нещо общо с това, Стив?

Поклатих глава.

– Сигурен съм, че не. Той е бил в Ню Йорк по това време и съм убеден, че беше искрен, когато ми връщаше полиците. Не би могъл да играе роля. Нямахте откъде да знаете, че ще откаже да ги взема, а ако ги бях взел, това щеше да сложи край на всичко. Той е бил използван като нечия машина и съм сигурен, че няма представа какво става. – Бутнах назад стола си. – Хайде да отидем в салона да прием по едно кафе. Искам да чуя твоите новини. Как се справи?

– Щом пристигнах, направих списък на хотелите и ги посетих – каза ми тя. – Нямах представа колко са много. Обикалях и приказвах, докато ми се зави свят и без никакъв резултат. В нито един хотел не е имало администраторка на име Джойс Шърмън. Реших, че може да си е сменила името, когато е навлязла в киното, затова започнах всичко отначало, като проверих всяка администраторка, работила тук през последните пет години. И отново нищо. Повечето от тях все още работеха в хотелите, а тези, които бяха напуснали, отхвърлих лесно. О, Стив! Толкова работа и за нищо. Съвсем сигурна съм, че Джойс Шърмън никога не е работила тук като администраторка.

– Е, и това е нещо, нали? Не си се трудила за нищо. Намери ли хотела, в който е отседнал Райс?

– Намерих го – каза тя и взе цигарата, която ѝ предложих. – „Рийджънт“. Останал е там две седмици, а после напуснал, без да уреди сметката си. Хотелският детектив ми каза, че хванал Райс с някакво момиче в стаята му и по описанието може и да е била Корин.

– Корин била ли е в Сан Бернадино по това време?

Хелън кимна.

– Да. И Сюзън, и Корин са били тук. Правилни са стриптийз в един нощен бар. Намерих бара и говорих с управителя. Той си ги спомняше много добре. Помнеше и Райс. Според него Райс се интересувал от Корин и често ходел зад кулисите да я види.

– Не откри ли дали Сюзън и Джойс Шърмън са живели някога заедно?

Хелън поклати глава.

– Не са: поне не тук.

– Сигурна ли си?

– Да. Управителят на нощния бар ми даде адреса на блока, в който са живели Сюзън и Корин. Ходих там тази сутрин. Блокът има нов собственик, но имам адреса на жената, която го е държала, когато момичетата са живели тук. Днес следобед отивам при нея. Името ѝ е мисис

Пейсли и живее в Барсдейл. Това е малко градче на стотина мили отук. Ще отидем ли заедно?

Докато тя говореше, аз я наблюдавах.

– Какво те тревожи, Хелън? – попитах. – Не изглеждаш весела, както обикновено. Много работа ли ти се събра?

Тя се поколеба, после каза:

– Струва ми се, че позволявам на въображението си да ме завладее. През последните два дни имам чувството, че ме следят навсякъде, а снощи ми се стори, че някой се опитваше да отключи вратата на спалнята ми.

– Наистина ли? – попитах, като се стараех да не ѝ покажа, че съм стреснат.

– Не знам. Извиках, но нищо не се случи и нищо не чух. Не отидох да погледна.

– Защо мислиш, че те следят?

– Просто имам такова чувство. Не съм видяла никого, макар че следих зорко, но чувството си остава. Това ме прави малко нервна.

Потупах ръката ѝ.

– Вече няма за какво да си нервна – казах аз. – Да, ще отидем да посетим мисис Пейсли. Повече няма да се безпокоиш, нали?

– Разбира се, но дано не си навлечем някоя беда, Стив.

Виждаше се, че е много по-стресната, отколкото изглеждаше.

– Виж сега, защо не оставиш на мен тая работа, а ти да се върнеш у дома? Време е вече някой да отиде да види дали къщата си е още на мястото.

Тя поклати глава.

– Няма да те оставя, Стив. Добре съм, щом ти си с мен. Имах да върша много работа нощем и през цялото време не ме напускаше неприятното чувство, че някой стои точно зад мен.

– Сигурна ли си, че не си въобразяваш?

– Не знам, но по-добре е да внимаваме. Все си мисля за онзи звяр Кон. И сега ми е пред очите как седи в лодката и ни обяснява, че първо стреля и после се извинява. Той не лъжеше. Наистина е опасен.

– Аз също – казах, – когато защитавам съпругата си. Само ме гледай и ще видиш. Сега ще си вземем двойна стая. Ще си кача багажа, а после можем да тръгваме. Ще ми се да се върнем до довечера. А ако не сме открили нищо, което да ни задържа тук, най-добре ще е да се върнем в Лос Анжелос. Искам да съм там, когато се предяви искът.

– Но, скъпи, не забравяш ли, че си напуснал?

– Напуснах Медъкс, но не и случая – казах аз. – Мислиш ли, че ще оставя Джексън да ми натрие носа? Ще работя върху случая самостоятелно и ако го разплета, това ще струва много на Медъкс. Като независим детектив имам право на 1% от застрахователната сума, ако успея да докажа измама. Можеш да изчислиш колко прави 1% от милион и половина и да започнеш да мислиш за онова палто от норки.

– Ще мисля за него, когато разплетеш случая, Стив – каза тя усмихната. – Още сме далеч от това.

– Не се знае – казах аз и станах. – Една дребна грешка и всичко може да се разнищи. Помни ми думите.

II

Барсдейл се оказа по-малък и от Уилингтън: една бакалия, две бензиностанции, една кръчма и едно автобусно депо, изглежда, бяха всичко, с което можеше да се похвали.

– Не е като супермаркетите „Мейсиз“ – казах аз, като завих пред бакалията и спрях, – но може би ще ни кажат къде живее мисис Пейсли.

Хелън ме последва в бакалията. В единия край на големия магазин, натъпкан с всякакви стоки – от сапун до метла, имаше бар.

– Май сме попаднали точно на място – казах аз и се отправих към бара. – Ти какво ще пийнеш?

– Бира – отвърна Хелън, – и повечко.

Съдържателят, малък дебел човечец с весело червендалесто лице, се появи иззад един рафт с консерви и застана зад бара.

– Помощникът ми има почивен ден – обясни той. – Какво бихте желали?

Поръчахме бира.

Докато я сипваше, той каза:

– Тук не виждаме често нови лица. Само минавате или мислите да поостанете?

– Минаваме и заминаваме – казах му аз. – Обзалагам се, че тук не остават много хора. Има ли за какво?

– Хубав земеделски край – каза той. – Ако продължите още пет мили, ще видите фермите. Елате тук довечера и ще се изненадате. При мен идват към 50 души всяка вечер. Има танци три пъти седмично.

– Е, трябва да имате все нещо. Тук ми се струва доста тихо. Търся къщата на мисис Пейсли. Можете ли да ме упътите?

– Разбира се, тя е на около пет мили оттук. – Той ме погледна с любовитство. – Не знаех, че старата лейди има приятели.

– Това е делово посещение. Как да стигна там?

– Карайте по главния път до края на града и после завийте по третия черен път отляво. Къщата е накрая на пътя. Няма как да я сбъркате. Тя е единствена.

– Благодаря. Вие познавате ли мисис Пейсли?

– Тя идва често тук – каза съдържателят и поклати глава. – Може би трябва да ви предупредя. Тя е малко ексцентрична. Преди около две години загуби съпруга си. Бяха дошли тук да станат фермери. Купиха си хубава къщичка с десет акра земя. Посадиха портокалови дръвчета, направиха всичко тип-топ, а после изведнъж старецът изгасна като свещ. Оказа се, че сърцето му не било в ред и че не е трябвало да се заема с фермерство. Старата лейди обвинява себе си. Идеята била нейна и това нещо пообърка разсъдъка ѝ.

Ние с Хелън разменихме погледи.

– Опасна ли е?

Той поклати глава.

– О, не. Става малко особена от време на време. Представя си, че съпругът ѝ е още жив. Нищо страшно няма.

Аз довърших бирата си и се смъкнах от столчето.

– Е, ние ще я посетим. Мислите ли, че ще си е вкъщи?

– Тя вече не излиза никъде.

Като тръгнахме с Хелън към колата, аз казах:

– Да се надяваме, че паметта ѝ не е пострадала. Доволен съм, че дойдох с теб.

– Аз също – каза Хелън сериозно.

Продължихме по прашния главен път. Бакалинът беше прав. Щом излязохме от града, ако можеше да се нарече град, видяхме в далечината фермите и акри от цитрусови горички. Бардейл може да беше тих и малък, но беше също и чист, и трудолюбив.

Като стигнахме черния път, намалих и завих. Изкачвахме се около десет минути. От двете ни страни имаше прасковени градини, натежали от плод. Вече приближаваше 8 и половина и слънцето се спускаше зад хълмовете.

Минахме още няколко мили, оставяйки прасковените градини зад себе си и стигнахме до участък от земя, който не бе обработван от години. Сред буренясалата градина стоеше дървена къщурка, която изглеждаше сякаш едно подуване ще я срине.

– Май е това – казах аз и спрях пред големите порти, водещи към къщурката.

Слязохме. В един прозорец без перде мъждукаше светлина. Като вървахме по тревясалата пътека, видях една фигура да се приближава до прозореца, а после да се отдръпва назад.

– Е, тя си е вкъщи – прошепнах аз и пристъпих до входната врата. Нямаше нито звънец, нито чукче. Потропах с ръка по напуканата врата.

Постояхме малко, загледани в градината и неподдържаните празни портокалови дръвчета. После вратата се отвори и пред нас застана една висока жена, около 75-годишна, с изпито лице – набръчкано и мръсно. Бялата ѝ коса се показваше под широката ѝ сламена шапка и висеше на кичури върху лицето ѝ. Очите ѝ бяха вдлъбнати и мътни. Тъмнозелената ѝ кадифена рокля беше кърпена отново и отново.

– Искате ли нещо? – попита тя, като гледаше Хелън и зяпаеше нейната елегантна ленена рокля с неприкритото любопитство, което човек би очаквал от едно дете.

– Името ми е Хармъс, а това е съпругата ми – казах аз. – Доколкото знам, вие сте държали един блок с апартаменти в Сан Бернадино преди няколко години.

Тя се намръщи.

– Така ли? Не си спомням. Какво ви влиза в работата?

– Правя разследване около Сюзън Джелърт. Тя май е живяла при вас по едно време.

В замъглените очи се появи интерес.

– Тя неприятности ли има?

Стори ми се, че ще бъде доволна, ако ѝ отговоря утвърдително. Реших да изпразня целия пълнител.

– Мисля, че е била убита.

– Така ли? – Тя ме зяпна. – Моят мъж я предупреждаваше, че ще свърши зле. По-добре влезте. Той би искал да чуе за това. Много пъти ми е казвал, че тя ще стигне дотам, че да бъде убита. Той много разбира от такива неща. Аз винаги го слушам. Досега не е сгрешил.

Тя се обърна и тръгна по тъмния коридор към една стая в дъното на къщата.

– Ето на, започва се – казах шепнешком на Хелън.

Стаята, осветена от газена лампа, беше едновременно кухня и дневна. Голям фотьойл беше примъкнат до празната камина, а пред него имаше чифт износени домашни пантофи. Когато влязохме, мисис Пейсли стоеше зад фотьойла и говореше:

– Събуди се, Хоръс – казваше тя, – един господин е дошъл да те види. Оная Джелърт е била убита. Точно както ти казваше. – Тя се обърна към мен. – Ще извините съпруга ми, че не става. Той беше много болен. Почти умря. – Тя се наведе към мен с блеснали очи и прошепна: – Има слабо сърце, но не го знае. Трябва да съм много внимателна с него.

– Съжалявам – казах аз, като усетих, че започвам леко да се изпотявам. – Не искам да го безпокоя.

– Седнете. Той ще ви слуша. Той иска да чуе какво ще кажете, но не го тревожете с въпроси. Аз ще ви отговарям.

– Благодаря – казах аз и седнах на един стол с висока облегалка. – Предполага се, че мис Джелърт е умряла при нещастен случай. Историата е такава: докато чистила прозорци, стълбата се счупила и тя си срязала артериите на китките. Аз съм застрахователен детектив. Тя беше застрахована при нас и ние, сме почти убедени, че е била убита. Търсим информация – всякаква информация, която може да ни е от помощ.

– Чу ли, Хоръс? – каза старичката, обръщайки се към празния стол. Силният ѝ дрезгав смях накара косата ми да настръхне. – Чистила прозорци! Онази малка мръсница да чисти прозорци! Това е нещо, което никога няма да повярвам. Тя не би повдигнала ръка да почисти каквото и да е. И двете бяха страшно мързеливи. Живееха в мръсотия. Толкова пъти мистър Пейсли трябваше да им обръща внимание за начина, по който си поддържат стаите.

– Тя била у Джак Кон, когато това се случило – казах аз. – Той се оженил наскоро за Корин Джелърт. Вие познавахте ли го?

– Оженил се наскоро? Та те са женени от години. Дали го познавам? Едва ли някога ще го забравя: този отвратителен пандизчия. Спомням си като дойде в блока, преди да го пипнат. Влезе и хвана Корин с оня агент. Забравих му името. – Тя отново се обърна към празния стол. – Как се казваше онзи, дето се навърташе около Корин? Оня, дето се обличаше толкова добре и караше голям Кадилак?

– Пери Райс? – казах аз.

Тя се обърна и се втренчи в мен.

– Точно той. Мистър Пейсли щеше да ми каже. Той има много добра памет за имена. Да, така се казваше. Никога няма да забравя онази сцена. Мистър Пейсли се качи и им каза да спрат да вдигат толкова шум. Оня тип Кон го изхвърли. Аз гледах. Корин нямаше нищичко върху себе си. Райс беше изправен до стената, бял като призрак. Кон имаше пистолет в ръката си. Никога не разбрах как мистър Пейсли прояви толкова смелост да отиде горе. После пристигнаха ченгетата и хванаха Кон.

Имаше стрелба. Ченгетата счупиха ръката на Кон. Дори и тогава той се бореше през цялото време, докато го свалиха по стълбите. Никога няма да забравя тази нощ.

Попивах всичко това. Хелън също.

– Значи Кон е бил женен за Корин по това време?

– Разбира се, че беше. Какъв разбойник! Обираше бензиностанции и отдалечени магазини. Ченгетата го търсеха от седмици. Докато го отвеждаха, той крещеше, че Корин го е издала на полицията. Не бих била изненадана. Той винаги я е търсел заради парите ѝ и когато онзи Райс тръгна с нея, тя е била доволна да се отърве от Кон.

– Доказа ли се, че тя го е издала?

– Не знам дали е доказано, но аз чух Сюън да се кара с нея за това, когато те се разделях. Мислех, че Сюън ще я убие и трябваше да изпратя мистър Пейсли горе да ги разтърве.

– Защо се биеха? – попитах аз, като усещах, че за пръв път откакто започнах да разследвам този случай, научавам нещо важно.

– Ами, Сюън се свалише с онзи тип Кон. Тя би се свалила с всеки, който носи панталони. Корин не знаеше, но аз знаех. Знаем, че Кон идваше в апартамента, когато Корин я нямаше. С онази малка мръсница прекарваха цели часове заедно.

– Значи тя е знаела, че сестра ѝ е издала Кон на полицията?

– Тя така каза. Каза, че ще убие Корин. Чух как крещеше с всички сили. Мистър Пейсли се качи и им каза да престанат. След около час Корин слезе с багажа си и замина. Повече не я видях. Сюън остана още няколко седмици и после напусна. Добре се отървах от този боклук!

– Какво стана с тях?

– Не знам какво е станало с Корин. Чух, че била отишла в Буенос Айрес, Сюън отиде в Лос Анжелос. Някой ми каза, че правела стриптийз или нещо такова. Бях доволна, че напуснаха къщата ми.

– Те са съвсем еднакви близначки – казах аз. – Само дето едната е светлокоса, а другата тъмна. По едно време май Сюън носела тъмна перука и никой не можел да ги различи. Когато тя е с перука, има ли някакъв начин да ги разпознае човек?

– Аз бих могла по всяко време – каза мисис Пейсли и се ухили, като показа венците си. – Тези двете Нямаха никакъв срам. Разхождаха се наоколо чисто голи. Много пъти мистър Пейсли ги е заварвал така. Не беше редно и аз се оплаквах, но не им правеше впечатление. Корин имаше белег по рождение. Винаги можех да я отлича от сестра ѝ по него. Малко петно с форма на полумесец точно тук – и тя сложи костелив пръст

на плоските си гърди.

– Искате да кажете, че Сюзън имаше такъв белег? – казах аз.

– Корин го имаше. Вие какво знаете за него?

– Аз съм чул, че Сюзън е била с белега.

– Е, грешно сте чул. Виждала съм го поне дузина пъти. Малък белег с форма на полумесец и по една или друга причина тя се гордееше с него. Тя самата ми го е показвала, макар че нямаше нужда от показване. Беше толкова явен, колкото носа върху лицето ви.

III

Когато Хелън подкара колата, и двамата кипяхме от възбуда. Бях стоял при мисис Пейсли почти цял час, опитвайки се да разколебая нейното убеждение, че Корин, а не Сюзън е имала белег по рождение, но тя остана непоколебима. Ако знаеше какво говори, а колкото повече я разпитвах, толкова по-сигурен ставах, че казва истината, тогава първата голяма пукнатина в този случай вече се бе появила.

Ако мъртвото момиче беше Корин Кон, значи искът беше безпочвен и ние можехме да ги обвиним в измама.

– Налага се да намерим по-благонадежден свидетел от тази бедна нещастница – казах аз, докато Хелън спускаше колата по черния път. – Ще бъде само загуба на време да я изправим като свидетел в съда. Всеки защитник би я направил на пух и прах. Трябва да има и някой друг, който да знае, че белегът е бил на Корин.

– Все още ни остава да обясним и онзи отпечатък от палец върху полицията – напомни ми Хелън. – Имаме отпечатъка на Корин и той не съвпада.

– Да помислим малко – казах аз. – През цялото време си мислехме, че има нещо нагласено около тези отпечатъци.

– Представи си, че Сюзън се е представяла за Корин? Това ми се вижда вероятно. Когато я видяхме в Уилингтън, нямаше нужда да я убеждаваме да ни даде адреса на Корин. Сигурно е знаела, че възнамеряваме да посетим Корин. Какво по-просто от това да отиде до Мъртвото езеро през нощта, докато ние сме спали в Уилингтън, да сложи тъмна перука, да намаже тялото си, за да имитира слънчев загар и да ни посрещне като Корин Кон, когато пристигнахме толкова доверчиво на следващата сутрин. Помниш ли колко лесно ѝ взех отпечатъци? Ти тогава ми каза, че е било почти сякаш тя е искала да ги взема.

– Но ние имаме отпечатъците и на Сюзън – каза Хелън. – Аз взех онова огледалце от тоалетната масичка и отпечатъците съвпаднаха с тези върху полиците.

– Но ти всъщност не си я видяла да си служи с огледалото, нали? Може би е било предварително подготвено. Представи си, че огледалцето е на Корин, а Сюзън го е сложила на тоалетната масичка именно за да го вземеш?

– Може да си прав, Стив – каза Хелън развълнувано. – Но къде е била Корин през цялото време?

– Може би в Буенос Айрес. После, когато всичко е било нагласено, Сюзън и Кон са я убедили да се върне, устроили са ѝ капан на острова и са я убили. Тогава Сюзън се направила на Корин и се е върнала в Буенос Айрес, за да си осигури алиби, в случай че на някой там му е липсвала Корин. – Изведнъж ми хрумна една идея. – Знаеш ли кой може да потвърди думите на мисис Пейсли: Моси Филипс! Той е снимал и Сюзън, и Корин. Може да си спомня белега. Какво ще кажеш за едно нощно кормуване? Колкото по-скоро се върнем в Лос Анжелос и видим Филипс, толкова по-бързо ще разплетем случая.

– Добре. Слушай, ти ще поспиш сега, а към средата на пътя ще се сменим. Ако се стегнем, ще стигнем до 1 часа.

– Сигурна ли си, че не искаш да те сменя сега?

– Още съм добре, но няма да е така след няколко часа. Искаш ли да отидеш отзад и да се изтегнеш?

– Сигурно си ми прочела мислите. – Тя спря колата, а аз казах: – Повечето съпруги биха накарали мъжете си да карат през целия път. Трябва да признаеш, че знам как да си подбирам жените.

– Радвам се, че си доволен, скъпи – и тя наистина изглеждаше зарадвана.

– Нямах намерение да заспивам. Започнах с внимателно обмисляне на новите факти, които бяхме открили.

Изглежда, Корин е била омъжена за Джек Кон от 5–6 години. По онова време двете със Сюзън са изпълнявали заедно номер в нощен бар, а Кон се е препитавал с обирание на бензиностанции – един дребен престъпник. Около една година след като се оженили, той престанал да живее с Корин, но я преследвал навсякъде и когато имал нужда от пари, искал от нея. Докато двете момичета били в Сан Бернадино, Сюзън и Кон започнали да се сваят. Корин не знаела нищо, а пък било малко вероятно да я интересува, след като вече ходела с Пери Райс. Но понеже ѝ било писнало Кон да се появява неочаквано и се страхувала да не

разбере за Пери Райс, тя съобщила на полицаите къде могат да го намерят. Съюзън разбрала какво е направила Корин и се опитала да предупреди Кон, но не успяла навреме. Кон влязъл в капана и бил арестуван. Получил четири години затвор. Бясна, че е загубила любовника си, Съюзън заплашила Корин, че ще я убие. Корин се спасила, като избягала в Буенос Айрес, където, според моите сметки, останала през четирите години, които Кон прекарал в затвора.

Като събрала две и две, вероятно Съюзън е стигнала до идеята да се застрахова за един милион долара. Измислила как да получи милиона и да си отмъсти и на Корин. Щом Кон излязъл от затвора, тя се свързала с него и му разказала своя план. Той се настанил на острова на Мъртвото езеро, а Съюзън с тъмна перука се появявала от време на време в Спрингвил и създавала впечатлението, че Корин живее на острова. В такова отдалечено местенце всичко това било лесно и без рискове. Когато нещата били нагласени, тя успяла някак да убеди Корин да се върне и я затворили на острова.

Стигнах дотук и започнах да се унасям. Равномерното люшкане на колата, топлият нощен въздух и шофирането цял следобед ми дойдоха малко много. Потънах в дълбок сън.

Бях спал около час, когато Хелън ме събуди, като ме дърпаше за ръката.

– Време ли е да се сменим? – попитах аз, като се прозявах така, че можеше да ми се размести челюстта. – Къде сме?

– Не знам къде сме, но нямаме бензин.

– Не е възможно – казах аз, като седнах и се вторачих в нея. – Резервоарът беше пълен наполовина, когато тръгнахме от Барсдейл.

– Обаче нямаме. Погледни стрелката.

Надникнах над рамото ѝ.

– О, по дяволите. Сигурно резервоарът е пробит. – Вече бях съвсем буден. – Имаш ли някаква представа къде се намираме?

– Според мен на около 20 мили от Сан Бернадино.

Излязох от колата, светнах с фенерчето и вдигнах капака. Наистина имаше изтичане. Някой беше продупчил храняващата тръбичка към карбуратора.

– Погледни – казах аз. – Направено е нарочно.

Хелън дойде да види повредата.

– Но кога и защо?

– Може би е направено, когато спряхме в Барсдейл. А защо не знам.

Тя погледна неспокойно през рамо към тъмния път.

– Има една кола малко зад нас – каза тя. – Зърнах фаровете ѝ, преди да спрем.

Спогледахме се.

– Мисля, че трябва Да се покрием – казах аз. – Това ми прилича на капан.

Едва бях свършил изречението, когато от тъмнината една дълга черна кола се спусна безшумно с изгасен мотор и връхлетя върху нас.

– Внимавай! – изкрещя Хелън и ме бутна бързо настрани от нашите фарове.

Ударих си крака зад коляното в бронята и се проснах на земята.

Колата беше вече до нас и като минаваше, от прозореца на шофьора блесна светлина и изтрещя изстрел, който почти ме оглуши. Един патрон рикошира в колата и се удари в пътя на няколко инча от мен. Чух как Хелън издаде остър писък, а колата даде газ и профуча в тъмнината.

Погледнах към Хелън и сърцето ми се смрази. Залитайки, тя направи две крачки към мен и се строполи на земята.

IV

– Хелън!

Гласът ми се извиси в писък, когато се спуснах към нея. Обхвана ме най-силната паника, в която бях изпадал през живота си.

– Няма страшно, скъпи – изпъшка тя, когато коленичих до нея. – Плешката ми. Не е много сериозно, но тече кръв.

За миг не можах нито да мисля, нито да се помръдна. Страхувах се да я докосна, за да не я заболи.

– Стив – каза тя настойчиво и се наклони към мен, – онази кола спря. Внимавай да не се върне.

Това ме възвърна към действителността. Беше повече от вероятно, че щеше да се върне. Когато мина край нас, сигурно бе видял, че не ме е улучил. Пробитата тръбичка, преследването и опитът да ни убие показваха отчаяната му решителност да не ни позволи да се приберем в Лос Анжелос. Явно щеше да се върне.

– Ще те скрия – казах аз. Вдигнах я и тя изохка от болка. – Съжалявам, мила. Ще се старая да не те боли.

– Не се тревожи. Само да се махаме по-бързо от пътя.

Като я носех колкото може по-внимателно, аз навлязох в крайпътната гора, където беше тъмно като в рог. Не бях направил повече от десет крачки и се блъснах в едно дърво.

– Не виждам абсолютно нищо – изпъсках аз и спрях.

Нашите ослепителни фарове осветяваха пътя и гората покрай него. Вместо да навляза навътре, аз започнах да се движа в сянката, като се придържах достатъчно близо до отразената светлина, за да виждам къде вървя. Надявах се да попадна на пътека, която да ме отведе до някое прикритие.

Усещах как кръвта на Хелън се просмукваше през самото ми и това ме плашеше. Тя дишаше повърхностно и от време на време, когато пръвех погрешна стъпка и я раздрусвах, сподавяше болезнен стон.

Около 20 ярда зад колата ни попаднах на пътека, която водеше в гората. Започнах да се движа бавно по нея, взирайки се в мрака пред мен, когато чух мотор на кола. Хвърлих поглед зад рамо. Колата се чуваше наблизко, но не можех да я видя. Изкачваше се обратно по пътя с изгасени фарове.

Забързах се и това беше фатално. Спънах се в стъблото на едно повалено дърво и се проснах, като изтърсих Хелън на земята.

Изправих се с мъка на крака, потен и вбесен от себе си. Извадих фенерчето си и светнах. Хелън лежеше на няколко ярда от мен, лицето ѝ беше бяло, а очите ѝ затворени – изглежда, че беше припаднала. Дясната ѝ ръка и рамото бяха прогизнали от кръв и от тази гледка по гърба ми полазиха тръпки.

Точно когато се насочих към нея, проблесна и изтрещя изстрел от автоматично оръжие. Куршумът профуча само на няколко инча от лицето ми. Изгасих светлината и се проснах на земята. Стрелбата продължи да отеква в притихналата гора и още един куршум изсвири над главата ми.

Извадих пистолета си и стрелях по посока на проблясъка, после се покатерих върху поваленото стъбло и започнах да опипвам за Хелън. Ръката ми докосна нейната, точно когато ослепителните фарове на кола осветиха гората.

Имахме късмет, че и двамата бяхме достатъчно близо до повалено дърво, за да се скрием от светлината. Трябваше веднага да изгася фаровете. Ако този въоръжен престъпник минеше от страни, щеше да ни помете с два изстрела.

Предпазливо повдигнах глава и се прицелих внимателно. Ръката ми беше стабилна. Първият изстрел не уцели. Когато стрелях отново, на

няколко ярда от колата изтрещя пистолет и един куршум се заби в стъблото на дървото на не повече от шест инча от лицето ми, но вторият ми изстрел пръсна единия фар. Наведох се, почаках малко, после пропъльзах по дължината на падналото дърво и заех нова позиция. Прицелих се в другия фар. Той сигурно ме беше зърнал, докато съм стрелял. Куршумът му буквално раздели косата ми и ме накара да се просна по лице, уплашен до смърт, но и втората светлина угасна. В успокоителната тъмнина аз пропъльзах назад към Хелън със замаяна глава.

Вдигнах я и тръгнах по пътеката. Трябваше да опипвам пътя си като слепец, като съзнавах, че краката ми мачкаха сухите листа и разгласяваха моя напредък по начин, който ме караше да се потя. Единствената ми надежда беше да се скрия някъде, за да мога да се погрижа за Хелън. Докато се движех, си дадох ясна сметка, че имах само четири патрона в пистолета и никакъв резервен пълнител.

След като бях вървял няколко минути, спрях да се ослушам. Долових шумолене на листа някъде отзад, но звукът спря почти веднага, сякаш престъпникът, който ме следваше, беше отгатнал какво ще направя.

Хелън беше напълно отпусната в ръцете ми и аз бях вече доста уморен да я нося, но трябваше да продължа. Тръгнах отново, окуражен от слабата лунна светлина, която видях далеч пред себе си през оредяващите върхове на дърветата. Май приближавах някаква поляна.

Продължих пътя си по-лесно, поради усилването на светлината, но в същото време се питах дали той можеше да ме види и внимавах да не вървя в средата на пътеката.

Изведнъж някъде зад мен изтрещя пистолет и един куршум изсвистя над главата ми. Бързо се дръпнах от пътеката и сложих Хелън зад едно дърво. Измъкнах пистолета си и се взрях в тъмната пътека. Не видях и не чух нищо, но знаех, че той не беше много далеч.

Почаках няколко минути да си почина и да си поема дъх. Нищо не се случи. Трябваше да продължа. Призляваше ми от страх при мисълта за Хелън. Трябваше да направя нещо за раната ѝ. Сложих ръка на рамото ѝ. Изглежда, раната бе спряла да кърви, макар че не можех да бъда сигурен.

Очите ми вече бяха свикнали с тъмнината и различих между дърветата една пролука, настрани от пътеката. Реших да тръгна по нея, като се отделя от пътеката и опитам късмета си в гората.

Вдигнах Хелън и се раздвижих. Невъзможно беше да се стъпва тихо. Сухи клонки се чупеха под краката ми с шум на експлодиращи фойерверки. Натрупаните върху земята мъртви листа шумоляха

обезпокоително. Но аз продължих, движейки се на зигзаг, където бе възможно, като съзнавах през цялото време, че всеки миг можех да бъда застрелян в гръб.

След като се движих така около 100 ярда, стигнах внезапно до поляната. Луната осветяваше малка дървена колиба в средата ѝ. Хлътналият покрив и счупеният прозорец ми показаха, че тя е празна и изоставена, но това не ме интересуваше. Ако успеех да стигна дотам, колибата щеше поне да предложи някакво прикритие за Хелън.

Стоях на края на поляната в тъмнината и се заслушах. Далече вдясно чувах от време на време шумолене на листа и пукот на чупещи се клонки. Сега престъпникът беше малко по-надалеч, вероятно още следваше пътеката, като смяташе, че вървя по нея. Ако вратата на колибата беше затворена, щях да закъсам, но аз разчитах, че ще мога да я разбия, преди онзи да се приближи.

Вдигнах Хелън на рамо, взех пистолета в дясната си ръка и като поех дълбоко въздух, се втурнах слепешката на открито.

Двадесетярдовото разстояние ми се видя безкрайно, но накрая успях да се приближа до колибата, без да бъда застрелян. Почти без да спирам, аз ритнах силно вратата, щом стигнах до нея. Разкапаната ключалка се разпадна и вратата увисна. Прекрачих напред в тъмнината под закилата на четирите стени.

Щом влязох, положих Хелън на пода, обърнах се и залостих вратата. Запаших фенерчето си и бързо огледах наоколо.

Колибата се състоеше само от една голяма стая с прозорец към страната, от която бях дошъл. Въпреки че бяха много разнебитени, стените изглеждаха достатъчно стабилни. След като погледнах през прозореца, за да се уверя, че няма да бъда нападнат, аз се наведох над Хелън.

Тя беше още в безсъзнание, но един бърз преглед ми показа, че вече не губи кръв. Отидох отново до прозореца и като се убедих напълно, че няма да бъда изненадан в следващите една-две минути, извадих джобното си ножче и бързо срязвах просмукания с кръв ръкав на роклята ѝ.

Беше простреляна в рамото от около шесткалиброво оръжие. Нямаше счупени кости, но беше загубила много кръв. Нищо не можех да направя, затова се върнах до прозореца. Тъкмо навреме, за да зърна тъмната фигура, застанала полускрита зад едно дърво, с лице срещу колибата. Извадих пистолета и стрелях наслуки към него. Изстрелът не беше лош. Видях как се разхвърча кора от дървото, зад което се криеше. Той отвърна на огъня и аз отново стрелях.

После той се шмугна обратно в гората и изчезна от погледа ми.

Зачаках, като се опитвах да си спомня точно колко куршума имах в пистолета. Мислех, че са останали два, но не бях сигурен.

– Стив.

Обърнах се бързо и отидох при нея.

– Какво става? – попита тя. – Припаднах ли?

– Да. Аз те изпуснах – казах и коленичих до нея. – Как се чувстваш?

– Малко съм гроги, но съм добре. Какво става?

– Онзи е отвън. Успях да те домъкна до тази съборетина. Не е кой знае какво, но ако го удържим до разсъване, ще се оправим.

Погледнах пак навън, но от него още нямаше и следа. Ако бях на негово място, бих заобиколил колибата и бих се появил отзад. Прозорецът беше само един, отзад нямаше друг. Той така и направи.

Докато проверявах пистолета, където намерих само един патрон, Хелън прошепна:

– Мисля, че е отзад. Чувам нещо.

Не се дръпнах от прозореца. Ако имаше намерение да влезе, той трябваше да мине през вратата или през прозореца. Отзад нямаше как да влезе.

– Слушай – казах аз.

Той наистина беше отзад. Чухме как краката му мачкат сухите листа.

Приготових пистолета и зачаках. Минутите се заредиха. Изведнъж задната стена на колибата изскърца. По нея тропаха крака. Последва приглушен шум; който ме накара да се обърна назад с разтуптяно сърце.

– Той е на покрива – прошепна Хелън.

Отидох до нея и коленичих.

– Не може да стигне до нас.

Щеше ми се да си вярвам, но просто не исках да я плаша. Нещо падна в тъмнината и се приземи, като цопна на пода.

– Какво е това? – каза Хелън и се вкопчи в ръката ми.

Щракнах фенерчето и осветих с лъча колибата. Не се видя нищо. Насочих лъча към покрива. Там нямаше никаква дупка.

– Смъкна се по комина – прошепна Хелън. – О, Стив! Мислиш ли...?

Станах и бавно прекосих стаята до ръждясалата печка. Насочих светлината към нея. За миг не можах да различа друго освен паяжини и прах, после от прахоляка се плъзна една шестфутова гърмяща змия.

Щом светлината я докосна, тя се извъртя конвулсивно и се сви зад купчина разкапани чували.

Усетих как потта се стичаше по гърба ми, когато отстъпих бързо назад.

– Къде отиде? – попита Хелън ужасена.

Застанах до нея.

– Зад онези чували. Имам само един патрон.

– Тогава изчакай. Не прави нищо. Тя... тя може да си тръгне.

Първият ми импулс беше да я грабна и да изхвърча навън, но знаех, че Кон е там и ме чака да направя точно това. Движих светлината непрекъснато, държах пистолета насочен напред, а очите ми се местеха от купчината чували към прозореца. Знаех, че Кон може да използва момента, за да се промъкне до прозореца, надявайки се, че аз следя змията. Трябваше да съм готов и за двамата.

– Ето я! – каза Хелън и сподави писъка си.

Дългото люспесто тяло се плъзна през стаята срещу нас. Насочих светлината точно към нея и тя се отдръпна. Не посмях да стрелям. Ръката ми трепереше, а ако не улучех, бяхме загубени.

– Можеш ли да държиш фенерчето? – казах аз през стиснати зъби.

Тя го взе от ръката ми.

Изхлузих самото си.

– Дръж светлината стабилно. Ще я хвана с това.

– Не, Стив! Не се доближавай до нея!

– Всичко е о'кей. Не се тревожи.

Станах, мушнах пистолета в джоба си, хванах самото в двете ръце като бикоборец на арената и започнах да се приближавам много бавно към змията.

Хелън се тресеше толкова силно, че едва държеше фенерчето. Змията изплющя, сви се на кълбо и издигна главата си с форма на пика.

О'кей, бях изплашен. Опитах се да направя още една крачка, но видът на този звяр ме парализира. Стоях там със самото в ръце и треперещи колене, а змията се залюля и се приготви да ме нападне. Когато се хвърли напред, аз я ударих със самото, отметнах главата ѝ настрани, после скочих назад, извадих пистолета си и се опитах да се прицеля в главата ѝ, докато тя отново се приготвяше за скок, но ръката ми беше нестабилна. Изругах и изпуснах пистолета, а после отново грабнах самото.

И точно тогава една сянка затъмни прозореца и избумтя пистолет. За миг не бях сигурен дали съм застрелян или не. Метнах се върху

пистолета си, сграбчих го и се завъртях.

– Не стреляй, не стреляй! – изкрещя някой.

– Не стреляй, Стив! – извика Хелън. – Това е полицията!

Хвърлих пистолета, сякаш беше нагорещено желязо, и бавно се изправих. Закован на прага, с пистолет насочен към мен, стоеше кавалерийски полицаи.

– Горе ръцете!

Вдигнах ръце и се огледах за змията. Тя лежеше свита с простреляна глава.

– Добър изстрел – казах аз. Чух шума на потегляща кола на главния път, но не ми пукаше. – Братле, това беше страшно добър изстрел.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

I

Три дни по-късно аз влязох в Лос Анжелос, след като бях оставил Хелън в болницата в Сан Бернадино. Неприятно ми беше да тръгна без нея, но тя не биваше да се мести и тъй като докторът ме увери, че няма да има усложнения, аз трябваше да се върна към работата.

Полицията в Сан Бернадино ми беше задавала много въпроси, но аз не им разказах цялата история. Все още не бях готов да извадя найеве всичко около случая и не исках те да се втурнат презглава, преди да е дошло време. Казах им, че сме били нападнати от въоръжен престъпник и сме потърсили убежище в колибата. Уверих ги, че змията е била вътре, когато сме влезли. Кавалерийският полицай ми каза, че чул стрелбата и тръгнал по следите. Не бил видял престъпника, но го чул да потегля. Аз не се съмнявах, че беше Кон. Гърмящата змия потвърждаваше това, но си замълчах относно самоличността му. Щом свърших с отговарянето на въпросите и се разделих с Хелън, потеглих за Лос Анжелос.

Първо се отбих в хотела и си прибрах пощата. Шерифът Питърс беше удържал на думата си. Беше ми изпратил снимка 8,2×10,8 см на момичето, което аз вече смятах за Корин Кон. Снимката беше добра и ясно показваше белега. Разглеждах я няколко минути, като се опитвах да се убедя, че това беше Корин, но въпреки всичко момичето ми приличаше на Сюзън.

Трябваше да разбере дали вече има предявен иск. Прескочих до кантората на Фаншоу.

Там беше и Медъкс, който ме изгледа кръвнишки, когато влязох.

– Какво искаш? – сопна се той. – Нямаш работа тук. Ти напусна!

– Бях останал с впечатлението, че тази кантора е на Фаншоу – казах аз, като затворих вратата. – Ако той поиска, ще си тръгна.

Фаншоу се захла.

– Хайде влизай, Стив. Как върви при теб?

– Добре. Напредва ли онзи глупак Джексън?

– Засега не – отвърна Фаншоу, а Медъкс така изпръхтя, че листовите върху бюрото се разхвърчаха.

– Минах, за да ви предложа услугите си – казах аз. – Разбира се, ще ви излезе по-соленичко, но такава ми е офертата.

– Не бих те наел, дори ако беше последният останал жив детектив – изсумтя Медъкс. – А сега се махай!

Обърнах се към Фаншоу, който ме гледаше с очакване.

– Какви са последните новини? – попитах аз. – Предявиха ли иск?

– Да. Мисис Кон пристигна вчера сутринта. Искът беше предявен вчера следобед. Тя е наела Ед Райън, най-хитрия мошеник сред адвокатите в този бизнес и мисля, че ще ни хванат за гушата.

– Ще им позволите да ви съдят, така ли?

– Благодарение на теб – възкликна Медъкс, като стовари юмрук върху бюрото, – не можем да спечелим един съдебен процес. Каквито и шансове да имаме, вече изчезнаха, защото ти даде доказателство, че подлежим на иск.

– Много лошо – казах аз и поклатих глава. – Нищо, няма значение. Имам да ви направя едно предложение. Ако успея да изясня този случай, каква ще ми е ползата?

И двамата се вторачиха в мен.

– Какво искаш да кажеш? – сопна се Медъкс.

– Стори ми се, че го казах доста ясно. Ти не одобри начина, по който работя върху случая, затова аз напуснах. Това ме прави независим детектив. Все още съм готов да работя върху същия случай, ако реша, че ще си струва.

– Не ми трябваш! – изрева Медъкс. – Можеш да се махаш!

– О'кей, щом мислиш така – аз станах. – Да бъде както искаш.

– Чакай малко – каза бързо Фаншоу. – Можеш ли да разплетеш случая, Стив?

– Ще го приключа до 6 часа.

– Блъфираш – настоя Медъкс и се наведе над бюрото като бик, готов за нападение.

– Не. Мога да разплетя този случай, ако ти и другите девет компании се погрижите да имам полза – казах аз и му се усмихнах. – В тази работа има замесен един милион. Вие току-що признахте, че са ви хванали за гушата. Аз мога да ви спестя този милион, ако сте готови да ми платите както на всеки независим детектив.

Медъкс направи бързо изчисление.

– Чакай сега – каза той, – да не бързаме. Добре, ако те наемем като независим детектив, ще изкараш малко пари. Признавам това, но за колко време ще ти стигнат? Аз съм готов да кажа: „било каквото било“. Върни се при нас, Хармъс, и аз ще бъда добър с теб. Трябва да помислиш за бъдещето си.

– Много мило от твоя страна. Напомни ми да се разчувствам и да поплача на рамото ти, когато си облечеш водолазния костюм. Малкото пари, за които спомена току-що, възлизат на десет хиляди. От доста време ми се иска да се установя самостоятелно. Уморих се да изпълнявам твоите заповеди, доста тъпи при това. Ти или ще се отнасяш към мен като към независим детектив, или си тръгвам оттук и те оставям с пръст в устата.

Медъкс се приготви да избухне, но Фаншоу не му даде.

– Ако изясниш този случай, Стив – каза той, – аз ще се погрижа да получиш 1% и да се върнеш на работа, ако искаш. Ако Медъкс не ще да плати, аз ще отида направо при стария.

Медъкс изведнъж ми изпрати една вълча усмивка.

– О'кей – каза той, – върви. Нает си. Не ти обещавам да те върна на работа, но ако докажеш, че има измама, ще ти платя.

– Един процент?

– Да, по дяволите! Един процент.

– Добре – казах аз. – Блокирайте Райън за днес, а утре, ако имаме късмет, ще съм приключил случая. Ако успее да докажа, че мъртвото момиче е Корин Кон, а не Сюзън Джелърт, работата е опечена.

Медъкс изпуфтя.

– Още ли работиш по тази писта? Ако това е всичко, което имаш, няма да изясниш случая.

– Така си мислиш ти – казах аз, намигнах на Фаншоу и се изнизих от кантората.

На излизане се отбих при мис Фейвършъм, секретарката на Фаншоу.

– Имате ли тук личните досиета? – попитах. – Искам да проверя някои подробности за персонала.

Тя извади папката.

– Не знам дали трябва да ви ги давам, мистър Хармъс-каза колебливо. – Поверително е.

– За да успокоите съвестта си – казах аз, – извадете собствената си папка. Не сте вие тази, от която се интересувам и това е само защото съм почтен съпруг.

Тя извади своята папка, като се изчерви.

– Ами, не бих искала всеки да знае личния ми живот – каза тя дяволито. – Не че имам от какво да се срамувам.

– Ако мислите, че не знам за петимата ви съпрузи – казах аз, като взимах останалите папки от нея, – правите голяма тактическа грешка.

– Но, мистър Хармъс! – възкликна тя. – Трябва да ви кажа, че никога през живота си не съм била омъжена.

– Имате много време – казах аз тайнствено. – Аз съм ясновидец.

II

След половин час спрях пред фотографското студио на Моси Филипс. Часът беше малко след 10 и видях, че железната решетка на входа на магазина още не беше вдигната.

От другата страна на улицата се размотаваше едно ченге, което ме запаше без никакъв интерес. Зад боклукчийската кофа пред студиото се появи лъскава черна котка и започна да се мие под яркото слънце.

Слязох от колата, прекосих тротоара и застанах пред магазина, вторачен в железната решетка. Имах неприятно предчувствие, че нещо не е в ред. Въпреки хлабавата търговия, Моси Филипс не ми беше направил впечатление на човек, който би се успал или излязъл в отпуск, без да остави бележка на вратата.

Вдясно имаше алея, която вероятно водеше зад магазина. Погледнах през рамо към полицая, който вече проявяваше малко интерес към мен. Кимнах му.

Той се приближи неохотно, разклащайки палката си.

– Не можете да оставите тази кола тук цял ден – каза той, като се закова пред мен.

– Нямам такова намерение – казах аз, извадих една визитка и я бутнах под дебелия му червен нос.

Той я прочете внимателно, като мърдаше беззвучно с устни, погледна ме косо и каза:

– Е и какво? Да направя реверанс или да падна и да умра?

– Заявявам намерението си да вляза с взлом в този магазин казах аз меко. – Бих искал вие да ме арестувате.

– Да направя какво...? – Дебелият му врат стана още по-дебел, а червеното му лице почервения още повече.

– Отпусни се, братле – казах му – Искам ние с теб да отидем отзад в магазина и да видим какво се е случило с Филипс.

– Какво трябва да му се е случило?

– Не е отварял тази сутрин. Имам делова среща с него. Искам да се уверя, че не се е успал.

Без да дочакам отговора му, аз тръгнах по алеята. Той ме последва

бавно, като не беше сигурен дали не се будалкам с него.

Една врата в задната част на магазина беше откряната. Дървото около ключалката беше разбито.

– Хвърли поглед тук – казах аз, когато ченгето ме настигна.

Той погледна счупената ключалка, замени палката си с пистолет, издаде челюст напред агресивно и бутна вратата.

Последвах го по краткия коридор към студиото. Мястото изглеждаше сякаш беше пометено от циклон. Хиляди фотографии и всички внимателно подреджани папки на Моси Филипс бяха разхвърляни по пода. Чекмеджетата зееха отворени и висяха от металните шкафове. В камината имаше голяма купчина пепел. Приблжих се и погледнах пепелта: някой беше горил много фотографии.

Ченгето каза:

– Какво, по дяволите, са очаквали да намерят тук? Нещастникът никога не е имал мангизи.

– Дай да го потърсим – казах аз и влязох от студиото в магазина.

Намерихме го да лежи до тезгяха, ударен в гръб, с разбита отзад глава.

– Боже мой! – каза полицаят и пое дълбоко дъх. – И това ми дойде до главата.

Наведох се и докоснах ръката на стария негър. Беше още топла.

– Умрял е преди не повече от четвърт час.

– Това значи, че аз съм бил точно пред магазина, когато е станало – каза ченгето и изду бузи. – Вие стойте тук – и той отиде към телефона.

След 20 минути групата от отдел „Убийства“ пристигна. С тях беше и полицейски капитан Хакет.

Докато момчетата се залавяха за работа, Хакет ме дръпна настрана.

– Какво те води насам? – попита той. – Знаеш ли нещо за това?

Казах му, че съм се надявал Филипс да може да установи, че мъртвото момиче е Кориц Кон, а не Сюзън. Казах му за белега от рождение.

– Обзалагам се, че Кон е отгатнал, че ще идвам тук и е дошъл пръв – заключих аз.

Хакет се съмняваше.

– Може да е бил някой обикновен дребен крадец. Да видим какво ще установят момчетата.

Запалихме цигари и постояхме наоколо, наблюдавайки. Момчетата май не напредваха много!

– Има ли някаква следа от Джойс Шърмън? – попитах аз.

Той поклати глава.

– Продължаваме да търсим, но тя може да е навсякъде. Имам чувството, че няма да я намерим.

– Чух, че Кон има досие. Сигурно ще искаш да го провериш. Преди 5–6 години бил арестуван в Сан Бернадино и излежал 4 години. Обзалагам се, че той е убил Филипс.

– Ще направя справка за него – каза Хакет. – Ще го намерим и ще видим какво е правил по времето, когато Филипс е бил убит.

– Непременно – казах аз, изгасих цигарата си и продължих. – Ако не ти трябва, ще вървя. Имам да свърша доста неща.

– О'кей – каза Хакет. – Не отивай много далеч. Може да ми потрѣбваш.

Оставих момчетата да търсят улики, без да ги откриват и излязох на улицата. Качих се на Буика. Вече имаше голяма тълпа пред магазина на Филипс. Новината, че е убит, беше плъзнала из улицата като горски пожар.

Отидох в една дрогерия в края на улицата и се обадох в болницата в Сан Бернадино. Казаха ми, че Хелън е прекарала добре нощта и няма никакви усложнения. Оставих съобщение, че се надявам да я видя утре вечерта.

Излязох от дрогерията и седнах в колата. Запалих цигара и се втренчих замислено в улицата, без да виждам нищо, като мозъкът ми беше зает с друго. Убеден бях, че Моси Филипс е бил убит, за да не може да говори. Това означаваше почти със сигурност, че мъртвото момиче беше Корин. Целият им план да получат един милион щеше да се провали, ако успееш да докажа, че Сюзън Джелърт е още жива. Убиецът на Филипс знаеше това. От изгорените фотографии излизаше, че Филипс беше имал снимки на Корин, показващи белега. Е, аз ги нямах, значи трябваше да опитам нещо друго.

Изведнѣж ми хрумна, а не знам защо не ми беше хрумнало по-рано, че щом Корин е тъмнокоса, а Сюзън руса, ако мъртвото момиче е Корин, значи косата ѝ е боядисана.

Бях вбесен от себе си, че не се бях сетил по-рано, когато оглеждах тялото в Спрингвил. Скочих от колата, върнах се в дрогерията и се обадох на шерифа Питърс.

Той звучеше доволен, че ме чува.

– Шерифе – казах аз, – имам причини да смятам, че мъртвото момиче е Корин Кон. Може да се докаже много просто. Би ли погледнал да видиш дали корените на косата ѝ са тъмни?

– Нима мислиш, че тялото е още при мен, синко? – попита той с

изненада – Джек Кон го изиска. Кремацията се извърши два дни след следствието.

– Кремираха ли я? – изкрещях аз. – Сигурен ли си?

– Сигурен съм. Не можех да направя нищо, щом като съдебният следовател се произнесе за смърт при нещастен случай. Кон имаше пълно право да изиска тялото. Но аз имам отпечатъци от пръстите ѝ. Той ме помоли да ги взема и да ги регистрирам, защото каза, че ще има иск срещу застрахователните компании и той не искал да има никакви проблеми относно самоличността.

– Отпечатъците не ми трябва – казах с отвращение. – И аз ги имам. Е, благодаря, шерифе. Ще се видим някой път – и аз затворих.

Отворих вратата на кабината и вдишах дълбоко от въздуха на дрогерията, докато обмислях следващия си ход. Щом не можех да докажа, че Съюзън е Корин, тогава трябваше да се опитам да докажа, че Корин е Съюзън.

Затворих се отново в кабината и се обадох на Фаншоу.

– Тук е Хармъс – казах аз, когато той вдиша. – Знаеш ли случайно къде е отседнала мисис Кон?

– Не, но бих могъл да попитам Райън. Той ще ми каже-рече Фаншоу, – но ще иска да знае защо се интересувам.

– Сигурно ще иска. Не. Няма да стане по този начин. Мислиш ли, че е отседнала в хотел?

– Нямам представа и виж какво, Стив. Надявам се, че си стигнал донякъде. Райън беше при нас преди половин час и ни притискаше да действаме. Едва ли ще ни остави на мира за цяло едно денонощие.

– Стигнал съм донякъде – излъгах аз. – До довечера ще приключо всичко или ще се откажа.

Когато той затвори, аз телефонирах в полицията и помолих да ме свържат с Хакет.

– Нещо ново за убиеца на Филипс? – попитах аз.

– Може и да е Кон – каза ми той. – Има свидетел, който е видял един мъж да излиза от задния вход на магазина около 10 часа. Описанието пасва на Кон. Сега го издирваме.

– Какво ще кажеш за Мъртвото езеро? Може да е отишъл там.

– Говорих с шерифа Питърс. Той ще отиде там веднага с няколко души.

– Искам бързо да открия мисис Кон. Имаш ли някаква идея?

– За какво ти трябва?

– Твърде сложно е за обяснение по телефона, но ако имам успех,

ще мога да изясня отвличането на Шърмън.

– Будалкаш ли се?

– Ако мога да намеря мисис Кон, обзалагам се, че ще разплетат цялата тази работа, а това се отнася и за отвличането на Шърмън.

– Какво искаш да направя?

– Намери ми мисис Кон. Можеш да го свършиш по-бързо от мен, а няма време за губене. Защо не сложиш трима души на три телефона и да се обадят на всеки хотел и пансион в града? Тя сигурно е отседнала някъде наблизо, в случай че Райън пожелае да се консултира с нея за иска. Ще го направиш ли?

Той каза, че ще го направи.

– Ще ти се обади пак след един час. И слушай, капитане, не я пипайте, преди да съм говорил с нея.

– Кон може да е при нея.

– Няма такъв шанс – и аз затворих, преди да започне да спори.

Отворих вратата на кабинката, пуснах вътре малко свеж въздух, изтрих лицето си и отново затворих. Набрах номера на Алън Гудийър.

Той вдигна почти веднага.

– Тук е Стив – казах. – Аз съм на около три минути от жилището ти. Искаш ли да се кача да си поприказваме?

– Много бих се радвал – отвърна Гудийър. – Ти разбра ли, че напуснах?

– Разбрах – отвърнах. – И аз също.

– Така ли? Кога?

– Веднага след теб. Ще ти разкажа. Сега ще дойда.

– Добре.

Гудийър имаше апартамент на булевард Сънсет. Намираше се на последния етаж, а входът беше достатъчно внушителен, за да задоволи и милионер.

Издигнах се десет етажа в един елегантен автоматичен асансьор.

Гудийър ме чакаше точно пред вратата си.

– Добро местенце си имаш – казах аз, като затварях вратата на асансьора.

– Не е лошо – каза той. – Сега е твърде скъпо за мен. Ще се изнасям в края на седмицата. Къде беше, Стив? Опитвах се да те открия през последните три дни.

– Съжалявам. Спечках се с Медъкс и напуснах. Хелън беше в Сан Бернадино и отидох да я видя. Допреди малко изобщо бях забравил, че искаше да говориш с мен.

Той ме въведе в обширен хол.

– О, това се казва добро жилище – казах аз, като се огледах. – Майчице! Май ще ти липсва.

Гудийър затвори вратата.

– Сигурно ще ми липсва. Значи си напуснал, Стив?

Избрах си един фотьойл, подходящ и за спане, и седнах.

– Медъкс искаше да възложи случая на Оли Джексън, затова го зарязах – отвърнах аз.

– Хм, кой ли можеше да си представи? – Гудийър изглеждаше шокиран. – И какво ще правиш сега, Стив? Ще постъпиш в друга компания ли?

Поклатих глава.

– Смятам да изкарам малко пари. Ако изясня този случай, Алън, ще ми се полага обичайния 1%, а 1% от един милион наистина са бая мангизи.

Той се разхождаше из стаята с ръце в джобовете и с пребледняло, намръщено лице.

– Но можеш ли да го изясниш?

– Разбира се – казах аз и извадих една цигара. Залепих я внимателно на долната си устна. – Вече съм го изяснил.

– Но как? – Той се закова неподвижен и се вторачи в мен. – Искаш да кажеш, че можеш да докажеш, че има измама? Че момичето е било убито?

– Така мисля. Изясних и отвличането на Шърмън.

Той се приближи и седна до мен.

– Е, хайде. Разкажи ми.

– Още след смъртта на Хофман започнах да си задавам въпроси за теб, Алън – казах аз сериозно. – Ти и аз бяхме единствените, които знаеха, че отивам да го видя. След като се разделихме, ти си телефонираш на Кон и си му казал да запуши устата на Хофман, нали?

Той се втренчи в мен безизразно.

– Какво говориш, Стив?

– Е, хайде! Тия няма да минат. Ти си в дъното и на отвличането, и на убийството на Корин. Това се набива в очите като неонов надпис. И друго – казал си на Медъкс, че си срещнал Дени случайно, но не си. Сюзън Джелиърт е уредила срещата ви. Това е подробност, но тя ми помогна да си изясня нещата за теб. Ти винаги се появяваше неочаквано и търсеше информация. Аз ти казах за късовълновото радио и едва не бях убит, защото ти си предал информацията. Именно ти каза, че Сюзън е

сложила случайно отпечатъка си върху полицата. Но отпечатъкът не е неин, а на сестра ѝ.

– Надявам се, че се шегуваш, Стив – каза Гудийър, като ме гледаше сърдито. – Или се шегуваш, или си луд.

– Ясно ми е също и как е било убито момичето на острова. Знаеш ли, Алън, може би щеше да мине, ако беше скроил само една измама, но две е малко прекалено. Сигурно щеше да се отървеш, ако беше само отвличането на Шърмън, но с другото си се увлякъл твърде много.

– Мисля, че не искам да слушам повече – каза тихо Гудийър.

– Както искаш – казах аз и станах. Смятах, че ще оцениш идването ми тук. Не съм казал на никой друг. Е, аз ще вървя. Не мисли, че ще се отървеш, Алън. Няма да може. Пука се по шевовете.

Той не отговори и аз тръгнах към вратата. Когато я отворих, той каза:

– Почакай.

Обърнах се и го погледнах.

– О'кей, положението излезе малко извън контрол каза той равно, – но все още има шанс да се оправи. В това има милион и половина. Много пари да. Ти спомена 1% Аз ще ти дам една трета.

– А защо не половината? – казах аз и се върнах към стола си.

– Една трета. Трябва да стигнат и за трима ни за теб, за момичето и за мен.

– Ами Кон?

– Ще трябва да се отървем от него. Прекалено опасен е. Имам чувството, че щом получим парите, той ще се опита да ме очисти. Много си пада по убийствата.

– Забравяш за Райс – казах аз. – С него няма ли да се разплащаш?

– Не мисля да се занимавам с него. Полицайте така са му вързали ръцете, че не може да мръдне. Не смее да направи нищо. Щом искът бъде удовлетворен, момичето, аз и ти, ако дойдеш с нас, планираме бягство. Райс не би могъл да ни издаде, без да издаде и себе си.

– У теб ли е онзи половин милион от отвличането на Шърмън?

Той кимна.

– У мен е. Райън ще приключи с другия иск най-много след една седмица. Предлагам ти една трета от цялата сума, за да си държиш езика зад зъбите, Стив.

– Само това ли ще искаш от мен?

Той се поколеба.

– И да ми помогнеш да се отърва от Кон. Никой от нас не е в

безопасност, докато той е жив.

– Видели са го да излиза от магазина на Филипс. Полицията го търси.

– Няма да го намерят. И друг път се е крил.

– Знаеш ли къде е?

Гудиър кимна.

Протегнах ръка и смачках цигарата си.

– Трябва да си луд, Алън – казах аз. – Откъде ти дойде тази идея в главата? Ти печелеше добре като агент. Кое те накара да го удариш през просото?

– Кой ти каза, че съм печелел добре? – отвърна той. – Харчих два пъти повече, отколкото изкарвах. Затънал съм до уши в дългове. Трябваше да направя нещо. Милион и половина ми се струваше прекалено хубаво, за да е истина, но тогава още не знаех за Кон. Не си падам по убийствата.

Погледнах го сериозно.

– Така ли? Именно ти си убил Корин Кон.

Лицето му пребледня.

– Това е мръсна лъжа! Кон я уби каза той и се наведе напред, като ме гледаше свирепо.

– Кон е бил в Спрингвил да си прибира пощата, когато тя е умряла. Ти си я убил, Алън.

Той се овладя с усилие.

– Оукли е наблюдавал острова през цялото време – каза той – и не ме е видял да отивам или да се връщам. Бих искал да знам как ще докажеш, че аз съм я убил.

– Нямах никаква идея, докато не погледнах личното ти досие тази сутрин – казах аз, – но щом разбрах, че през войната си служил в специалните подводни служби, се сетих как си го направил. Обзалагам се, че ще намеря водолазен костюм, скрит някъде около езерото. За теб е било лесно да преплуваш до острова под вода, да убиеш момичето и да се върнеш, без да те видят. Добра идея, Алън, но си забравил за личното си досие.

Той стана, а лицето му сега беше твърдо като гранит.

– Идваш ли с мен? – попита той. – Ще ти дам една трета от всичко, когато искът успее.

– Няма да успее – казах аз. – С теб е свършено, Алън. Ако не беше убил момичето, щях да ти дам време да се отървеш, но сега ще трябва да приемеш това, което те чака. Съжалявам. Сигурно си бил луд да

направиш такова нещо, но ти си го направил и сега ще трябва да си платиш.

Той отиде до бюрото в нишата на прозореца, дръпна едно чекмедже и извади пистолет. Обърна се и го насочи към мен.

– Ще доведе всичко докрай – каза той с дрезгав и треперещ глас. – Имам половин милион. Ако не мога да получа останалите, ще мина и без тях. Нито ти, нито някой друг може да ме спре!

– Не ставай глупак – казах аз. – Ако ме убиеш, няма да постигнеш нищо. Не можеш да стреляш в място като това, без да си навлечеш неприятности. Никога няма да се измъкнеш. – Аз станах. – Отивам в полицията, Алън. Имаш 20 минути. Постъпи, както смяташ за най-добре. Каквото и да направиш, ти си загубен.

Обърнах му гръб и тръгнах към вратата.

– Спри! – каза той и чух щракването на предпазителя.

Погледнах към него през рамо.

– Довиждане, Алън. Желая ти късмет – казах аз, отворих вратата и излязох в коридора.

Той просто стоеше там, докато лицето му се разпаднаше на парчета, а пистолетът увисна в ръката му.

– Довиждане, Стив – отвърна той.

Затворих вратата и отидох до асансьора. Поддържах приятелски отнoшения с него, откакто беше постъпил в компанията. Харесваше ми. Стана ми доста зле, когато отворих вратата на асансьора.

От шума на внезапния изстрел се почувствах, сякаш някой ме ритна под сърцето.

III

Последните камъчета от мозайката се нагласиха чак към 17 часа същата вечер. Може би щеше да стане и по-късно, ако не ме беше осенило вдъхновението да отида и да говоря с Мира Лантис, приятелката на Пери Райс.

Щом ѝ разкрих как стоят нещата, тя загуби самообладание и се разприказва.

Успя да ме убеди, че не е имала нищо общо нито с отвличането на Джойс Шърмън, нито със заговора за издоява-нето на застрахователните компании с милион и половина долара.

Когато разбра, че Райс ще бъде съден по обвинение за убийство, тя

стана много отзивчива, отговори на въпросите ми и ми позволи отново да огледам спалнята на Джойс Шърмън.

С информацията, която получих от нея, аз вече бях готов да завърша случая. Отидох до полицията и прекарах там половин час, обяснявайки положението на Хакет. След като го убедих, телефонирах на Медъкс и го помолих да дойде.

Той пристигна след по-малко от десет минути и се втурна в кабинета на Хакет, където ние го чакахме. Докато аз бях говорил с Гудийър, хората на Хакет бяха открили Корин Кон. Тя беше отседнала в пансион на Каньон Драйв.

– Дължиш ми 15 хилядарки – казах аз, когато Медъкс се настани пред мен. – Разреших случая и вече сме готови да започнем окошарванията.

– Вярно ли е това? – попита Медъкс. – Ако е вярно, нямам нищо против да накарам оръдията да заговорят. Райън ме побъркваше цял ден.

– Ще вървим ли? – попита нетърпеливо Хакет.

– Добре – казах аз. – Отиваме при мисис Кон – съобщих на Медъкс. – Ние тримата и още две ченгета, в случай че тя стане груба.

– Каж ми какво става – каза Медъкс, като ни последва навън от кантората. – Как се справи със случая?

– Чрез неизпълнение на заповеди – казах аз и му се ухилих. – Ако бях стоял далеч от Спрингвил, както ми беше казал, този случай никога нямаше да бъде изяснен. Затова и ще ти струва 15 хиляди.

– Не бъди толкова дяволски самодоволен – озъби се Медъкс. – Кой стои зад тази работа?

Отместих се настрана, за да го пусна да влезе в колата пръв. Седнах отпред с едно от ченгетата.

– Гудийър – отвърнах аз.

Останахме безмълвни чак докато стигнахме до пансиона на Каньон Драйв.

Спряхме на няколко ярда от къщата, слязохме и се изкачихме бързо по стълбите. Хазайката, предварително предупредена, вече ни беше отворила вратата.

– Втория етаж. Вратата срещу стълбите – прошепна тя, а очите й сияха да изхвъркнат от възбуда. – Цял ден не е излизала.

Хакет каза на едното от ченгетата да остане във файето, а на другото да заобиколи и да наблюдава гърба на сградата.

Той ме погледна.

– Ти се разправяй – каза той. – Аз ще поема, щом станеш готов.

– Дявол да го вземе, щеше ми се да знам за какво е всичко това – изсумтя Медъкс. – Не можеше ли да ми кажеш, преди да излезем от полицейското управление?

– Нямахме време, а освен това ми се щеше да е добре режисирано. Искаш нещо, което си струва парите, нали?

Качих се по стълбите пръв, спрях пред вратата, почуках и зачаках.

След миг вратата се отвори и една жена, която приличаше на Корин Кон застана пред мен и ме погледна със стреснати сини очи.

– О, мистър Хармъс...

– Здравейте – казах аз, – може ли да влезем?

– Ами, аз... не мисля. Не е почистено. Кои са тези хора?

– От ляво на дясно: мистър Медъкс, шеф на Юридическия отдел на „Нашънъл Фиделити“, и полицейски капитан Хакет-казах аз. – Искаме да говорим с вас за иска, който предявявате.

Тя поклати глава.

– Съжалявам, но трябва Да говорите с мистър Райън. Той е моят адвокат.

– Вече говорихме с него. Той се оттегли от вашия случай, мисис Кон, или трябва да ви наричам мис Джелърт? – казах аз и тръгнах напред, като я избутах назад в един голям, добре обзаведен хол.

Хакет и Медъкс ме последваха и Медъкс затвори вратата.

Тя отстъпваше, а лицето ѝ пребледняваше.

Всички седнахме.

– Ще бъда кратък казах аз. – Ще бъде честно пред вас да ви кажа какво знам. Мистър Медъкс още не е посветен, така че ще ме изтърпите, ако навляза в подробности.

– Не искам да слушам – каза тя. – Искам адвокатата си.

– Не мисля, че вашият адвокат би могъл да ви помогне, дори и да искаше да се забърква в това, а той не иска – казах аз. – Гудийър е мърътв. Преди да умре, той се разприказва.

Тя замръзна неподвижна, пребледняла и безмълвна.

– Историята започва преди пет години в Сан Бернардино – казах аз, като запалих цигара и се настаних удобно. – Вие и сестра ви Корин сте работили в нощен бар. Корин била омъжена за Джек Кон, един дребен престъпник. Случайно Корин среща Пери Райс, който отчаяно търсел момиче, от което да излезе звезда. Корин била получила известна театрална подготовка, преди да стане стриптизьорка. Убедила Райс, че тя е момичето, което той търсел. Имала талант, външен вид и подходяща

фигура, но миналото ѝ пречело. Била омъжена за мошеник, който вече бил лежал в затвора десет години. Била стриптизьорка в евтин нощен бар. Тя самата била лежала в затвора за неприлични представления. Не съвсем добро минало за една прочута филмова звезда, минало, което пресата със сигурност щяла да изрови. Но Райс търсел звезда. Ако се върнел във филмовите студиа без такава, с него било свършено. Затънал бил до ушите в дългове, а и знаел, че ще го изхвърлят, ако не доведе момиче, което да оправдае заплатата му. Решил да снабди Корин с ново име, нов външен вид и ново минало. Първата стъпка била да се отърве от Кон. На Корин и без това ѝ било писнало от него и лесно я убедил да подшушне на полицията къде могат да намерят Кон. Но тя не знаела, че вие с Кон имате връзка и непредпазливо ви казала какво е направила. – Спрях и попитах: – Как ви харесва историята? Нататък става още поинтересна.

Тя не каза нищо, но седеше, неподвижно втренчена в мен, а лицето ѝ беше твърдо като камък.

– Вие сте се опитали да предупредите Кон – продължих аз, – но е било твърде късно. Кон бил арестуван, а Корин изчезнала, когато сте заплашили, че ще я убиете. Тя пуснала слуха, че е заминала за Буенос Айрес. Вместо това се оставила в ръцете на Райс, а той се заел да смени самоличността и външния ѝ вид. Добре си свършил работата. Боядисал косата ѝ червена. Завел я на пластичен хирург, който я снабдил с чифт бадемовидни очи. Две много прости операции, които обаче много ефектно изменили външността ѝ. После я завел в Холивуд с историята, че я е намерил да работи като администраторка в хотел в Сан Бернадино. И ето как била родена Джойс Шърмън.

– Искаш да кажеш, че Джойс Шърмън е Корин Кон? – рече Медъкс, а очите му щяха да изхвъркнат.

– Да, въпреки че би трябвало да използваш минало време. Джойс Шърмън или Корин Кон е мъртва. Това е сестра ѝ Сюзън – продължих аз, като кимнах към пребледнялото момиче, което ме гледаше свирепо. – В началото на тази история Хелън ме предупреди да внимавам за някой фокуснически трик. Тя беше права и след малко ще видите защо. Райс не очаквал, че Корин ще стане такава сензация и когато тя се превърнала в една от най-високо платените звезди едва ли не за една нощ, той решил да си подсигури откритието. Убедил я, че Кон никога няма да я намери и че тя може да забрави за съществуването му.

Посочил изгодите от един брак и се оженил за нея. През следващите две години всичко вървяло добре и за двамата. Но Корин не била

човек, който можел да съжителства успешно с богатството. Тя започнала да пие. Райс направил всичко възможно да я спре, но не успял. Скоро съвсем се пропила и това вече пречело на работата ѝ. И тогава Кон, освободен от затвора, се появил на сцената. – Посочих с пръст Сюзън Джелърт. – Вие сте се свързали с него. И двамата сте били решени да си го върнете на Корин, заедно била издала Кон на полицията. Вие сте имали някакво подозрение, че Джойс Шърмън е сестра ви, и Кон отишъл в Холивуд да проучи. Той разпознал Корин. Открил, че се е омъжила за Райс: прекрасни условия за изнудване. Отишъл при Райс и му поискал пари, за да мълчи. По това време Райс вече имал други идеи относно Корин. Той усещал какво го чака. Знаел, че тя ще бъде изхвърлена от киното до няколко месеца. Все по-често била безнадеждно пияна. Не можела да учи ролите си. Понякога отивала в студиото, като едва ходела. Хауърд Лойд само чакал да ѝ изтече договора, за да се отърве от нея.

По това време един застрахователен агент се опитвал да убеди Райс да си извади полица срещу злополука. На Райс му дошло наум, че този агент може да бъде купен: агентът бил Алън Гудийър.

Райс казал на Кон какво смята да прави. Попитал Кон дали ще му помогне. Кон харесал идеята на Райс. Щом планът успеел, щял да бъде просто да отстрани Райс и да заграби всичко за себе си. Съгласил се да се откаже от изнудването и да работи с Райс.

Райс имал късмет. Гудийър бил задлъжнял и живеел над възможностите си. Той изслушал предложението на Райс, оценил шансовете и се съгласил да се обвърже с тях.

Планът бил амбициозен. Но бил също и удобен. В случай на успех щял да осигури милион и половина долара за вас четиримата. Щял да отстрани Корин. Щял да освободи Райс, за да се ожени за Мира Лантис. Щял да уреди сметките, които вие с Кон сте имали за уреждане с Корин.

Идеята била такава: вие трябвало да извадите десет полици срещу злополука при възможно най-ниски вноски за сумата от един милион. Гудийър трябвало да продаде на Корин полица срещу отвлечане за сумата половин милион. Щом се уредят полиците, Корин трябвало да бъде отвлечена от Кон и отведена на острова. Косата ѝ да бъде изрусена, а тя да бъде убита по такъв начин, че да може да се предяви иск срещу застрахователните компании. Тогава вие трябвало да си боядисате косата тъмна и да се появите като Корин, за да подобрите парите.

Гудийър сложил началото, като продал на Корин полицата срещу отвлечане. Той е първокласен агент и нямал никакви трудности да убеди

Корин за полицата, а след това и шефа на моята компания да приеме полицата срещу злополука на ваше име, като изчакал Медъкс да го няма, за да я пробута.

Тъй като на ваше място щяла да умре Корин, необходимо било да се подсигурите в случай, че някоя компания постави под съмнение самоличността на убитата. Най-сигурен начин за това било да се сложат отпечатъците на Корин върху всички полици. С тази задача се нагърбил Райс. Той изчакал Корин да се напие и сложил отпечатъка ѝ върху полиците. Но Корин не била толкова пияна, колкото си мислел Райс. Тя зърнала полиците. Започнала да се чуди какво става. Наела Хофман да следи Райс. Хофман го видял с вас и Кон. Корин разбрала, че вие тримата кроите нещо. Тя накарала Хофман да потърси полиците, които той намерил в кантората на Дени. Корин и Хофман отишли в кантората и тя открила, че вие сте извадили полици срещу злополука за един милион.

Когато напускала сградата, Мейсън, портиерът, я изненадал и я разпознал като известната филмова звезда Джойс Шърмън. Трябвало да му затвори устата. Била пияна и уплашена. Наръгала го с нож.

Междувременно Гудийър следял моите действия. Разбрал, че имам намерение да ви видя, и ви предупредил да сте готова. Вие сте взели от Райс огледалце с отпечатъците на Корин и ми го пробутахте. Вие сте знаели, че ще искам да видя и вашата сестра-близначка и сте се подготвили.

Кон бил наел остров, малко преди да се извадят полиците. Вие – с перука и имитация на слънчев загар, сте ходили на острова от време на време, за да потвърдите факта, че Корин живее там.

Докато аз и жена ми сме прекарвали нощта в Уилингтън, вие сте отишли до Мъртвото езеро, сложили сте си перуката и тъмния тен и сте се приготвили да ни посрещнете като Корин, когато пристигнахме на следващия ден. – Аз спрях, за да си запаля друга цигара, и я попитах: – Как се справям?

– Не можете да докажете нищо – каза тя злобно. Вие лъжете!

– Мога да го докажа – уверих я аз. – Но да се върнем на Корин. След като убила Мейсън, тя решила да изчезне. Била сигурна, че Райс смята да се отърве от нея и единствената ѝ мисъл била да избяга. Тогава Хофман започнал да я изнудва. Нощта, когато тя имала среща с него, за да му плати, се оказала същата нощ, когато Райс и вие сте били уредили отвличането. Хофман видял отвличането, което било извършено от Кон. Той решил да си държи езика, докато разбере дали не може и той самият да изкрия нещо от отвличането.

Вие с Кон сте завели Корин на острова и сте я държали там, докато сте получили откупа. Всъщност тя беше на острова, когато ние отидохме там. Именно тя извика, а не папагалът, както вие казахте. Проверих, че никога не сте имали папагал. По-късно вие се дегизирахте като Корин и си дадохте труд да ме срещнете и да ми кажете, че заминавате за Буенос Айрес. За вас беше необходимо да бъдете достатъчно далеч, когато предполагаемото тяло на Сюзън бъде открито.

На Гудийър било оставено да убие Корин. Той е служил като водолаз по време на войната и трябвало само да си сложи водолазния апарат и да преплува до острова под вода, там да убие Корин и да се върне, без да бъде забелязан от Оукли.

Планът бил перфектен, но имало една непредвидена спънка. Корин била родена с ясно забележим белег. Двама души знаели за него: мисис Пейсли, за която вие не сте се безпокоели, тъй като Тя не би имала значение като свидетел в съда, и Мози Филипс, който бил снимал Корин за стриптизьорския номер. Когато аз отидох в Спрингвил да проверя самоличността на сестра ви, бях видян от Кон, който се опита да ми извие врата, но за мой късмет беше възпрян. Следващия път той се опита да очисти и мен, и жена ми, след като бяхме говорили с мисис Пейсли, но отново беше възпрепятстван. Той убил Филипс, и унищожил комплекта от снимки, които показвали белега на Корин. Гудийър се опита да ме подкупи да мина на негова страна, а когато му отказах, той се самоуби.

Има обаче и още един човек, който знае за белега: Мира Лантис. Тя е готова да отиде в съда и да се закълне в това. Аз бях в стаята на Джойс Шърмън и събрах отпечатъци от пръстите ѝ: същите отпечатъци, които са върху полицата. Сега остава да се докаже, че вашата коса е боядисана, за да се довърши случая, а това няма да бъде трудно. – Аз хвърлих поглед към Хакет. – Мисля, че тук трябва да се намесиш, капитане. Действай и да свършваме.

Преди Хакет да успее да се изправи на крака, една врата зад Сюзън се отвори и в стаята се вмъкна Кон с 38-калибров пистолет в ръка.

– Ако мръднете, ще ви пречукам всички – каза той злобно.

Сюзън стана. Очите ѝ блестяха, когато ме погледна. Никой от нас не помръдна.

– Прибери им пистолетите – каза ѝ Кон.

Тя отиде до Медъкс.

– Ставай – каза тя.

Медъкс стана, като изглеждаше слисан и потресен. Тя плъзна ръцете си по него и после доволна, че няма оръжие, се обърна към мен.

– И ти!

Оставих я да ме претърси, като наблюдавах Кон с ъгълчето на очите си. Неговият пистолет сочеше между Хакет и мен. Сюзън намери моя пистолет в кобура на рамото ми. Измъкна го, като стоеше зад мен.

После отиде до Хакет. Той я наблюдаваше как се приближава. Шапката му лежеше в скута, а ръката му беше под шапката. Лицето му беше безизразно.

Той стана, когато тя му каза. После, когато тя посегна да разтвори самото му, той изби моя пистолет от ръката ѝ, направи бързо крачка встрани, като остави нея между себе си и Кон и пушна шапката си, при което показа 45-калибровия пистолет в ръката си.

Двата пистолета изгърмяха едновременно.

Тежкият куршум на Хакет се удари в челото на Кон и го отхвърли през стаята. Той се сгромоляса срещу стената и се смъкна на пода.

Ударена от куршума на Кон, Сюзън се наведе напред, сякаш имаше панта на гърба, и се хвана с ръце за стомаха. Тя издаде дълга, хълцаща въздишка и се смъкна на колене, а после се просна в краката на Хакет.

IV

След един час ние с Медъкс влязохме в кантората на Фаншоу, където той ни чакаше нетърпеливо. Един поглед върху светналото лице на Медъкс му показа, че случаят е приключен.

– Да-а – каза Медъкс, като Потриваше ръце – разбихме ги на пух и прах! Колко бях доволен да видя как оная кучка си получи своето. Тя ми докара толкова безсънни нощи седмици наред. От самото начало си знаех, че това е измама, знаех и че Гудийър не струва. – Той седна на бюрото и се ухили широко. – Това е най-добрата работа, която сме свършили досега, Хармъс.

Погледнах към Фаншоу, който се подхилваше зад ръката си.

– Но аз не работя за тази компания. Напуснах – не си ли спомняш? – казах аз. – И да пукна, ако не си получа заслуженото. Ти ми дължиш 15 хиляди и ако не удържиш на думата си, отивам при стария.

Медъкс си избра една пура, запали я и издуха дима към мен.

– Ще си получиш парите, щом държиш на това – каза той, – но ако искаш да знаеш кое ще е най-добро за теб, забрави оставката си и продължавай да работиш с мен. Тук има голямо бъдеще за теб, Стив. Ще ти дам 100 долара повишение на заплатата. Как ти се струва?

Седнах.

– Искам си 15-те хилядарки!

– Наистина ли искаш да кажеш, че не щеш повече да работиш с мен? – попита Медъкс и се опули.

– Може и да си помисля след едномесечна ваканция – казах аз, като омекнах. – Смятам да си дам великолепна едномесечна ваканция, пръскайки пари наоколо като пиян моряк. Хелън, аз и шепа пари. Какво похубаво от това? Дай ми чека и то по-скоро. Искам да отида в Сан Бернадино тази вечер и да съобща новината на Хелън.

– Чуй какво ще направя. Ще ти дам 5 хиляди, шестседмична платена отпускателна, старата ти служба и 100 долара повишение на заплатата – каза Медъкс примамващо. – Не би могло да е по-честно.

– Ти си мошеник – казах аз разгорещен, но ако ми дадеш бележка за касиера за 5 хиляди още сега и ми обещаеш образователни полици за децата ми на стойност 5 хиляди, ще се съглася.

– Готово! – каза той и се наведе през бюрото да ми подаде ръка.

Гледах го как пише бележката за касиера. После ми я подаде и каза:

– Хей, почакай малко! Какво е пък това за образователните полици? Ти нямаш деца.

– Но ще имам – казах аз, като се измъкнах от стола. – Досега не можех да си позволя деца. Сега е времето да продължа рода на Хармъс. Ще възпитам едно умно момче, което да ме гледа на старини.

Когато стигнах до вратата, Фаншоу каза с широка усмивка:

– И внимавай да не ти се родят близнаци.

КРАЙ

© 1952 Джеймс Хадли Чейс
© 1992 Георги Арнаудов Георгиев, превод от английски

James Hadley Chase
The Double Shuffle, 1952

Сканиране, разпознаване и редакция: Светослав Иванов, 2008

Публикация:

ДЖЕЙМС ХАДЛИ ЧЕЙС. ДВОЙНО РАЗБЪРКВАНЕ

Превод – Георги Георгиев, 1992

Художник – Стефан Шишков, 1992

Редактор Йорданка Коцева

Техн. редактор Стефка Русинова

Коректор Светла Димитрова

Формат 84/108/32. Печатни коли 12,50. Цена 15.98 лв.

Издателска къща ПИОНЕР АНАНДА, 1997

Печат ДФ „Балкан-Прес“

София, 1992

ISBN 954-8051-07-09

с/о Nika, Sofia

CORGI edition published 1974 in Great Britain

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4959>]